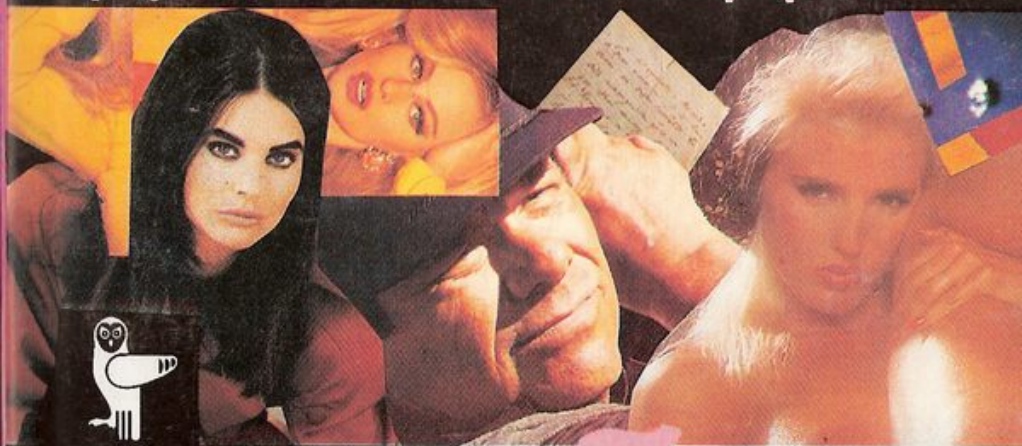

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕЙС

ПОЛОЖИ Я
СРЕД ЛИЛИИТЕ

Джеймс Хадли Чейс

Положи я сред лилиите

ГЛАВА ПЪРВА

I

Беше една от онези горещи, безветрени юлски утрини – приятни, ако си по бански на плажа с любимата си блондинка, но трудно поносите, ако си затворен в офис, какъвто бе случаят с мен.

Звукът на сутрешното движение по булевард „Оркид“, бръмченето на самолетите, крѝжащи над брега, и отдалеченият шум на вълните нахлуваха на талази през отворените прозорци. Климатичната инсталация, скрита някъде в недрата на Оркид Билдингс, се справяше успешно с покачващата се температура. Слънчевата светлина, гореща и златиста, образуваше фигури по килимчето в офиса, което Пола беше купила, за да впечатли клиентите, и което все ми се струваше прекалено скъпо, за да си позволя да стѝпя върху него.

Седях зад бюрото, по чиято хоризонтална повърхност бях разхвърлял няколко стари писма, които би трябвало да убедят Пола, ако внезапно влезеше, че работя. Чаша уиски със сода, достатъчно силно, за да пропука и бетон, се бе сгушила зад две внушителни юридически книги и ми извъняваше с ледчетата си всеки път, когато се пресегнех да я взема.

Изминали бяха точно три години и половина, откакто бях основал „Юнивърсъл Сървисиз“ – организация, която се нагърбваше с всякаква работа – от обучаване на пуделче до премахването на изнудвача, който смуче парите на клиента ни. Тя очевидно обслужваше главно милионери, щом като доходите ни нарастваха, което пък означаваше, че в Оркид Сити милионерите бяха почти толкова многобройни, колкото песъчинките на плажа. През тези три години и половина ние се забавлявахме, впускахме се в различни игри, заемахме се с какви ли не случаи, дори убийство се бе явило по пътя ни досега и направихме малко пари.

През последните няколко дни бизнесът ни беше спокоен като стара мома, която яде симид по време на някаква лекция. Рутинни случаи естествено имаше, но с тях се занимаваше Пола Бенсинджър. Само когато нещо необикновено подадеше глава, започвахме да действаме аз и моят помощник Джек Кермън. Но нищо необикновено не бе подало глава, така че ние просто си седяхме, чакахме, изпразвахме бутилка уиски и се врявахме пред Пола на заети.

Джек Кермън, висок, слаб и елегантен, с широк побелял кичур в иначе черната му гъста коса и с мустаци а ла Кларк Гейбъл, се беше изтегнал в предназначения за клиенти кресло, разтриваше челото си с ледената чаша уиски със сода и почиваше. Безупречен в маслинозеления си летен костюм, с вратовръзка на жълти и червени райета и с тесни стъпала, обути в бели обувки от шевро с тъмнозелени езици, той приличаше досущ на излезнал от страниците на „Искуайър“¹.

След надвисналата над нас продължителна тишина той каза:

– Каква мадама! Махни й ръцете и тя би сразила Венера. – Той се размърда и зае по-удобно положение, после въздъхна: – Бих искал някой да й е махнал ръцете. Човече! Толкова недостъпна! А аз бях достатъчно глупав да си помисля, че е лесна плячка.

– Не ми разказвай – примолих се, посягайки към чашата си. – Това начало обещава познат край. Последното нещо, което ми се слуша в сутрин като тази, е откъс от любовния ти живот. Предпочитам да прочета Крафт-Ебинг².

– Тоя стар козел с нищо няма да ти помогне – отвърна Кермън презрително. – Писал си е всичките истории на латински.

– Би се учудил колко много хора са научили латински само за да разберат какво е казал. На това му викам да улучиш с един куршум два заека.

– Така че ни връща право към моята блондинка – каза Кермън, като изтегна напред дългите си крака. – Налетях на нея снощи в магазина на Барни.

– Не се интересувам от блондинки – отговорих твърдо. – И вместо да седиш тук и да приказваш за жени, би трябвало да си навън и да се опитваш да намериш някой клиент. Понякога се чудя за какво ли, по дяволите, ти плащам.

Кермън се замисли по въпроса. Лицето му придоби изненадано изражение.

– Наистина ли искаш да се заемем с нещо? – попита той накрая. – Мислех, че идеята е да оставим Пола да върши цялата работа, а ние да си живеем на неин гръб.

– Такова е общото положение, но няма да е лошо от време на време и ти да правиш нещо, за да заслужиш, че те държа тук.

1. „Искуайър“ – мъжко модно списание.

2. Крафт-Ебинг – немски психолог и психиатър (1840–1903). Работил в областта на криминалната психология и психопатологията. Известна е монографията му „Сексуална психопатия“.

Кермън изглеждаше успокоен.

– Да. От време на време. За момент си помислих, че имаш предвид точно сега. – Той отпи от уискито си и затвори очи. – Та за тази блондинка, дето се опитвам да ти кажа. Най-страхотното парче, което съм виждал. Когато се опитах да ѝ уредя среща, тя ми рече, че не тичала подир мъже. Знаеш ли к'во ѝ отвърнах?

– Какво ѝ отвърна? – попитах, защото така или иначе щеше да ми каже, а ако не му слушах лъжите, кой щеше да слуша моите?

– Лейди – изчуруликах – може и да не тичате подир мъже, но и капанът за мишки също не трябва да тича след мишките. Остроумно, нали? Е, това я разби, Няма нужда да ме гледаш толкова отегчено. Ти може и да си го чувал вече, но не и тя и направо я зашеметих.

После, преди да успее да скрия уискито със сода, вратата се отвори и нахълта Пола.

Пола беше висока, тъмна сладурана с хладни, сериозни кафяви очи и фигура, която поражда идеи – само че това си бяха мои идеи, а не нейни. Схващаше бързо и беше безпощадно действен и неуморим работник. Тя беше човекът, който ме окуражи да създам „Юнивърсъл Сървисиз“ и ми зае парите, за да се оправя през първите шест месеца. Единствено на нейната способност да се справя с административната страна на работата се дължеше успехът на начинанието. Ако аз бях мозъкът на предприятието, за нея можеше да се каже, че е гръбнакът му. Без Пола организация би се разпаднала за седмица.

– Нямате ли нещо по-добро за вършене от това да си седите и да пиете? – запита тя и се намести до бюрото, като ме гледаше осъдително.

– А какво по-добро има за вършене? – попита Кермън леко заинтригуван.

Тя му хвърли унищожителен поглед и отново насочи искрящите си кафяви очи към мен.

– Всъщност ние с Джек тъкмо се готвехме да излезем, за да потърсим някаква работа – рекох и припряно бутнах назад стола си. – Хайде, Джек. Да вървим да видим какво можем да намерим.

– И къде смятате да търсите? В бар „Финеган“? – попита презрително Пола.

– Това е страхотна идея, мърморанке – отвърна Кермън. – Може би „Финеган“ ще има нещо за нас.

– Преди да тръгнете, може би ще искате да хвърлите един поглед на това – каза Пола и размаха продълговат плик под носа ми. – Портриерт току-що го донесе. Намерил го е в един от джобовите на онзи

стар тренчкот, който ти така щедро му подари.

– Нима? – рекох, като взех плика. – Странно. Не съм обличал този тренчкот повече от година.

– Пощенското клеймо потвърждава думите ти – каза Пола със зловещо спокойствие. – Писмото е пуснато преди четиринайсет месеца. Предполагам, че не би могъл да го сложиш в джоба си и да забравиш за съществуването му? Ти не би могъл да направиш такова нещо, нали?

Писмото беше адресирано до мен с четлив женски почерк и не беше отваряно.

– Изобщо не си спомням да съм го виждал – казах.

– Като се има предвид, че ти изглежда не си спомняш нищо, освен ако не съм ти напомнила, този факт не ме учудва – отвърна язвително тя.

– Един ден, моя малка харпийо – отбеляза мило Кермън, – някой ще се завърти и ще те плесне по задника.

– Това няма да я спре – казах аз, докато отворях плика. – Вече съм опитвал. Прави я още по-лоша. – Мушнах вътре два пръста и извадих лист хартия за писма и пет столарови банкноти.

– Великомъчениче Петре! – възкликна Кермън, изправяйки се на крака. – Дал си това на портиера?

– Не започвай и ти – рекох и зачетох писмото.

КРЕСТУЕЙС
ФУТХИЛ БУЛЕВАРД
ОРКИД СИТИ

15 май 1948

Бихте ли били така любезен да дойдете да се видите с мен на посочения адрес утре в три следобед? Нетърпелива съм да получа доказателства срещу един човек, който изнудва сестра ми. Разбрах, че се занимавате с такива случаи. Моля, приемете това писмо като поверително и спешно. Прилагам петстотин долара хонорар.

ДЖАНЕТ КРОСБИ.

Настъпи дълга и болезнена тишина. Дори Джек Кермън нямаше какво да каже. Ние разчихахме на препоръките, за да навлезем в бизнеса, а задържането на петстотин долара, които принадлежах на вероятен клиент, цели четиринайсет месеца, без дори да го подозираме, не беше начинът, по който бихме могли да получим препоръки.

– Спешно и поверително – измърмори Пола. – След като го е държал в себе си четиринайсет месеца, дава го на портиера да го покаже на всичките си приятелчета. Страхотно!

– Млъкни! – изръмжах й. – Защо не се е обадила да поиска обяснение? Трябва да е предположила, че писмото се е загубило. Чакайте малко. Тя е мъртва, нали? Една от сестрите Кросби умря. Джанет ли беше?

– Мисля, че да – отвърна Пола. – Скоро ще разбера.

– Изрови и всичко, което имаме за Кросби.

Когато тя беше вече в предната стая на офиса, казах:

– Сигурен съм, че е мъртва. Предполагам, че ще трябва да върнем тези пари на наследника й.

– Ако го направим – възрази Кермън, който винаги с нежелание се разделяше с пари, – пресата маже да раздуха случая. Такава история ще бъде страхотна реклама за начина, по който си вършим работата. Ще трябва да обмислим всяка наша стъпка, Вик. Може би ще е по-умно да задържим парите и да си замълчим.

– Не можем да го направим. Ако не сме били полежи, то поне нека бъдем честни.

Кермън отново се отпусна в креслото.

– По-добре ще е да не разлайваме кучетата. Кросби е в нефтения бизнес, нали?

– Беше. Мъртъв е. Застрелял се е неволно преди около две години. – Взех ножа за разрязване на писма и започнах да пробивам дупки в попивателната хартия. – Мъчи ме мисълта как съм могъл да оставя писмото в тренчката. Никога няма да го разбера.

Кермън, който познаваше Пола, се усмихна съчувствено.

– Сръгай я в ребрата, ако натяква – посъветва ме услужливо той. – Колко се радвам, че не се е случило на мен!

Продължих да пробивам дупки в попивателната до момента, в който Пола се върна с куп изрезки от вестници.

– Умряла е от сърдечна недостатъчност на 15 май, същия ден, в който е написала писмото. Нищо чудно, че не ти се е обадила – каза тя, затваряйки вратата.

– Сърдечна недостатъчност? На колко години е била тогава?

– На двайсет и пет.

Оставих ножа и потърсих пипнешком цигара.

– Струва ми се, че е била твърде млада, за да умре от сърдечна недостатъчност. Както и да е, дай да видим с какво разполагаме. Какво носиш?

– Не е много. Повечето вече го знаем – отвърна Пола, която бе приседнала на ръба на бюрото. – Макдоналд Кросби е натрупал милионите си от нефтения бизнес. Бил е твърд, противен стар квакер, тесногръд колкото си щеш. Женил се е два пъти. Джанет, с четири години по-голяма от сестра си, е била от първата му жена, Морийн – от втората. Оттеглил се е от бизнеса през 1943 и се е установил в Оркид Сити. Преди това е живял в Сан Франциско. Момичетата са толкова различни, колкото може да бъде. Джанет е била прилежна и е прекарвала повечето време, рисувайки. Няколко от работите ѝ с масло са изложени в „Артс Мюзийъм“. Изглежда е била доста талантлива, обичала е самотата и е имала чепат нрав. Морийн е красавицата на семейството. Тя е буйна, вятърничава и разпусната. До самата смърт на Кросби все е попадала на първите страници на вестниците, забъркана в някой скандал.

– Какви скандали? – попитах.

– Преди около две години блъснала човек и го убила на Сентър Авеню. Слуховете разправят, че е била пияна, което е твърде вероятно, като се има предвид, че е пиела като смок. Кросби подкупил полицията и тя се измъкнала с доста голяма глоба за опасно шофиране. После яздила веднъж кон по булевард „Оркид“ гола-голеничка. Някой си се хванал на бас с нея, че няма да посмее да го направи, но тя го направила.

– Нека се разберем – включи се Кермън развълнувано, – конят ли е бил гол-голеничък или момичето?

– Момичето, глупако!

– Къде съм бил аз, бе, та не съм я видял?

– Изминала е само петдесет ярда, преди да я арестуват.

– Ако съм бил наблизко, нямаше да измине и толкова.

– Не бъди вулгарен и млъкни!

– Е, тя наистина изглежда подходящ обект за изнудване – отбелязах.

Пола кимна.

– Знаеш за смъртта на Кросби. Чистел е някакъв пистолет в кабинета си, а той случайно гръмнал и го убил. Оставил е три четвърти от състоянието си на Джанет без никакви уговорки, с които да я обвързва, и една четвърт на Морийн – на вяра. Когато Джанет умира, Морийн наследява всичко и изглежда си променя характера. Откакто е загубила сестра си, нито веднъж не е била обект на пресата.

– Кога е умрял Кросби? – попитах.

– През март 1948. Два месеца преди Джанет.

– Много удобно за Морийн.

Пола повдигна вежди.

– Да. Джанет е била силно разстроена от смъртта на баща си. Никога не е била много устойчива и пресата твърди, че шокът я е довършил.

– Все едно, пак е много удобно за Морийн. Не ми харесва тая работа, Пола. Може би съм твърде подозрителен. Джанет ми пише, че някой изнудва сестра ѝ и точно тогава внезапно умира от сърдечна недостатъчност, така че сестра и наследява парите ѝ. Това е прекалено удобно, по дяволите.

– Не виждам какво можем да направим – рече Пола, като се мръщеше. – Не можем да представляваме мъртъв клиент.

– О, напротив, можем. – Потупах петте стодоларови банкноти. – Или трябва да върна тези пари на наследничката ѝ, или да се опитам да ги заслужа. Мисля, че ще се опитам да ги заслужа.

– Четиринайсет месеца са много време – отбеляза Кермън колебливо. – Следата ще е студена.

– Ако има следа – каза Пола.

– От друга страна – продължих, като бутнах назад стола си, – ако около смъртта на Джанет има нещо гнило, четиринайсет месеца осигуряват приятното чувство за сигурност, а когато се чувстваш сигурен, не си нащрек. Мисля, че ще се обадя на Морийн Кросби и ще видя как ѝ харесва харченето на парите на сестра и.

Кермън изпъшка.

– Нещо ми подсказва, че краткият период на почивка е приключил – рече той тъжно. – Така си и знаех – твърде хубаво беше, за да продължи дълго. Сега ли да започвам да работя или да чакам да се върнеш?

– Чакай да се върна – казах, на път към вратата. – Но ако си си уредил среща с капана за мишки, съобщи ѝ да иде да си потърси друг мишок.

II

Крестуейс, имението на Кросби, се криеше зад ниски, покрити с вилеа³ стени, над които се издигаше висок, подрязан плет от австралийски бор, а най-отзад стърчеше поцинкована ограда, покрита с бодлива тел. Тежка дървена порта, в дясното крило на която имаше шпионка, пазеше входа.

По протежение на булевард „Футхил“ имаше около половин дузина

3. Вилеа – тропическо растение с големи листа.

подобни имена, задната част на кои: то стигаше до Кристъл Лейк Дезърт. Всяко от тях бе отделено от съседното с около акър ничия земя или храсталак, див пелин, пясък и топлина.

Бях се отпуснал в довоенния си буик с гюрук и наблюдавах дървената порта без особен интерес. Освен богато украсената табела на стената, която известяваше как се нарича къщата, нямаше нищо, което да отличава имението от другите милионерски имоти в Оркид Сити. Те всичките се криеха зад непревземаеми стени. И всичките имаха високи дървени порти, които възпираха достъпа на неканения посетител. Те всичките излъчваха една и съща благоговейна тишина, един и същ мирис на цветя и добре поляти морави. Въпреки че не можех да надзърна зад портата, знаех, че зад нея се крие все същият великолепен басейн, все същият аквариум, все същата пътечка сред рододендрони и потънала в рози градина. Ако имаш милион, трябва да живееш по същия начин както останалите милионери или ще сметнат, че си боклук. Така е било, така е и така ще бъде винаги – ако имаш милион.

Явно никой не бързаше да отвори портата, затова се измъкнах от колата и дръпнах веригата на камбанката. Постарали се бяха звукът да е приглушен и тя издрънча плахо.

Не последва нищо. Слънцето се изливаше върху ми. Температурата се покачи с още една степен. Беше твърде горещо дори и за такова елементарно усилие като дърпането на веригата на камбанка. Вместо това, бутнах портата и тя се отвори със скърцане, когато я натиснах. Погледнах ивицата ливада пред мен, която бе достатъчно голяма за танкови маневри. Тревата не беше косена този месец, нито пък предишния. Цветните бордюри от двете страни на алеята също не са били удостоявани с някакво внимание тази пролет, както и през миналата есен. Нарцисите и лалетата очертаваха грозни кафяви петна сред мъртвите цветове на божурите. Изсъхналите самакитки се редуваха с неподпярни с колчета и преплетени делфиниуми. Ивица рехавя трева беше презряла очертанята на моравата. Кал-дъръмената алея беше обрасла с бурени. Пренебрегнатата пълзяща роза се извиваше истерично в мързеливия повей на бриза, който идваше откъм пустинята. Занемарена, изоставена градина – като я гледах, сякаш чувах стария Кросби да се преобръща в ковчегата си.

В края на алеята се виждаше къщата: двуетажна постройка от варовик с червен керемиден покрив, зелени капаци на прозорците и издаден напред балкон. На прозорците имаше щори. Никой не се виждаше на облицования с плочки външен двор. Реших да се отправя натам, вместо да се боря с портата и да вкарвам вътре буика.

На половината път нагоре, по покрития с бурени калдъръм, се натъкнах на една от онези градински беседки, около които се вие цъфтяща лоза. Там, в сянката, бяха клекнали трима китайци и хвърляха зарове. Не си направих труда да ме погледнат, когато минавах, както не си бяха правили труда вече много, много време и да се грижат за градината: трима мърляви, нехайни мъже, които пушеха жълти цигари и си няхаха никакви грижи на тоя свят.

Продължих пътя си.

Следващият завой по калдъръмената алея ме отведе до басейна. Басейн трябваше да има, но не и точно такъв. В него нямаше вода и бурените растяха на воля върху напуканото, покрито с плочки дъно. Бетонните му стени бяха покрити с кафеникав, прегорен от слънцето мъх. Белият сенник, който трябва да е бил доста хубав навремето, се беше отпуснал върху подпорите си, поклащаше се и сякаш ми се оплакваше.

От дясната страна на къщата имаше редица гаражи с двойни врати, които бяха затворени. Малко човече с фланелени панталони, потник и шофьорско кепе седеше върху един варел под слънцето и дялкаше парче дърво. Погледна ме и се намръщи.

– Има ли някой къщи? – попитах, като търсех цигара. Намерих една и я запалих.

Мина известно време, преди той да събере достатъчно сили да отговори:

– Не ми досаждай, човече, зает съм.

– Виждам – отвърнах, като издухах дима към него, – ще се радвам да те погледам, докато си почиваш.

Той се изплю старателно върху лека миналогодишно мушката, което никой не си беше направил труда да подреже, и продължи да дялка. За него бях само част от запуснатия пейзаж.

Не смятах, че ще измъкна нещо полезно от него, а освен това беше твърде горещо, за да си правя труда, така че продължих към къщата, изкачих широката стълба и се облегнах на звънеца.

Над къщата беше надвиснала гробна тишина. Трябваше доста да почакам, преди някой да се отзове на звъненето ми. Нямах нищо против да потрая. Вече бях на сянка и сънливата атмосфера на мястото, отлагаща всичко за догодина, оказваше някакво хипнотично въздействие върху мен. Ако бях стоял там повече време, сигурно и аз щях да почна да дялкам къс дърво.

Вратата се отвори и някакво същество, което би могло да mine за иконом, ме огледа по начина, по който се гледа човек, събудил ближния

си по време на приятна и спокойна следобедна дрямка. Това същество беше високо и слабо, с изпито лице, сива коса и близко разположени жълтеникави очи. Беше облечено с една от онези оранжеви фланели и черни панталони, които изглеждаха, сякаш беше спал с тях и сигурно беше така; без сако беше, а ръкавите на ризата му подсказваха, че имат нужда от пране, но не могат да си позволят да си губят времето.

– Какво обичате? – попита хладно и повдигна вежди.

– Мис Кросби?

Забелязах, че държи запалена цигара, наполовина скрита в сгънатата длан.

– Мис Кросби не приема в момента – отвърна човекът и се накапи да затвори вратата.

– Аз съм неин стар приятел. Ще ме приеме – рекох и преместих крака си напред, за да попреча на вратата да се затвори. – Казвам се Малой. Предайте ѝ и вижте реакцията. Хващам се на бас, че ще извади шампанско.

– Мис Кросби не се чувства добре – отвърна ми той с равен глас, сякаш четеше някаква роля в любителска пиеса. – Вече не приема.

– Като мис Оутис?

Пропусна тази забележка, сякаш изобщо не я бях направил.

– Ще ѝ предам, че сте се отбили. – Вратата започна да се затваря. Не беше забелязал крака ми. Учуди се, когато тя не се затвори.

– Кой се грижи за нея? – попитах усмихнат.

Лицето му придоби смутено изражение. За него животът бе нещо толкова тихо и приятно вече от доста дълго време, че не беше научен да се справя с непредвидени обстоятелства.

– Сестра Гърни.

– Тогава искам да се видя със сестра Гърни – казах и стоварих част от тежестта си върху вратата.

Липсата на каквито и да било физически упражнения, твърде многото сън, цигарите и преслушването на избата бяха изцедили всичката сила, която някога вероятно е имало в мускулите му. Той отстъпи пред натиска ми като фиданка пред булдозер.

Озовах се в огромно преддверие, което гледаше към широко стълбище, водещо към широка, полукръгла извивка в посока към стаята на горния етаж. По средата на стълбището забелязах облечена в бяло фигура: сестрата.

– Всичко е наред, Бенскин – каза тя. – Ще се погрижа за това.

Високият, слаб човек изглежда си тръгна с облекчение. Хвърли ми

бърз, заинтригуван поглед, прекоси с котешка стъпка преддверието, продължи по коридора и мина през тапицирана със зелена материя врата.

Сестрата заслиза бавно по стълбите сякаш знаеше, че представлява приятна гледка и ѝ харесваше да я гледат. Аз точно това и правех. Тя изглеждаше също като медицинска сестра, тъкмо излязла от някоя музикална комедия: онзи тип сестра, която ти вдига температурата всеки път, щом я погледнеш. Руса, с алено-червени устни, с тъмносини очи – страхотно парче: симфония от извивки и сладострастие; толкова вълнуваща и жива и толкова гореща – като пламъка на ацетиленова факла. Ако някога ѝ се наложеше да се грижи за мен, щях да остана прикован на легло за остатъка от дните си.

Вече беше толкова близо, че можех да я докосна и трябваше съзнателно да направя усилие да не го сторя. По очите ѝ можех да позная, че беше наясно е впечатлението, което ми правеше, а можех да предположа, че и аз я интересувах в не по-малка степен. Дългият ѝ изсячен пръст прибра една сламеноруса къдрица под сестринската шапчица. Старателно оскубаната ѝ вежда се надигна на около инч. Начервената уста се изви в усмивка. Под спиралата синьозелените ѝ очи бяха не само нащрек, а сякаш готови да ти се притекат на помощ.

– Надявах се да се видя с мис Кросби – казах. – Чувам, че не била добре.

– Така е. Страхувам се, че не е достатъчно добре дори, за да приема посещения. – Имаше дълбок, контраалтов глас, който сякаш отекна в тялото ми.

– Това е много лошо – отвърнах и хвърлих бърз поглед към краката ѝ. Тези на Бети Грейбъл⁴ може и да бяха по-хубави, но нямаше какво повече да се желае. – Току-що пристигнах в града. Аз съм неин отдавнашен приятел. Нямах представа, че е болна.

– Вече от няколко месеца не е добре.

Имах чувството, че за сестра Гърни болестта на Морийн Кросби не е най-привлекателната тема за разговор. Беше само усещане. Може би грешах, но не ми се вярваше.

– Нищо сериозно, надявам се?

– Е, не е сериозно, но има нужда от много почивка и спокойствие.

Ако беше получила поне малко насърчение, това щеше да бъде за нея знак да се прозее.

4. Бети Грейбъл – американска актриса (1916–1973).

– Е, тук е достатъчно спокойно – казах усмихнат. – Спокойно и за вас, предполагам?

Точно това ѝ трябваше. Човек можеше да види, че е готова да разпусне косата си.

– Спокойно? Със същия успех бих могла да бъда погребана в гробницата на Тутанкамон – възкликна тя, но после като си спомни, че от нея се очаква да бъде медицинска сестра в най-добрите традиции на Флорънс Найтингейл⁵, прояви благоприличието да се изчерви. – Предполагам, че не трябваше да го казвам? Не е много редно.

– С мен няма нужда да се притеснявате за добрите обноски – уверих я. – Аз съм човек, с когото лесно се общува, а след двойно уиски с вода това става дори още по-лесно.

– Е, чудесно. – Очите ѝ зададоха въпрос, а моите ѝ отговориха. Внезапно тя изхихика. – Ако нямате нещо по-добро за правене...

– Както казва един мой стар приятел: „Какво по-добро има за правене?“

Оскубаната вежда се повдигна.

– Мисля, че бих могла да му отговоря, ако той наистина иска да узнае отговора.

– Тогава го кажете на мен, вместо на него.

– Може, в някой от близките дни. Ако действително имате желание да пийнете, заповядайте вътре. Знам къде е скрито уискито.

Последвах я в просторна стая, в която се влизаше откъм преддверието. Тя леко се полюшваше при всяка стъпка, като добре контролираше тежестта на хълбоците си. Те се раздвижваха под строгата бяла дреха, подобно на бейзболна топка, с леки завъртания. Бих могъл да вървя цял ден след нея, наблюдавайки тези движения.

– Седнете – рече тя, като посочи едно канапе дълго към осем стъпки. – Ще ви приготвя пиетието.

– Чудесно – отвърнах, настанявайки се върху покритата с възглавнички повърхност. – Но при едно условие. Никога не пия сам. Много държа на това.

– Както и аз – отвърна тя.

Наблюдавах я как изважда бутилка „Джони Уокър“, две чаши от по една пинта⁶ и бутилка „Уайтрок“ от нишата в шкаф от времето на английския крал Джеймс I.

5. Флорънс Найтингейл – англ. медицинска сестра (1820–1910), основоположника на съвременното медицинско сестринско обслужване.

6. Пинта – английска мярка за обем на течности, равна на около половин литър.

– Бихме могли да сложим лед, но това означава да помоля Бенскин, а предполагам, че в момента можем да минем и без него, нали? – обърна се тя към мен, като ме гледаше изпод ресниците, които приличаха на редици извити релси.

– Ледът е без значение – отвърнах – и внимавайте с „Уайтрок“-а. Това нещо може да съсипе хубавото уиски.

Тя сипа по три инча уиски във всяка чаша и добави по една чаена лъжичка от „Уайтрок“-а.

– Така добре ли е за вас?

– Изглежда чудесно – отговорих, като протегнах ръка. – Може би не е зле да се представя. Казвам се Вик Малой. За приятелите – само Вик, а всички красиви блондинки са мои приятели.

Тя седна без да си прави труда да придърпа полата си. Имаше прекрасни колене.

– Вие сте първият ни посетител от пет месеца насам – каза. – Вече бях започнала да си мисля, че това място е прокълнато.

– Като го гледа човек, би казал, че е така. Ще ме подкрепите в това, нали? Последният път, когато бях тук, то си беше имение, не пущинак. Никой ли не се грижи вече за поддържането му?

Тя повдигна добре оформените си рамене.

– Знаете как е. На никого не му пука.

– Всъщност, колко зле е Морийн?

Тя се нацупи.

– Вижте, не може ли да говорим за нещо друго? Толкова ми е омръзнала Морийн.

– Тя не е и моята страст – отвърнах, отпивайки от уискито. Беше достатъчно силно, за да предизвика пришки по гърба на бик. – Само че навремето се познавахме и съм любопитен. Какво точно ѝ се е случило?

Тя облегна назад русата си главица и изля по-голямата част от уискито в снежнобялото си, твърде красиво гърло. Начинът, по който преглътна силното питие ми подсказа, че е доста добра в пиенето.

– Не бива да ти казвам – започна тя и се усмихна, – но ако обещаеш дума да не продумваш...

– Нито дума.

– Лекува се от наркомания. Това е строго секретно.

– И трудно ли върви?

Тя сви рамене.

– Доста трудно.

– А междувременно, докато котката е в леглото, мишките лудуват,

а?

– Горе-долу. Никой не се отбива насам. Ще мине доста време, докато тя се оправя. А когато я хванат бесните и започне да пищи като луда, персоналът си почива. Достатъчно справедливо е, нали?

– Разбира се, и персоналът има право да си почива.

Тя довърши питието си.

– Хайде сега да оставим Морийн. Стигат ми и нощите с нея, та и ти да ми говориш за това.

– Нощем ли дежуриш? Това е срамота.

– Защо? – синьозелените очи застинаха нащрек.

– Мислех, че ще бъде забавно да те изведа някой вечер, за да ти покажа това-онова.

– Какво по-точно?

– Като начало имам прекрасна колекция от офорти.

Тя изхихика.

– Ако има нещо, което да ми харесва повече от един офорт, то е колекция от офорти. – Тя стана и се насочи към бутилката уиски. Начинът, по който се поклащаха хълбоците ѝ, изостряше вниманието ми като на ловджийско куче. – Дай да ти долея – продължи тя, – ти изобщо не пиеш.

– Достатъчно е. Започвам да си мисля, че има и по-хубави неща за вършене от пиенето.

– Така ли? Допусках, че би могъл да си го помислиш. – Тя сипа още алкохол в чашата си. Този път не си направи труда да слага от „Уайтрок“-а.

– Кой се грижи за Морийн през деня? – попитах, докато тя се връщаше към дивана.

– Сестра Флеминг. Няма да ти хареса. Мъжемразка е.

– Сериозно? – тя седна до мен и праметна крак връз крак. – Може ли да ни чуе?

– И да можеше, няма значение, но не може. В лявото крило е, което гледа към гаражите. Когато Морийн започне да креши, я преместват там.

Точно това исках да зная.

– Да вървят по дяволите всички мъжемразки – рекох, като плъзнах ръката си по облегалката на дивана и я пъхнах зад главата ѝ. Тя се наклони към мен. – Ти мъжемразка ли си?

– Зависи от мъжа. – Лицето ѝ беше близо до моето, така че докоснах с устни слепоочието ѝ. Изглежда това ѝ хареса.

- Какво ще кажеш за такъв мъж като начало?
- Твърде добре е.
- Взех чашата с уиски от ръката ѝ и я сложих на пода.
- Това ще ни пречи.
- Жалко е да отива на вятъра.
- Ще имаш нужда от него след малко.
- Така ли?

Тя се наклони към мен, устните ѝ докоснаха моите. Останахме така известно време. Неочаквано тя се отдръпна от мене и стана. За момент си помислих, че е от типа „целувка-чао“, но сгреших. Прекоси стаята, отиде до вратата и завъртя ключа. После се върна и седна.

III

Паркирах буика пред Кметството, на ъгъла на Фелдман и Сентър Авеню. Качих се по стълбите и се озовах в света на напечатани формуляри, тихи коридори и стари-млади чиновници, чакащи с надежда някое наследство.

Отделът за актове за раждане и смърт беше на първия етаж. Попълних един формуляр и го подадох през гишето на риж чиновник, който му сложи марка, взе ми парите и махна с ръка към редицата картотечни шкафове.

– Заповядайте, мистър Малой – каза той. – Шестият шкаф отлясно. – Благодарих му.

– Как върви бизнесът? – попита и се облегна на гишето, готов да губи своето и моето време. – Не съм ви виждал насам от месеци.

– Нито пък в момента ме виждате – отвърнах. – Бизнесът е добре. А вашият? Още ли умираат?

– И се раждат. Нещата по този начин се уравновесяват.

– Така става.

Нямах какво друго да му кажа. Бях изморен. Кратката ми съвместна работа със сестра Гърни ме беше довършила. Запътих се към картотека-та. Картотеката под буква „К“ сякаш тежеше цял тон, така че не ми остана нищо друго, освен да я подпра върху едно бюро. Това също се дължеше на сестра Гърни. Започнах да прелиствам страниците и скоро стигнах до смъртния акт на Джанет Кросби. Извадих един стар пощенски плик и молив. Беше починала от злокачествен ендокардит, каквото и да означаваше това, на 15 май 1948 година.

Беше описана като неомъжена жена на възраст двайсет и пет Смъртният акт беше подписан от д-р Джон Бюли Записих си името му и после прелистих назад около дузина страници, докато не открих смъртния акт на Макдоналд Кросби. Беше умрял от мозъчен кръвоизлив, предизвикан от рана от огнестрелно оръжие. Докторът се казваше Дж. Салзър, а следователят – Франклин Лесуейс. Направих си още някои бележки, после оставих картотеката както си беше и се запътих към чиновника, който ме наблюдаваше с вяло любопитство.

– Можете ли да намерите някой, който да върне картотеката на мястото й? – попитах, като се подпрях на гишето. – Не съм толкова силен, колкото ся мислех.

– Не се притеснявайте, мистър Малой.

– Още нещо: кой е д-р Джон Бюли и къде живее?

– Има малка къщичка на Скайлайн Авеню – отвърна чиновникът. – Не ходете при него, ако имате нужда от добър лекар.

– Че какво му е на него?

Чиновникът повдигна уморено рамене.

– Стар е. Преди петдесет години може и да е бил добър, но сега е съвсем изкуфял. Предполагам, че за него трепанацията е нещо като отваряне на консерва боб.

– А не е ли?

Чиновникът се изсмя.

– Зависи за чия глава става дума.

– Значи той е един изкукуруигал мърморко, а?

– Това описание напълно му подхожда. Но все пак той не причинява вреда никому. Не ми се вярва в момента да има повече от дузина пациенти. – Чиновникът се почеса по ухото и ми хвърли пронизателен поглед. – Работите ли над нещо?

– Аз никога не работя – отвърнах. – Пак ще се видим някой път. Движдане.

Слезнах бавно и замислено по стълбите и се плъзнах навън под тежката жега. Момиче, което притежава милион, внезапно умира, а те повикват някакъв изкуфял доктор. Не звучи много по милионерски. Човек би очаквал, че при смъртта на такава важна особа ще се стекат най-големите медицински светила в града.

Вмъкнах се в буика и натиснах стартера. От другата страна на пътя, в посока обратна на движението, беше паркиран масленозелен додж. Зад кормилото седеше мъж със светлобежова шапка, обточена със оплетена връв. Четеше вестник. Нямах да забележа нито него, нито колата,

ако той не беше вдигнал внезапно глава и след като ме видя, не беше захвърлил вестника на задната седалка и не беше включил мотора. Тогава наистина го погледнах, чудейки се защо изведнъж бе загубил интерес към четивото си. Изглеждаше едър мъж с рамене широки почти колкото вратата на хамбар. Главата му започваше направо от раменете, без каквато и да било следа от врат. Имаше оформени на черта мустаци, очите му бяха хлътнали Някога носът и едното му ухо бяха здравата пострадали и никога не се бяха възстановили напълно. Имаше вид на главорез, каквито често виждаме в гангстерските филми на „Уорнър Бродърс“: от онзи тип бандити, които са неизменен фон за Хъмфри Богарт.

Насочих буика към потока на движението и подкарах на изток, нагоре по Сентър Авеню, без да бързам, като хвърлях по едно око в огледалцето за обратно виждане.

Доджът форсира по посока на западния трафик, направи завой на сто и осемдесет градуса, докато клаксоните свиреха и шофьорите го псуваха, и тръгна след мен. Не бих повярвал, че някой би се опитал да го направи на Сентър Авеню и би успял, но очевидно полицаите или спяха, или им се струваше твърде горещо да се впрягат.

На кръстовището при Уестуд Авеню отново погледнах в огледалцето. Доджът продължаваше да е по петите ми. Виждах шофьора, залегнал зад волана, зъбите му стискаха пура, а с едната ръка се беше облегал на отворения прозорец. Дръпнах напред, за да мога да прочета регистрационния номер на колата му и го запомних. Ако ме следеше, правеше го много лошо. На Холивуд Авеню увеличих скоростта и стигнах до върха с шейсет и пет. След кратко колебание доджът форсира напред и изръмжа зад мен. На булевард „Футхил“ отбих към бордюра и рязко спрях. Доджът отмина. Шофьорът не погледна в моята посока, а продължи към магистралата за Лос Анджелис и Сан Франциско.

Записах номера му на стария пощенски плик до името на д-р Бюли и грижливо го скътах в страничния си джоб. После отново запалих буика и подкарах надолу по Скайлайн Авеню. На половината път забелязах блестяща на слънцето табелка. Беше прикрепена върху ниска дървена вратичка, която пазеше малка градина и къщичка от канадски бор. Скромно и тихо местенце: почти съборетина в сравнение с ултрамодерните къщи от двете ѝ страни.

Спрях пред нея и се подадох от прозореца, но от такава далечина бе почти невъзможно да прочета какво пишеше на табелката. Слезнах от колата и погледнах отблизо. Дори и така не беше лесно да се разчете, но все пак успях да разгада достатъчно, за да разбера, че това беше

„резиденцията“ на д-р Джон Бюли.

Докато търсех слепешком резето на вратичката, маслинозеленият дожд пропълзя надолу по пътя и отмина. Шофьорът не гледаше към мен, но аз знаех, че ме е видял и е забелязал къде отивам. Спрях се да погледна след колата. Тя все така продължаваше надолу по пътя вече с по-голяма скорост и я загубих от погледа си, когато сви по Уестуд Авеню.

Бутнах шапката си назад, извадих пакет „Лъки Страйк“, запалих и прибрах пакета. После махнах резето на вратата и тръгнах по сгуриената пътечка към къщата.

Градината беше малка, прибрана и толкова спретната и подредена, колкото казарма по време на официална проверка. Жълти щори, избелели и отминали най-добрите си дни, закриваха прозорците. На вратата една бяла боя не би й се отразила зле. Същото важеше и за останалата част от къщичката.

Бутнах пръст в звънеца и зачаках. След малко осъзнах, че някой надзърта към мен през щорите. Нямах какво да правя по въпроса, освен да си измайсторя приятно изражение на лицето и да чакам. Така че измайсторих приятното изражение и зачаках.

Точно, когато си мислех, че трябва да позвъня отново, чух някакъв шум, подобен на миши стъпки при пълзенето им по дървения, и после вратата се отвори.

Жената, която се озова пред мен, беше слабичка, дребна и подобна на птичка. Облечена беше в черна копринена рокля, която би могла да мине и за модерна преди петдесет години, ако си живял в усамотение и никой никога не ти е изпращал „Вог“. Слабото й старо лице беше уморено и отчаяно, очите й ми казваха, че животът не е особено весел.

– Докторът вкъщи ли е? – попитах, повдигайки шапката си за поздрав и усещайки, че ако на някой любезността му харесва, то това е именно на нея.

– Ами да. – Гласът й също звучеше отчаяно. – Той е в градината зад къщата. Ще го повикам.

– Предпочитам да не го правите. Сам ще отида веднага там, за да се видя с него. Не съм пациент. Само искам да го попитам нещо.

– Добре. – Лъчът надежда, който бе започнал да се заражда в очите й, се скри. Не бях пациент. Няма заплащане. Само един здрав, млад бабаит с въпрос. – Не го задържайте много, нали? Не обича да го безпокоят.

– Няма да го задържа много.

Вдигнах шапка, поклоних ѝ се, както смятах, че мъжете са го правили в най-доброто ѝ време, и се насочих към градината зад къщата. Тя затвори вратата. След миг я забелязах да поглежда към мен през щорите на прозорците в предната част на къщата.

Тръгнах по пътеката покрай къщата към градината отзад. Доктор Бюли може и да не беше номер едно като лечител, но беше страхотен като градинар. Бих искал да докарам онези трима градинари на Кросби да погледнат тази градина. Може би щяха да им хрумнат някои идеи.

В дъното на градината до една гигантска далия стоеше висок старец с бяло сако от вълна на лама, жълта панамена шапка, жълтеникаво-бели панталони и гумени обувца. Той гледаше далията по начина, по който лекарят гледа гърлото ти, когато казваш „А-а-а“, и вероятно намираше това занимание за далеч по-интересно.

Той рязко вдигна поглед, когато се озовах на няколко стъпки от него. Лицето му беше сбръчкано и съсухрено, не много различно от сушеная слива, а от ушите му стърчаха снопчета бели косми. Лицето не излъчваше благородство или голям ум обикновено лице на старец, който е доволен от себе си, стандартът му на живот не е особено висок, но вече не го е грижа за нищо – твърдоглав, тъп старец, но не и отчаян.

– Добър ден – казах. – Надявам се, че не ви преча.

– Приемните ми часове са от пет до седем, млади момко – отвърна той толкова тихо, че едва го чух. – Не мога да ви приема сега.

– Не съм дошъл при вас като при професионалист – рекох, като погледнах през рамото му към далията. Беше чудесна: осем инча, безукорна. – Казвам се Ма-лой. Стар приятел съм на Джанет Кросби.

Той докосна нежно далията с дебелите си пръсти.

– На кого? – попита вяло, без особен интерес: един обикновен, тъп старец с цвете.

– На Джанет Кросби – отвърнах. Слънцето прежуриаше и бръмченето на пчелите и ароматът на всички тези цветя ме караха да се чувствам малко замаян.

– Какво за нея?

– Вие сте подписали смъртния ѝ акт.

Той отмести поглед от далията и го насочи към мен.

– Кой казахте, че сте?

– Виктор Малой. Нещо не ми харесва в смъртта на мис Кросби.

– И защо не ви харесва? – попита, а в очите му се появи тревога. Той знаеше, че е стар, тъп и заваян. Знаеше, че като продължава да практикува медицина на тази възраст, се изправя пред риска рано или

късно да направи грешка. Ясно ми беше какво си мислеше – ей сега ще го обвиня в една такава грешка, именно в този момент.

– Ами, виждате ли – рекох меко аз, като се опитвах да не го паникьосвам, – отсъствах три-четири години. С Джанет Кросби бяхме стари приятели. Нямах представа, че има болно сърце. За мен беше голям шок да науча, че си е отишла по този начин. Искам да бъда спокоен, че не е имало нищо нередно.

Един мускул на лицето му потрепна, ноздрите му се разшириха.

– Какво имате предвид под „нередно“? Тя умря от злокачествен ендокардит. Симптомите не могат да се сбъркат. Освен това д-р Салзър беше там. Нямах нищо нередно. Не разбирам какво наистина имате предвид.

– Е, радвам се да го чуя. Какво по-точно означава злокачествен ендокардит?

Той се смръщи безучастно, дори за момент си помислих, че ще ми каже, че не знае, но се съвзе, напрегна остарялата си, отслабнала памет и изрече бавно, сякаш бе извикал във въображението си страница от някакъв медицински речник: „Това е прогресираща микробна инфекция на сърдечните клапи. Частици от възпалените клапи са били отнесени от кръвообръщението по цялото й тяло. Нямах никакъв шанс. Дори да ме бяха повикали по-рано, нищо нямаше да мога да направя“.

– Точно това ме безпокоеше, докторе – рекох, като му се усмихнах, за да му покажа, че съм на негова страна. – Защо са ви повикали? Вие не сте били лекуващият й лекар, нали?

– Разбира се, че не – отвърна той почти сърдито. – Но няма нищо нередно в това, че са ме повикали. Живеея наблизко. Би било неетично д-р Салзър да издаде акта.

– Кой всъщност е д-р Салзър?

Той отново придоби подозрително изражение и пръстите му се плъзнаха измъчено по далията. Виждах, че иска да го оставя на мира, да оставя мозъка му да си почива в кроткото съзерцание на цветята, да не бъде безпокоен от бабаит като мен, на когото явно му харесва да му губи времето.

– Той управлява един от онези шантави санаториуми, а неговият се намира точно до имението на Кросби – отвърна накрая. – Приятел е на семейството. Положението му е такова, че не би било етично той да издаде смъртния акт. Няма необходимите права. Бях много въодушевен от това, че ме извикаха.

Можех да си го представя. Интересно ми беше колко ли са му

платили.

– Вижте, докторе – рекох. – Бих искал да изясним това. Опитих се да се срещна с Морийн Кросби, но тя не е добре. Заминавам, само че преди да замина бих искал да имам ясна представа за тази работа. Всичко, което чух, беше, че Джанет внезапно е починала. Вие казвате, че сърцето ѝ било болно. Какво се случи? Там ли бяхте, когато умря?

– Ами не – отвърна тай и в избледнелите му очи отново се появи тревога. – Пристигнах около половин час след смъртта ѝ. Беше умряла в съня си. Симптомите бяха налице. Доктор Салзър ми каза, че е страдала от тази болест от няколко месеца. Той я лекувал. Няма какво толкова да се направи при такива случаи, освен да се препоръча почивка. Не мога да разбера защо задавате толкова много въпроси. – Той погледна с надежда към къщата, за да види дали жена му няма нужда от него. Нямахме.

– Искам само да бъда спокоен – отвърнах и отново се усмихнах. – Вие сте пристигнали в къщата и Салзър вече е бил там. Така ли е?

Той кимна и с всяка секунда ставаше все по-неспокоен.

– Имаше ли още някой там?

– Мис Кросби. По-младата. И тя беше там.

– Морийн?

– Мисля, че така ѝ беше името.

– И Салзър ви заведе в стаята на Джанет? Морийн също ли дойде?

– Да. И двамата дойдоха с мен в стаята. Мла-младата жена изглеждаше много разстроена. Плачеше. – Той докосна далията. – Може би трябваше да бъде направена и аутопсия – каза той внезапно. – Но ви уверявам, че нямаше нужда. Злокачественият ендокардит не може да се сбърка. Човек трябва да се съобразява с чувствата на онези, които са останали след умрелия.

– И все пак след четиринайсет месеца вие започвате да мислите, че е трябвало да бъде направена аутопсия? – леко натъртих думите си.

– Строго погледнато, би трябвало да бъде направена, защото д-р Салзър я е лекувал, а както той ми обясни, е доктор на науките, но не и на медицинските. Само че симптомите...

– Да... не могат да се сбъркат. Още нещо, докторе. Някога виждали ли сте Джанет Кросби преди това? Имам предвид – преди да умре?

Той застана нащрек, като се чудеше дали не му подлагам капан.

– Виждал съм я в колата ѝ, но не съм разговарял с нея.

– И не достатъчно отблизо, за да забележите има ли някакви симптоми на сърдечно заболяване?

Той премигна.

– Не ви разбрах.

– Доколкото схванах, тя е боледувала от тази болест от няколко месеца. Казвате, че сте я видели в колата ѝ. Преди колко време беше това, кога я видяхте? Колко време, преди тя да умре?

– Месец, може би два. Не си спомням.

– Онова, което имам предвид, е – рекох търпеливо, – че при това заболяване тя би трябвало да има някакви видими симптоми, които бихте могли да разпознаете, щом сте я видели преди да умре.

– Не мисля, че бих могъл.

– И все пак – симптомите не могат да се съберат?

Той облиза устни.

– Наистина не разбирам за какво говорите – каза той и започна да отстъпва. – Не мога да ви отделя повече от времето си. То е ценно. Трябва да ви помоля да ме извините.

– Няма нищо, докторе – отвърнах. – Е, благодаря. Съжалявам, че ви досадах. Но нали знаете как е. Исках единствено да успокоя съзнанието си. Това момиче ми харесваше.

Той не каза нищо, само продължи да отстъпва по посока на розовите храсти.

– Още едно единствено нещо, докторе – рекох. – Как се е случило така, че д-р Салзър е подписал смъртния акт на Макдоналд Кросби, когато той неволно се е застрелял? Не е ли било неетично един шарлатанин да го направи?

Той ме погледна така, както човек гледа огромен паяк, спуснал се във ваната му.

– Не ме тревожете – отговори той. – Питайте него: не ме закачайте.

– Да – съгласих се. – Това е добра идея. Благодаря ви, докторе. Ще го направя.

Той се обърна и се отдалечи надолу по пътеката към своите рози. В гръб изглеждаше дори по-стар, отколкото беше. Гледах го как откъсва една прецъфтяла роза и забелязах, че ръката му доста трепери. Страхувах се, че бях развалил следобедата му.

Малката, подобна на птичка женичка, стоеше до вратата в предната част на къщата, като че изпълнена с някакви надежди и се направи, че не ме вижда, когато стигнах до нея.

– Страхувам се, че отнех доста от времето на доктора – рекох, като повдигнах шапката си. – Той ми каза, че му е ценно Дали пет долара ще покрийт цената?

Изморените очи светнаха. Слабичкото лице се озари.

– Много мило, че сте се сетили – отвърна тя и погледна крадешком през градината към стария, превит гръб и жълтата панамена шапка.

Мушнах банкнотата в ръката ѝ. Тя я грабна с бързината, с която гущер лапва муха. Беше ми ясно, че старецът в дъното на градината дори нямаше да я зърне. Поне нейния следобед не бях развалил.

IV

Отворих вратата на офиса си и влезнах триумфално, Джек Кермън дремеше в креслото до прозореца. Пола седеше зад бюрото ми и работеше над едно от стотиците си картончета с индекси: индексите, които ни държаха в крак с пулса на Оркид Сити, която ни казваха кой кой е, кой е в града и кой го е напуснал, кой за кого се е оженил и така нататък. Макар и да имаше четири момичета, които непрекъснато работеха над картончетата, тя настояваше лично да поддържа ключовите картончета в крак с времето. Пола стана от стола ми. Метнах шапката си върху Кермън и го събудих. Той изсумтя стреснато, потърка очи и се прозя.

– Та какво става – работиш ли? – попита той. – Или още не си започнал.

– Започнах – отвърнах и седнах. Взех цигара, запалих я, разкопчах ръкавелите си и се потопих в разказа. Разправих им всички подробности с изключение на съвместната си дейност със сестра Гърци. Заобиколих това преживяване, защото знаех, че Пола няма да го одобри, а Кермън така ще се развълнува, че няма да е в състояние да мисли както трябва. – Не е много – заключих аз, – но е достатъчно, за да смятам, че си заслужава да се занимаем с това. Може нищо нередно да няма; може и да има. Дори да съществува и най-слабата следа от съмнение, ще направим най-добро-то, на което сме способни. Засега обаче никой друг не трябва да знае.

– Ако онзи в доджа те е следил, то струва ми се, че някой вече знае – изтъкна Кермън.

– Да, но не можем да бъдем сигурни. Може би лицето ми го е заинтригувало. Може би се учи да бъде детектив – посегнах към телефона. – Свържете ме с Главното управление на полицията – казах на телефонистката.

– Взе ли му номера? – попита Пола, като ровеше из тестето картончета в ръцете ѝ.

– Сега ще го проверя – отвърнах. – Дайте ми лейтенант Мифлин – продължих аз, когато един отегчен глас обяви, че това е Главното управление. Чу се изсцракане и решителният глас на Мифлин каза: „Ало?“

Тим Мифлин беше свястно, яко ченге и бяхме работили известно време заедно по един или друг случай. Когато можех му помагах, когато пък той можеше, също ми помагаше. Той високо ценеше моята интуиция при конните залагания и, следвайки съветите ми, бе успял да скъта малко пари.

– Малой е – казах. – Как си, Тим?

– Какво ти пука? – заяде се той. – Никога не те е интересувало здравето ми и никога няма да те интересува. Какво ти трябва този път?

– Кой е собственикът на масленозелен додж с регистрационен номер OR 3345?

– Начинът, по който използваш Главното управление за финансови изгоди ме съсипва – отвърна той. – Ако Брандън разбере някога какво правя за теб, ще ми разгони фамилията.

– Е, аз няма да му кажа, значи зависи от теб – рекох и се подсмивах – и още нещо, като сме се заговорили за финансови изгоди. Ако искаш да спечелиш малко джобни пари, заложи си ризата на Краб Епъл като победител. Утре, в четири и половина.

– Наистина ли имаш предвид ризата ми?

– Бих казал, че да Продай си къщата, заложи си жената, разбий сейфа на Брандън. Нещо от този род. Залогът е две срещу шест. Единствено то нещо, което може да попречи на този кон, е някой да го застреля.

– Може някой и да го направи – отвърна Мифлин, който винаги беше обзет от колебания. – Е, щом казваш ...

– Това е най-сигурното залагане, което някога си, правил. Та какво за този номер?

– Разбира се, разбира се. Почакай. Ще ти дам информация след десет секунди.

Докато чаках, видях Джек Кермън да набира делово някакъв номер по другия телефон.

– Какво си мислиш, че правиш? – попитах.

– Свързвам се с букмейкъра си. Този Краб Епъл ми се струва добра работа.

– Забрави го. Само му съобщавам нещо, което някой ми е казал. Информацията е достатъчно сигурна за полицаи, но не и за приятел.

Кермън остави слушалката, сякаш го беше ухапала.

– А я си представи, че продаде къщата си и заложил жена си? Знаеш колко е запален по тия неща.

– Виждал ли си къщата и жена му? Е, аз съм ги виждал. Бих му направил услуга. – Когато чух гласа на Мифлин, попитах: – Какво откри?

– OR 3345 каза, нали?

– Да.

– Колата е регистрирана на името на Джонатан Салзър, санаториума на булевард „Футхил“. Това ли искаше да знаеш?

Опитах се да прикрия вълнението си.

– Може би. Кой е Салзър? Знаеш ли нещо за него?

– Не много. Държи един санаториум за чужденци. Ако чувстваш болки в корема, той те натъпква с плодов сок и те оставя да ферментираш. Справя се добре.

– Нещо гнило?

– О, какви ги разправяш. Той няма нужда от нищо гнило. И така печели купища пари.

– Е, благодаря ти, Тим.

– Сигурен ли си за коня?

– Естествено, че съм сигурен – отвърнах и намигнах на Кермън. – Заложил си и ризата на него.

– Е, ще хвърля петарка, но не повече.

Затворих.

– Петарка! Комарджия!

– Колата на Салзър, а? – рече Кермън.

Кимнах.

– Може би наистина сме се издали. – Погледнах към Пола. – Имаш ли нещо за Салзър?

– Ще проверя. – Тя сложи едно картонче пред мен. – Това може би ще те заинтересува. Тук е цялата информация, която имаме за Джанет Кросби.

Зачетох подробностите, докато тя отиде до стаята с картотеката, в която се влизаше откъм приемната на офиса.

– Танци, тенис и голф – казах, като погледнах към Кермън през бюрото. – Не ми звучи като за човек със сърдечна болест. Близки приятели: Джоун Пармета и Дъглас Шерил. Преди около две години е била сгодена за Шерил, но е развалила годежа. Не се споменава причината. А кой е Шерил?

– Никога не съм чувал за него. Искаш ли да разбера?

– Не би било лоша идея да се поразходиш и да се видиш с тази

Пармета и с Шерил. Кажим им, че си стар приятел на Джанет от времето, когато е живеела в Сан Франциско. Ще трябва да се запознаеш с миналото ѝ в случай, че се опитат да ти поставят капан. Пола ще ти намери необходимите сведения. Онова, което ме интересува, Джек, е реакцията им на това, че е имала проблеми със сърцето. Може би тя наистина е имала слабо сърце, но ако не е така, наистина ще има върху какво да поработим.

– О'кей – рече Кермън.

Пола влезе.

– Нищо особено – започна тя. – Салзър е създал санаториума си през 1940-та. Луксозно място. Двеста долара на седмица.

– Добра печалба – отбелязах завистливо.

– Някои хора трябва да са луди. Представяш ли си, да плащаш цялата тая пара за чаша сок – обади се Кермън ужасено. – Май и ние трябва да се захванем с такъв бизнес.

– Друго няма ли?

– Женен е. Говори свободно френски и немски. Доктор е на науките. Няма хобита. Няма деца. На петдесет и три е – занарежда Пола, поглеждайки в картончето. – Това е всичко, Вик.

– О'кей – въздъхнах и станах. – Ще помогнеш на Джек, нали? Трябват му данни за тази Пармета и за Шерил. Аз слизам долу да разменя две приказки с мама Бендикс. Искам да проверя нещата около персонала на Кросби. Онзи иконом ми се стори съмнителен, Може би тя му е осигурила работата.

V

На пръв поглед, а като се замисли човек, дори и при втори поглед, мисис Марта Бендикс, изпълнителен директор на „Бендикс Доместик Ейджънси“, лесно би могла да бъде сбъркана с мъж. Тя беше едра, широкоплещеста и носеше косата си късо подстригана. Едва когато станеше и излезнеше иззад бюрото си, човек с учудване виждаше пола от твид, копринени чорапи и тежки спортни обувки. Много сърдечна беше, така че ако не си достатъчно предпазлив, рискуваш да бъдеш потупан енергично по гърба – такъв навик тя имаше, след което, поне през следващите два-три часа, ще се чувстваш зле. Смехът ѝ беше силен като гърмежа на дванайсеткалибров пистолет и ако не го очакваш, излизаш въвн от кожата си, когато тя избухне в кикот. Жена, с която не бих искал

да живея, но все пак добродушно същество – тя щедро раздаваше парите си и далеч повече се вълнуваше от крехки малки блондинки, отколкото от едър бабаит като мен.

Миниатюрното скулесто момиче, което ме отведе до кремаво-зеления кабинет на мисис Бендикс, се държеше настрана от мен, сякаш бях изпълнен с лоши намерения, а на мисис Бендикс отпрати срамежлива усмивчица, която би могла да означава нещо яли да не значи нищо в зависимост от настроението ти.

– Влизай, Вик – изгърмя мисис Бендикс откъм покритото си с хартийки бюро. – Сядай. Не съм те виждала от сума време. Какво правиш със себе си?

Седнах и ѝ се ухилих.

– Това-онова – отвърнах ѝ. – Изкарвам си прехраната. Отбих се за малко помощ, Марта. Имала ли си някаква работа със семейство Кросби?

– От доста време не съм. – Наведе се и измъкна бутилка уиски, две чаши и половин дузина зрънца кафе. – Хайде, бързо! – продължи тя. – Не искам да хвърлям в ужас Мери. Тя не одобрява пиенето в работно време.

– Онази Мери със заешките зъбки?

– Остави на мира зъбите ѝ. Няма да те ухапе с тях. – Тя ми подаде пълна чаша с уиски и три кафени зрънца. – Имаш предвид онези Кросби, които живеят на булевард „Футхил“?

Казах, че имам предвид точно онези Кросби, дето живеят на булевард „Футхил“.

– Веднъж им свърших една работа, но оттогава нищо повече. Беше преди около шест години. Осигурих им целия персонал. След като Джанет Кросби умря, наметоха цялата стара гвардия и набавиха нови хора. Не са идвали при мен за новите.

Опитах уискито. Беше пивко, предразполагащо и много качествено.

– Имаш предвид, че са уволнили всички?

– Това ти разправям.

– Какво стана с тях?

– Настаних ги другаде.

Премислих всичко това.

– Виж, Марта, да си остане между теб, мен и зърната кафе, но се опитвам да открия истината за смъртта на Джанет. Получих информация – тя може и да заслужава, може и да не заслужава да се работи върху нея. Но не си падам много по идеята, че е умряла от болно сърце. Бих

искал да поговоря за това с някои от стария персонал. Може да са видели нещо. Икономът, например. Кой е бил той?

– Джон Стивънс – отвърна мисис Бендикс, след като помисли за миг. Тя довърши питието си, метна трите зърна в устата си, скри чашата и уискито и натисна звънеца на бюрото си.

Скулестото момиче допълзя вътре.

– Къде работи в момента Джон Стивънс, скъпа? Скулестото момиче каза, че ще направи справка. След няколко минути то се върна и ни уведоми, че Стивънс работел за Грегъри Уейнрайт, Хилсайд, Джеферсън Авеню.

– Ами камериерката на Джанет? Тя къде е сега? – попитах.

Мисис Бендикс направи знак на скулестото момиче да излезе. Когато това стана, тя рече:

– Онази кучка? Тя вече не работи и не бих ѝ намерила работа дори на колене да ми се моли.

– Какъв е случаят с нея? – попитах, като побутнах с надежда празната си чаша напред. – Хайде, бъди добра, Марта. Едно питие не е нищо за големи, силни момчета като нас с теб.

Мисис Бендикс изхихика, измъкна отново бутилката и наля.

– Та какъв е случаят с нея? – повторих въпроса си, след като се чукнахме.

– Не е свясна – отвърна мисис Бендикс и се намръщи. – Само една дяволска, мързелива готованка.

– Не сме се криво разбрали, нали? Говоря за личната камериерка на Джанет Кросби.

– Аз също – отвърна мисис Бендикс и сложи още три зърна кафе в устата си. – Юдора Дру. Така се казва. Побъркала се е. Трябваше ми добра камериерка за мисис Рандолф Плейфеър. Направих си труда да се свържа с Дру, за да ѝ съобщя, че мога да ѝ осигуря работа. Тя ми отвърна да ходя да се завра в помийната яма. Хубав начин за общуване, няма що. Рече, че нямала намерение повече да върши каквато и да била работа и че ако една помийна яма не ми бъдела достатъчна, всеки щял да ми изрови друга, стига да му кажела, че ще е за мен. – Мисис Бендикс се замисли мрачно над обидата. – Едно време смятах, че е добро, умно момиче. Излиза, че след като не можеш да им вярваш, е по-добре да ги изхвърлиш, не е ли така? Хващам се на бас, че някой мъж я издържа. Има къщичка в Коръл Гейбълс и живее нашироко.

– Къде е Коръл Гейбълс?

– На Маунт Верд Авеню. Интересува ли те?

- Може би. Какво стана с останалата част от персонала?
– Намерих им работа. Мога да ти дам адресите, ако искаш.
Довърших си питието.
– Възможно е да ми потрябват. Ще ти се обадя. Колко време след смъртта на Джанет беше уволнена тая Дру?
– На следващия ден. Целият персонал трябваше да си отиде преди погребението.
Сдъвках едно зрънце кафе.
– Казаха ли някаква причина?
– Морийн Кросби замина за няколко месеца. Къщата беше затворена.
– Обикновено човек не уволнява целия персонал когато заминава, нали?
– Обикновено не.
– Каж ми нещо повече за тази Дру.
– Ама че неща те интересуват – въздъхна мисис Бендикс. – Дай ми тая чаша, освен ако не ти се пие още.
Отвърнах, че не ми се пие и я видях да скрива уискито и двете чаши. После натисна звънеца на бюрото си.
Скулестото момиче влезе и отново ѝ се усмихна срамежливо.
– Изрови картончето на Юдора Дру, скъпа – нареди мисис Бендикс.
– Искам да му хвърля един поглед.
Скулестото момиче се върна след малко с картончето и го подаде на мисис Бендикс, тъй както някое младо девойче би дало китка на Франк Синатра.
Когато то излезе, мисис Бендикс каза:
– Не знам дали точно това е, което искаш. Възраст: двадесет и девет. Домашен адрес: 2243 Келси Стрийт, Кармил. Три години при мисис Франклин Ламбърт. Отлични препоръки. Лична камериерка на Джанет Кросби от юли 1943-та. Върши ли ти някаква работа?
Вдигнах рамене.
– Не знам. Може би. Мисля, че ще е по-добре да отида да поговоря с нея. Какво те кара да смяташ, че живее с мъж?
– Че откъде иначе намира пари? Не работи. Или има мъж, или много мъже.
– Джанет Кросби може да ѝ е оставила наследство.
Мисис Бендикс повдигна рунтавите си вежди. – Не ми е идвало наум за такава възможност. Би могла, разбира се. Да, като се замисли човек, в това може и да е отговорът.

– Е, добре – рекох, като се изправих. – Благодаря за питиетата. За разнообразие мини някой път да ни видиш. И ние имаме поркане.

– Няма да стане – твърдо отсече мисис Бендикс. – Оная Бенсинджър не ме одобрява. Мога да го прочета по очите ѝ.

Подсмивах се.

– Тя и мен не одобрява, но не позволявам това да ме разстройва. Не трябва да разстройва и теб.

– Не ме разстройва. И не се прави на дете, Вик. Това момиче е влюбено в тебе.

Замислих се над думите ѝ, после поклатих глава.

– Грешеш. В никого не е влюбена. Тя не е от тоя тип хора, дето се влюбват.

Мисис Бендикс сви устни и издаде силен, груб звук.

VI

Коръл Гейбълс е задънено кварталче в Оркид Сити – едно малко градче от съборетини, израснало около пристанището, където процъфтяваха търговията с гъби и морски животни, пазарчетата и ходенето по кръчмите, както и неопределен брой съмнителни типове. По-голямата част от онзи край на Коръл Гейбълс, който гледа към водата, е зает от бар „Делмонико“, най-престъпното място по цялото крайбрежие, където три четири сбивания на нощ са съвсем в реда на нещата и където жените са много често по-груби от мъжете.

Маунт Верд Авеню се намира в задната част на Коръл Гейбълс: широк, безличен път, от двете страни на който са нанизани подобни на колиби къщи, придържачи се по-малко или повече към един и същ образец. Като място за живеене то е може би една стъпка по-високо от Коръл Гейбълс, но това не е кой знае колко. По-голямата част от подобните на колиби къщи са населени с професионални комарджии, леки жени, наперени бандити, които се шляят покрай брега през деня и си въртят бизнеса по тъмно, и от букмейкъри и техните мацки. Единствената двуетажна къща край пътя принадлежи на Джо Бегило, собственик на погребално бюро и балсаматор, който също така прави и ковчези, аборти и помага на ранени от нож и от куршуми.

Продължих по пътя, докато не стигнах до къщичката на Юдора Дру, която се намираще на около три пресечки надолу по пътя, вдясно. Тя беше бялосиня, петстайна, с градина, която се състоеше от полянка,

достатъчно голяма за игра на халма⁷, и от две доста измъчени хортензии, поставени в саксии от двете страни на входната врата.

Прескочих ниската дървена вратичка на оградата и почуках с малкото медно чукче, което не беше почиствано от месеци.

Минаха около десет секунди, не повече, и вратата на къщата се отвори. Набита млада жена със сивозелени панталони, с бяла копринена риза и с тъмна, вдигната нагоре коса, ме огледа подозрително с леко кръвясалите си очи. Човек не би я нарекъл красавица, но в нея имаше нещо животинско, което би накарало всеки мъж да я погледне втори път, а някой дори и трети път.

Преди да успее да отворя уста, тя каза с глас, малко по-мелодичен от хвърлена надолу консервна кутия, но само малко по-мелодичен:

– Спести си думите, ако си дошъл да продаващ нещо. Никога не купувам по този начин.

– Би трябвало да напишете това на градинската вратичка – отвърнах бодро. – Помислете си само колко време ще ви спести. Вие мис Дру ли сте?

– Какво ви интересува коя съм?

– Имам работа с мис Дру – отговорих търпеливо – Важна работа.

– Кой сте вие?

– Името ми е Вик Малой. Стар приятел съм на Джанет Кросби.

Изведнъж едно мускулче на горната ѝ устна се сви конвулсивно, иначе друга реакция нямаше.

– И какво?

– Това прави ли ви мис Дру или не?

– Да. За какво става дума?

– Надявах се, че можете да ми помогнете – казах, като опрях едната си ръка на стената и се облегнах на нея. – Истината е, че има неща около смъртта на мис Кросби, които не ме задоволяват.

В този момент в очите ѝ се прокрадна предпазливост.

– Разправяте отдавнашна история, а? От доста време е мъртва. Както и да е, не знам нищо по въпроса.

– Там ли бяхте, когато почина?

Тя хвана вратата и я дръпна към себе си.

– Казах ви, че не знам нищо по въпроса и нямам достатъчно време, за да го губя за работи, които не ме засягат.

7. Халма – игра, в която обикновено участват двама или четирима души и се играе на дъска с 256 квадратчета.

Вгледах се в твърдото, подозрително лице.

– Мис Дру, знаете ли кое нещо не предизвиква почти никакъв шум, но може да бъде чуто на миля разстояние? – попитах и ѝ се усмихнах многозначително.

– Вие нещо да не сте луд?

– Някои хора го чуват и на две мили. Хайде, познайте.

Тя нетърпеливо повдигна яките си рамене.

– О'кей, казвайте – кое е то?

– Стодоларова банкнота, сгъната на две и прошумоляваща нежно между палеца и показалеца.

Мрачният поглед изчезна от лицето ѝ. Очите ѝ се отвориха малко по-широко.

– Приличам ли на човек, на който стодоларова банкнота би му свършила някаква работа? – попита тя презрително.

– Дори Пирпойнт Морган⁸ би могъл да оползотвори една стодоларова банкнота – отвърнах. – Все пак бих могъл да вдигна цената, ако имате нещо, което си струва да се купи.

Сякаш виждах как мозъкът ѝ трескаво работи. Поне сега говорехме на един и същ език. Тя гледаше покрай мен надолу по пътеката към света на доларовите знаци и тайни. Изведнъж се усмихна – някак самодоволно, не на мен, а на мисълта, която ѝ беше минала през главата.

– Какво ви кара да мислите, че има нещо нередно около смъртта ѝ? – попита тя, запъвайки се, като от-ново премести погледа си върху мен.

– Не съм изказвал мисълта, че има нещо нередно. Казах, че не съм напълно спокоен. За мен въпросът ще остане отворен, докато не разговарям с хората, които са били при нея, когато е починала. Да сте забелязали, че има проблеми със сърцето?

– Много време мина оттогава, мистър – рече тя и се подсмихна самодоволно – Аз имам слаба памет за неща от тоя род. Може би, ако дойдете отново довечера към девет, ще имам време да си спомня, но няма смисъл да се връщате със сто долара. Сега съм голямо момиче и имам големи идеи.

– Колко големи? – попитах учтиво.

– Сякаш са повече като за пет по сто. Това би си струвало да си поразмърдам паметта – пет по сто, но не и за цент по-малко.

Замислих се над това.

– Довечера в девет? – попитах.

8. Пирпойнт Морган – американски банкер (1837–1913).

– Там някъде.

– Не бих искал да изхарча всичките тези пари без да съм сигурен, че информацията е важна.

– Ако успея да накарам паметта си да заработи – каза тя, – няма да е чудно, ако се окаже, че информацията е важна.

– Тогава до девет.

– Донесете парите със себе си, мистър. Трябва да са в брой.

– Разбира се. Да се надяваме, че това е начало на едно хубаво приятелство.

Тя ми хвърли продължителен, замислен поглед и после затвори вратата под носа ми. Бавно поех обратно по пътечката, прескочих вратичката и влезнах в буика.

Защо в девет? – чудех се, докато натисках стартера. Защо не сега? Разбира се, парите имаха нещо общо с това, но тя не би могла да знае, че не съм дошъл, натоварен с петстотин долара. Не попита. Тя беше една хитра и умна мадама: мадама, която знае всички отговори и може да сметне четири и четири по начин, че да получи девет. Подкарах буика надолу по пътя така, че след първите сто ярда⁹ стрелката за скоростта скочи на седемдесет мили¹⁰. В дъното на пътя натиснах спирачките, за да мога да взема завоя по Бийч Роуд и причиних на някакъв възрастен джентълмен, който се канеше да пресича, най-малкото три сърдечни страдания, овладях колата, която поднесе, и продължих, докато не съзрях едно магазинче. Свих към бордюра, спрях, претичах през тротоара, влезнах в магазинчето и после в телефонната кабина.

След миг Пола вдигна телефона.

– „Юнивърсъл Сървисиз“ слуша – рече тя с приятния си, любезен глас. – Добър вечер.

– А тук е старото ти приятелче Вик Малой, което се обажда от едно магазинче в Коръл Гейбълс. Мятай се на колата си, умнице, и карай насам с пълна газ. Ще си държим ръцете и ще правим любов. Как ти звучи тази перспектива?

Последва кратка пауза. Бих дал много, за да видя изражението ѝ.

– Къде точно се намираш? – попита тя. Гласът ѝ звучеше толкова спокойно, сякаш я бях попитал колко е часът.

– На Бийч Роуд. Идвай колкото можеш по-бързо – казах и затворих телефона.

9. Ярд – английска мярка за дължина, равна на 91,44 см.

10. Милия – пътна мярка за дължина. Английска милия, равна на 1609 м.

Оставих буика пред магазина и отидох до ъгъла на Бийч Роуд. Оттам можех да виждам къщичката на Юдора Дру. Подпрях се на един електрически стълб и не откъсвах очи от вратичката на къщата.

Девет часа. Оставах ми три часа чакане и ми се щеше да бях помогил Пола да ми донесе уиски и сандвич, за да убия времето дотогава.

През следващите двайсет минути стоях облегнат на стълба и нито за миг не отместих поглед от градинската вратичка. Никой не излезе. Никой не влезе. Няколко съмнителни типа се измъкнаха от близките къщурки и всеки си замина по пътя – кой пеша, кой с кола. Три момичета – и трите блондинки, и трите с резки гласове, се изсипаха от къщичката, съседна на тази на Юдора и се насочиха по посока към мен, като въртяха ханшовете си и отправяха многозначителни погледи на всичко, що беше в панталони. Като минаха покрай мен, те до една ме изгледаха, но аз продължих да се вирам в къщичката.

Хубаво кварталче, помислих си. Едва ли скулеста-та приятелка на мисис Бендикс би минала по този път.

Малката двуместна кола на Пола се зададе откъм Принсес Стрийт и се насочи към мен. Колата спря и вратата се отвори. Пола изглеждаше елегантна и някак си студена в сивия си костюм. Беше без шапка, кафявите ѝ очи ме гледаха въпросително.

– Сега какво? – попита тя, когато приближих до нея.

– Карай бавно и внимателно до завоя и спри там. Къщата на Юдора Дру е оная бялосиня гадост отдясно – рекох и, докато колата потегляше, ѝ обясних набързо какво се бе случило. – Предполагам, че би могла да влезе във връзка с някого – заключих, – Може и да греша, но мисля, че няма да е зле да я държим под око през следващите два часа. Единственият начин да наблюдаваме къщата, без да предизвикаме паника у съседите, е да си играем на влюбена двойка. Това е нещо, към което всички в този квартал се отнасят с разбиране.

– Жалко, че трябваше да избере мен – отвърна Пола студено.

– Е, не бих могъл да избира Кермън – отговорих ѝ малко кисело. – Ще ти кажа, че има момичета, дето биха литнали от щастие при такава възможност.

– Какво да ги правя като имат странни вкусове? – попита тя, спирайки при завоя. – Тук добре ли е?

– Да. А сега се отпусни, за Бога. Предполага се, че трябва да ти харесва – плъзнах ръка зад врата ѝ. Тя се притисна до мен и се втреничи унило в къщичката по-надолу до пътя. Със същия успех бих могъл да се прегръщам с шивашки манекен. – Не би ли могла да проявиш малко

ентузиазъм? – Опитих се да захая ухото ѝ.

– Това може и да има голям успех при другите ти приятелки – каза ледено тя и се отдръпна, – но не и при мен. Ако отвориш жабката, ще намериш малко уиски и няколко сандвича. Те ще ти осигурят по-качествено занимание.

Дръпнах ръката си иззад врата ѝ и бръкнах в жабката.

– Мислиш за всичко – рекох и започнах да дъвча. – Това е единственото нещо в света, което би ме спряло да те целуна.

– Знам – отвърна кисело. – Затова и ги донесох.

Вече се занимавах с втория сандвич, когато масленозелен дожд профуча надолу по пътя. Не ми беше необходимо да го поглеждам втори път, за да разбере, че беше същият масленозелен дожд и че го караше същият едър здравеняк.

Смъкнах се надолу, за да не се виждам.

– Това е човекът, който ме следеше – казах на Пола. – Дръж го под око и виж къде отива.

– Спря пред къщата на Юдора и в момента слиза от колата – съобщи ми тя.

Надигнах предпазливо глава, докато очите ми не се изравниха с предното стъкло. Както Пола бе казала, дождът беше спрял пред синьобялата къща. Едрият здравеняк излезе, блъсна вратата толкова силно, че едва не преобърна колата и тръгна с тежки стъпки надолу по пътеката към вратата на къщата. Не почука, а натисна дръжката и влезе вътре: човек, който няма време за губене.

– А на това, умнице, му се вика интуиция – казах на Пола. – Мислех си, че ще излезе или ще телефонира. Е, телефонира е. Големия мъж пристигна на консултация. Всичко това, разбира се, говори, че съм се издал. Онова, което ще се случи оттук нататък, ще бъде интересно.

– Какво ще направиш, след като той си тръгне?

– Ще ида и ще ѝ кажа, че не мога да дам пет стотака. После ще видим какво ще прави тя.

Бях приключил със сандвича и точно се захващах с уискито, когато вратата на къщата се отвори и Големия мъж излезе. Беше стоял вътре единайсет минути и половина според часовника на таблото в колата на Пола. Той се огледа наляво и надясно, хвърли навъсен поглед към колата ни, но беше твърде далеч, за да види кой е вътре, бавно мина по пътеката, прескочи градинската портичка, качи се в доджа и подкара спокойно нанякъде.

– Е, не им отне много време – отбелязах. – Ако всички работеха

толкова бързо, щеше да се върши много повече работа. Хайде, скъпа, ние също можем да направим посещение. Поне би могла да ме закараш дотам и да ме чакаш отвън. Не бих искал тя да се изнервя.

Пола запали колата и ме откара до портичката на бялосинята къщичка. Слязох.

– Може да чуеш, а може и да не чуеш писъци – рекох й. Ако чуеш, не си мисли нищо лошо. Това само ще означава, че Юдора е била впечатлена от моята личност.

– Надявам се да те цапардоса по главата с нещо желязно.

– Може и да го направи. Тя е от онзи непредсказуем тип хора. Точно такива харесвам.

Прескочих портичката и се запътих по пътеката към входната врата. Почуках и зачаках, като си подсвирквах тихичко. Не се случи нищо. Къщата беше притихнала като мишка, която гледа котка.

Почуках отново, спомняйки си как Големия мъж бе погледнал нагоре и надолу по пътя и в спомена за това съзрях някакъв зловещ знак. Бутнах вратата, но тя беше заключена. Този път беше мой ред да се озърна нагоре и надолу по пътя. Като се изключат Пола и колата, той беше толкова пуст, колкото лицето на старец, на когото му се е свършил тютюна, а няма пари за нов. Вдигнах чукчето и тропнах три пъти с него, като предизвиках доста шум. Пола хвърли поглед праз прозореца на колата и ми се намръщи.

Закахах. Пак не се случи нищо. Мишката все още гледеше котката. Над къщата цареше тишина.

– Карай към Бийч Роуд – казах на Пола. – Чакай ме там.

Тя запали и се отдалечи, без да ме погледне. Това е едно от най-добрите й качества. Разбира кога е настъпило извънредно положение и се подчинява на заповедите, без да задава въпроси.

Отново се огледах, като се чудех дали любопитни очи не надничат към мен иззад пердетата на някой от домовете наоколо. Трябваше да поема риска. Заобиколих къщата. Задната врата беше отворена и аз бавно и тихо се вмъкнах в кухнята – беше точно такава, каквато човек би очаквал да бъде кухнята на момиче като Юдора. Тя изглежда чистеше веднъж месечно. Навсякъде – в мивката, на масата, по столовете и по пода се въргаляха мръсни тенджери, съдове и чаши. Кофата преливаше от празни бутилки от джин и уиски. Пълен с мазнина и мухи тиган ме гледаше цинично откъм мивката. Във въздуха се носеше добре смесена миризма на гнилоч, мръсотия и киснатото мляко. Аз не бих искал да живея така, но вкусовете на хората са различни.

Минах през кухнята, отворих вратата и надникнах в малко, разхвърлено антре. Две врати водеха от антрето вероятно към дневната и трапезарията. Насочих се да изследвам дясната врата и надникнах вътре – отново безпорядък, още прах, още мърляво съществуване. Юдора не беше там, нито пък беше в трапезарията. Оставаха стаите на горкия етаж. Изкачих тихо стълбите, като се чудех дали е възможно да е в банята и това да е причината да не отваря вратата, но реших, че не звучи правдоподобно. Не изглеждаше да е от хората, които вземат внезапни вани.

Намерих я в спалнята в предната част на къщата. Големия мъж добре си беше свършил работата, а тя от своя страна бе направила всичко възможно да се защити. Лежеше напреко на прекатуреното легло, краката ѝ бяха разкрасени, блузата ѝ разкъсана на гърба. Около врата ѝ беше затегнат синьочервен шал – вероятно неин. Очите ѝ гледаха предизвикателно от по-тъмняло синкавото ѝ лице; около извадения ѝ език имаше малка локвичка пяна. Гледката не беше приятна, нито смъртта ѝ трябва да е била бърза и лека.

Отместих поглед от нея и огледах стаята. Всичко изглеждаше на мястото си, но и тук беше толкова разхвърляно и прашно, колкото и в останалите стаи, а и също толкова наситено с воня.

Пристъпих тихо към вратата, без да поглеждам отново към леглото, и се изсулих в коридора. Внимавах да не пипам нищо и като слизах надолу, изтрих перилото с къпата си. Влезнах в миризливата малка кухня, отворих стъклената врата, измъкнах се под горещия бриз, после се насочих надолу по пътеката към вратата на оградата и без много да бързам – към мястото, където ме чакаше Пола.

ГЛАВА ВТОРА

I

Капитанът от полицията Брандън седеше зад бюрото си и ме гледаше намръщено. Той беше около петдесет-годишен, почти дебел, с изобилно количество бяла като току-що паднал сняг коса и очи, които бяха толкова твърди, дружелюбни и безизразни, колкото бирени капачки.

Образувахме интересен квартет. Тук беше Пола, която изглеждаше хладна и невъзмутима, седнала някъде отзад. Тук беше и Тим Мифлин, който се беше облегал на стената, бездвижен, замислен и тих като задрямал столетник. Тук бях и аз – в стола за важна гости пред бюрото, тук беше, разбира се, и капитанът от полицията Брандън.

Стаята беше голяма, просторна и добре мебелирана. На пода имаше хубав турски килим, виждаха се и няколко фотьюйла, а на стените – една-две репродукции на селските пейзажи на Ван Гог. Голямото бюро беше разположено в ъгъла на стаята между двата прозореца, които гледаха към бизнес-района на града.

Вече бях идвал в тази стая и все още пазех спомена за малката неприятност, която беше възникнала тогава. Брандън ме харесваше толкова, колкото Хиросима харесваше атомната бомба, така че пак очаквах да се случи Нещо неприятно.

Разговорът не беше започнал добре, не се и подобряваше. Брандън вече въртеше пура в ръцете си – тик, който показваше неудоволствието му.

– Добре – каза той с тънък и гневен глас, – пак да започнем отначало. Получил си това писмо... – той се наклони напред, за да погледне писмото на Джанет Кросби така, сякаш то бе заразено с тетанус. Внимаваше да не го докосне – Датата е 15 май 1948.

Е, това поне показваше, че може да чете. Не отговорих нищо.

– В писмото е имало пет стодоларови банкноти. Така ли е?

– Точно така – потвърдих.

– Получил си писмото на 16 май, но си го пхнал в джоба на някакво палто, без да го отвориш, и си забравил за него. Едва когато си подавил палтото, писмото се е намерило. Така ли е?

– Точно така.

Той погледна намръщено пурата си, после долепи широкия си

дебел нос до нея.

– Страхотно си вършиш работата.

– Случват се такива неща – отвърнах кратко. – Спомням си, че по времето на процеса срещу Тетси полицията пропусна ...

– Остави процеса срещу Тетси – рече Брандън с глас, с който човек можеше да нареже шунка. – Говорим за това писмо. Отишъл си до имението на Кросби с намерението да видиш мис Морийн Кросби. Така ли е?

– Да – отвърнах, като вече усещах, че започвам да се изморявам от всичко това.

– Но не си се срещнал с нея, защото тя не се е чувствала добре, така че е трябвало да продължиш да си пъхаш носа в тази работа като отидеш да видиш камериерката на мис Джанет Кросби. Така ли е?

– Ако ти харесва да го представяш по този начин, нямам нищо против.

– Така ли е или не е така?

– О, разбира се, че е така.

– Въпросната Дру е казала, че иска петстотин долара преди да говори. Това е твоята версия, а аз не съм много сигурен дали ще я приема. Ти си наблюдавал къщата и не след дълго е пристигнал маслено-зелен додж с едър мъжага, който е влезнал вътре. Останал е там десетина минути, след което е излезнал. После си влезнал ти и си я намерил мъртва. Така ли е?

Кимнах.

Той откъсна връхчето на пурата и потърси опипом кибрит. През цялото това време подобните на бирени капачки очи продължаваха да ме гледат мрачно и втрещено.

– Твърдиш, че доджът принадлежи на д-р Салзър – продължи той и драсна клечката в подметката на обувката си.

– Така казва Мифлин. Помолих го да провери регистрационния номер.

Брандън погледна към Мифлин, който беше втрещил празен поглед в отсрещната стена.

– Половин час след като Малой ти е телефонираше и те е попитал кой е собственикът на тази кола, си получил съобщение от д-р Салзър, че колата е била открадната. Така е, нали?

– Да, сър – потвърди хладно Мифлин.

Погледът на Брандън се завъртя към мен.

– Чу ли това?

– Разбира се.

– Добре – Брандън поднесе запалената клечка към пурата си и всмукна дима. – В такъв случай значи ти е ясно и в главата ти няма да се раждат никакви чудновати идеи относно д-р Салзър. Ти може и да не знаеш, но той е много уважаван и ценен гражданин на този град и аз няма да допусна нито ти да го безпокоиш, нито някой като теб. Разбра ли?

Подръпнах замислено носа си. Това не се очакваше.

– Разбира се – отвърнах.

Той издиша през бюрото дима в лицето ми.

– Не ми харесваш, Малой, не ми харесва и скапаната ти организация. От нея може и да има някаква полза, но се съмнявам. Дяволски сигурен съм, че ти си човек, който само създава главоболия. Достатъчно неприятности създаде със случая „Сърф“ преди няколко месеца и ако не беше толкова дяволски хитър, самият ти също щеше да си навлечеш доста беди. Мис Джанет Кросби е мъртва. – Той се наклони напред, за да погледне отново писмото. – Семейство Кросби беше и все още е сред най-богатите и влиятелни семейства и аз не бих ти позволил да им причиняваш тревоги. Нямах законно право над петстотинте долара, които мис Кросби ти е изпратила. Те трябва да се върнат обратно на наследниците ѝ – веднага. Трябва да оставиш мис Морийн Кросби на мира. Ако има неприятности с някакъв изнудвач – в което се съмнявам, ще дойде да потърси помощ от мен. Цялата тази работа няма нищо общо с теб и ако науча, че вършиш безобразия, ще предприема действия, които ще те пратят там, където няма да безпокоиш никого за доста дълго време. Разбра ли?

Ухилих му се.

– Започвам да разбирам – отвърнах и се наклоних напред, за да го попитам: – Колко влага Салзър в спортните ви фондове, Брандън?

Дебелото розовобяло лице стана мораво. Подобните на бирени капачки очи сега светеха като нащърбен кремък.

– Предупреждавам те, Малой – озъби ми се той. – Моите момчета знаят как да се оправят с боклуци като теб. В някоя от следващите нощи може да ти се случи нещо в някоя тъмна алея. Сложи край на Кросби и забрави Салзър. Сега изчезвай.

Изправих се.

– А колко внасят Кросби в благотворителния ви фонд, Брандън? – попитах. – Колко ти плати старецът за потулвапето на случая, когато Морийн Кросби е убила човек с автомобила си преди две години? Уважавани и ценени? Не ме карай да се смея. Салзър е толкова уважаван и

ценен, колкото побойниците в „Делмонико“. Как е станало така, че той е подписал смъртния акт на Макдоналд Кросби, след като дори няма лекарска правоспособност?

– Изчезвай! – каза много тихо Брандън.

Гледахме се в очите четири секунди, после аз повдигнах рамене, обърнах му гръб и се отправих към вратата.

– Хайде, Пола, да се махаме оттук, преди да сме се задушили – рекох и отворих вратата. – Запомни тази малка подробност за случката в тъмната алея. Да съдиш за нападение капитан от полицията е също толкова забавно, колкото и всеки друг.

Последвах Пола надолу по коридора. Мифлин се затътри подире ни като човек, който стъпва върху яйца с подковани с гвоздеи обувки.

В края на коридора той се изравни с нас.

– Чакайте малко – каза той. – Влезте тук – и отвори вратата на офиса си.

Влезнахме, защото и двамата с Пола харесвахме Мифлин, а освен това беше твърде полезен, за да се караме с него. Той затвори вратата и се облегна на нея. Червендалестото му жилаво лице изглеждаше угрижено.

– Избра много приятен начин да разговаряш с Брандън – отбеляза горчиво той. – Ти си луд, Вик. Знаеш не по-зле от мен, че така няма да стигнеш доникъде.

– Знам – отвърнах, – но това влечуго ме изкара от кожата.

– Трябваше да те предупредя, но не ми остана време. Все пак ще ти е от полза да знаеш, че Брандън те ненавижда до смърт.

– И това го знам, но какво можех да направя? Налагаше се да му разкажа цялата история. Какво означава Салзър за него?

Мифлин вдигна рамене.

– Салзър е добър приятел на полицията. Известно ми е естествено, че този санаториум си е чисто обирджийство, но в това няма нищо незаконно. – Той понижи глас и продължи: – Откъде, по дяволите, си мислиш, че Брандън е взел кадилака си? Парите, които получава един капитан от полицията, не стигат за такова нещо. Има и още – Морийн Кросби уреди детето на Брандън да учи в колеж, също така тя плаща и сметките на мисис Брандън при лекарите. Избрал си двамата най-скъпи благодетели на Брандън.

– Предполагах, че има нещо такова, за да се оплете Брандън в подобна бъркотия – рекох. – Слушай, Тим, Салзър наистина ли ви уведоми, че колата му е била открадната?

– Да, лично аз бях на телефона.

– Какво смяташ да правиш с тоя убиец? Нещо илч нищо?

– Е, много ясно – ще се опитаме да го открием. Знам какво си мислиш, Вик, но грешиш. Салзър е прекалено хитър, за да се замеси в убийство. Можеш да го изключиш.

– Щом казваш.

– И внимавай. Онова за случката в тъмната алея не беше казано само така. Няма да си нито първият, нито последният, който ще си го получи, защото не се харесва на Брандън. Послушай ме – внимавай.

– Благодаря ти, Тим. Ще внимавам, но знам как да се грижа за себе си.

Мифлин потърка безформения си нос с ръка.

– Не е толкова лесно. Започнеш ли да се отбраняваш, ще те арестуват за оказване съпротива на полицията. Ще изфабрикуват съответното обвинение, ще те приберат на топло и после момчетата от полицията наистина ще пороботят върху теб.

Потупах го по ръката.

– Не се оставяй това да те безпокои. Лично мен няма да ме безпокои. Нещо друго?

Мифлин поклати глава.

– Внимавай – повтори той, отвори вратата, надникна навън, огледа коридора, за да е сигурен, че е чисто и после ни даде знак да излизаме.

Слезнахме по каменните стъпала във фоайето. Двама едри цивилни се бяха облегли от двете страни на двойната врата. Единият имаше огненочервена коса и отпуснато бяло лице. Другият беше добре сложен и изглеждаше силен, почти колкото ръждясало парче чугун. Те двамата ни изпратиха с бавни и замислени погледи и червенокосият се изплю старателно в медния плювалник на шест ярда от него.

Минахме покрай тях, спуснахме се по стълбите и излезнахме на улицата.

II

Зад Оркид Билдингс се намира тясна уличка, която работещите в сградата директори и техните подчинени използват главно като място за паркиране, а в дъното ѝ ще откриете бара на Финеган.

Майк Финеган ми беше стар приятел: човек, когото е полезно да познаваш заради връзките му с повечето от гангстерите и мошениците,

пристигащи в града, а знаеше и за всяко тъмно дело, което се забъркваше. Преди няколко години се бях намесил в една малка разправия между него и трима главорези, които се опитваха да му извадят очите със счупена бутилка от уиски. Финеган изглежда смяташе, че ако не съм бил аз, е щял да загуби зрението си и ми беше вълнуващо признателен.

Освен че беше източник на полезна информация, барът на Финеган беше и удобно място за срещи след работно време, затова като предположих, че Кермън ще е там, паркирах буика отпред и влезнах вътре заедно с Пола.

Беше малко след единайсет и само няколко безделници продължаваха да стоят на бара. Джек Кермън се беше разположил до масата в ъгъла, пред него бе разтворен вестник, а бутилката уиски бе така поставена, че да му е под ръка. Той вдигна поглед и ни направи знак.

Докато прекосяхахме помещението, магнах за поздрав на Финеган, който ми отвърна с широка усмивка. Финеган никога не би спечелил конкурс за красота. Имаше телосложение на горила, сплесканото му, напласнено лице беше колкото грозно, толкова и смешно, с една дума приличаше на нещо средно между Кинг-Конг и десеттонен камион.

Кермън се изправи и се поклони изискано на Пола.

– Да не повярваш, че дамата се появява на място като това – рече той. – Не ми казвай, че си оставила лошото си настроение и задръжките си, заключени в сейфа на офиса.

– Стига, Джек – намесих се, докато сяхах. – Положението е напечено. Преди да подхвана приказката си, ти имаш ли нещо за мен?

Още не беше успял да си отвори устата, когато пристигна Финеган.

– Добър вечер, мистър Малой. Добър вечер, лейди.

Пола му се усмихна.

– Още една чаша, Майк – рекох. – Ще помогна на Кермън да довърши уискито. – Погледнах към Пола: – Кафе?

Тя кимна.

– И кафе за мис Бенсинджър.

След като Финеган донесе чашата и кафето и се върна на бара, ми нах отново на въпроса: „Хайде, да чуем.“

– Видях се с Джоун Пармета – подхвана Кермън и завъртя очи. – Много е хубава и много чувствена. – Ръцете му очертаха извивките на тялото ѝ във въздуха. – Ако икономът не се мотаеше непрекъснато наоколо, можеше да се зароди хубаво приятелство. – Той въздъхна. – Чуда се какво толкова привлекателно виждат жените в мен?

– Липсата на акъл – изстряля Пола. – Възможността една жена да

говори отвисоко на мъж не е за изпускане.

– Хайде, стига вече! – рекох остро, докато Кермън се надигаше бавно от стола си, като търсеше с ръка бутилката уиски. – Няма значение как изглежда тя. Какво каза за Джанет?

Кермън седна отново, погледът му беше насочен към Пола.

– Каза, че е била най-учуденият човек на света, след като научила, че Джанет е умряла от сърце. Два дни преди това играли заедно тенис и Джанет я разгромила. Това как ти изглежда за човек със сърдечни оплаквания?

– Нещо друго?

– Питам я и за онзи Шерил. Между другото той не е в града. Не съм се срещал с него. Джоун Пармета твърди, че Джанет била лудо влюбена в Шерил. Често се срещали. После, седмица преди смъртта на Макдоналд Кросби, Шерил престанал да я посещава и годежът бил развален. Никой нищо не казал за причината и дори Джоун, която била много близка с Джанет, не могла да разбере, въпреки че се опитала. Джанет рекла само, че са се скарали, но не ѝ се говори за това.

– Каза ли що за човек е бил този Шерил?

Кермън вдигна рамене.

– Срещала го е само няколко пъти. Според нея бил хубав, но няма представа с какво се занимава и дали има или няма пари. Има къща на Росмор Авеню. Малка, но хубава. За нея се грижи китайка. – Той извърти една целувка към тавана. – Тя също е хубава. Все пак не можах да измъкна кой знае какво от нея Рече, че нямала представа кога ще се върне Шерил. Той живее нашироко и изглежда добре печели. В гаража му се мъдри кадилак, голям колкото боен кораб, а градината изглежда така, както ако за нея се хвърлят куп пари. Има също басейн с разните обичайни украшения. Всичко е малко, но много, много хубаво.

– Това ли е?

Разказах му набързо за срещата си с Юдора Дру, за това как приситгна Големия мъж, за убийството, за разговора с Брандън. Той седеше, слушаше, а очите му се разширяваха все повече и повече – питието беше напълно забравено.

– Свети Петре! – възкликна, когато свърших. – Ама че вечер! Сега какво ще правим? Ще слагаме ля точка на тази работа?

– Не знам – отвърнах, като си сипах още една чашка. – Ще трябва да върнем парите. За да го направим, ще трябва да открием кой се грижи за имота. Сто на сто не е Морийн. Тя вероятно има някакви адвокати или пълномощници, които ръководят работите ѝ. Може би ще успеем да

разберем това от завещанието на Кросби. Бих искал да хвърля едно око и на завещанието на Джанет. Ще ми се да разбера дали е оставила някакви пари на Юдора. Ако не е, откъде са идвали парите ѝ? Не казвам, че няма да продължим да се занимаваме със случая, не казвам и че ще продължим. Ще съберем още някой и друг факт и тогава ще вземем решението. Ще трябва да действваме много внимателно. Брандън може да направи живота ни черен.

– Ако върнем парите, случаят трябва да бъде приключен – обади се Пола. – Няма смисъл да се работи за нищо.

– Знам – отвърнах. – И все пак тази история ме интересува. Освен това не обичам Брандън да ми заповядва. – Допих си питието и бутнах стола назад. – Е, предполагам, че ще е по-добре да приключваме. Малко съм няма да ми се отрази зле.

Кермън се протегна, прозя се и стана.

– Току-що си спомнях, че утре сутринта трябва да заведе децата на Хофлин в Холивуд – каза той и направи гримаса. – Специална екскурзия из студията на „Парамаунт“. Ако не ми се предлагаше възможността да видя самата Дот Леймър¹¹, по-скоро бих се качил на някое дърво. Тия три хлапета ме хвърлят в ужас.

– О'кей – рекох, – ще се върнеш ли вдругиден?

– Да. Ако съм все още цял.

– Дотогава ще съм решил какво да правим. Ако решим да продължим, ще трябва да действваме бързо и хитро. Задръжте за момент – искам да разменя две приказки с Майк.

Отидох до бара, където Финеган бавно избърсваше до блясък чашиците. Някакъв дърт развратник и неговата блондинка тъкмо си тръгваха. Блондинката ми намигна изпод извитите си ресници и аз ѝ намигнах в отговор.

Когато тя се отдалечи достатъчно, казах на Майка.

– Един човек ме следеше, Майк. Едър, с телосложение на боксьор; премазани ухо и нос, носи светло-бежова шапка с лента. Пуши пури с отрязани краища и изглежда достатъчно як, за да съдвече ръждясали гвоздеи. Случайно да си го виждал?

Майк избърса водната чаша, която държеше, вдигна я към светлината и я разгледа. После я постави внимателно на лавицата.

– Прилича ми на Бени Дуон. И сто на сто ще е Бени, ако мирише на чесън.

11. Дороти Леймър – американска актриса (р. 1914 г.).

– Не съм приближавал толкова близо до него. Кой е Бени Дуон?

Майк взе друга чаша, сложи я под чешмата и после започна да я търка. Можеше да бъде влудяващо муден, когато отговаряше на въпроси. Не че го правеше нарочно, такъв си беше.

– Той е долен главорез – отвърна Майк, хвърли поглед на чашата и продължи още няколко мига да я търка. – Работи в санаториума на Салзър. Беше дребен комарджия, преди да се хване при него. През 1938 го бяха осъдили на пет години за кражба с взлом. Сега се предполага, че е влезнал в правия път, но аз лично се съмнявам.

– Какво върши в санаториума на Салзър?

Майк вдигна рамене.

– Какво ли не: мие колите, малко градинарство, такива неща.

– Важно е, Майк. Ако е Дуон, над него виси обвинение в убийство.

Майк присви устни, сякаш се готвеше да подсвирне.

– Е, звучи напълно в неговия стил. Способен е на такова нещо.

Отново го описах – внимателно, с всички подробности.

– Да – отвърна Майк. – Съвсем на него прилича. Никога не съм го виждал без пура, а носът и дясното му ухо са сплескани. Той трябва да е.

Усетих леко вълнение.

– Е, благодаря ти, Майк.

Върнах се при двамата, които ме наблюдаваха от другия край на помещението.

– Майк разпозна Големия мъж – съобщих им. – Казва се Бени Дуон и представете си – работи за Салзър.

– Не е ли страхотно как успяваш да откриваш такива неща – ухили се Кермън. – Та какво ще правим?

– Ще съобщиме на Мифлин – отвърнах. – Нали ще почакате за секунда? Отивам да му се обадя.

От Главното управление на полицията ме уведомиха, че Мифлин се е прибрал къщи. Намерих домашния му номер в телефонния указател и го набрах. След известна пауза чух гласа му, който звучеше сънливо и уморено.

– Обажда се Малой – рекох. – Съжалявам, че те събудих, Тим, но съм напълно сигурен, че мога да ти посоча човека, който уби Юдора Дру.

– Можеш? – гласът му зазвуча по-бодро. – Казвай, това е страхотно. Кой е?

– Бени Дуон. Искаш ли да чуеш още нещо, Тим – той работи за

Салзър. Ако отидеш веднага в санаториума, вероятно ще можеш да го спиаш.

Настъпи дълго, тежко мълчание. Чаках и се подсмивах, като си представях изражението му.

– Салзър? – рече той накрая. Гласът му звучеше така, сякаш устата му бе пълна с горещи картофи.

– Точно така – приятелчето на Брандън.

– Сигурен ли си?

– Да. Както и да е, аз ще го идентифицирам, същото ще направи и Пола. Ще се радваме да го направим.

– Ще го направите ли? – в гласа му се прокрадваха колебание и вътрешна борба.

– Разбира се. Естествено. Салзър може да се ядоса, но освен на Брандън, на кого му пука за Салзър.

– О, по дяволите – измърмори с отвращение Мифлин. – Ще трябва да говоря с Брандън. Не ми се ще да си създавам подобни неприятности.

– Хайде, върви да говориш с него. И непременно му кажи, че не съм пропуснал да се обадя и на нощния дежурен редактор в „Хералд“, за да му разкажа тая история. Не би ми се искало да изгървете Дуон, само защото на Брандън не му се ще да огорчава приятелчето си.

– Не го прави – извика Мифлин. – Слушай, Вик, недей, за Бога, да намесваш и пресата. Това е нещо, което Брандън не би понесъл.

– Жалко, защото точно това смятам да направя. Кажи му го и тръгвайте да преследвате Дуон, ако на искате пресата да преследва вас. До скоро, Тим – и докато той продължаваше да вие, аз затворих телефона.

Пола и Кермън се бяха приближили до телефонната кабинка и слушаха.

– Изкара ли го от кожата? – попита Кермън, като потриваше ръце.

– Предиизвиках само малка истерия. Изглежда не горят от желание да раздразнят Салзър. – Набрах, почаках и когато някакъв мъжки глас каза: „Редакцията на «Хералд»“, помолих да ме свържат с нощния редактор.

Отне ми две минути да му разкажа историята. Приз я така, както освирепял от глад човек приема обед от пет блюда.

– Салзър изглежда глези Брандън – обясних. – Не бих се учудил, асо Брандън се опита да потули тая работа.

– Вината няма да е моя, ако успее – отвърна нощният редактор и се засмя гадно. – Благодаря, Малой. Отдавна търсех тояга, с която да смачкам тоя плъх. Остави го на мен. Ще го оправя.

Затворих и излезнах от кабинката.

– Нещо ми подсказва, че дадох тласък на една малка неприятност – рекох. – Ако съм прав, Брандън няма да сънува приятни сънища нощес.

– Срамота – възкликна Кермън.

III

Карайте на север по булевард „Оркид“, минете край имението „Санта Роса“ и накрая ще стигнете до тесен път, който води към пясъчните дюни и към моята къщичка.

Тя не е нищо особено като място за живеене, но поне не се чува ничие радио и ако реша да пея по тиролски маниер във ваната, не преча на никого. Тя е с четири стаи, направена е от канадски чворест бор, градинката е с размера на носна кърпа и се поддържа в приличен вид от Тини, моя филипински прислужник. На сто метра от входната ми врата се плиска Тихият океан, а отзад, вляво и вдясно има храсти, пясък и полукръг от палми. Мястото е самотно и тихо като гроба на бездомник, но аз го харесвам. Вече повече от пет години живеех и спях там и не бих желал да живея или да спя на което и да било друго място.

След като излезнах от бара на Финеган, подкарах по песъчливия път към къщи. Часът беше двайсет минути преди полунощ. Имаше голяма като диня луна и страховити бели отблясъци осветяваха шубрака и пясъка като светлинките на фенерче. Морето приличаше на черно огледало. Въздухът беше горещ и неподвижен. Ако наблизко имаше някоя блондинка, нощта щеше да бъде романтична.

„Утрешният ден, казах си, докато карах, ще бъде пълен с работа“. Пола беше обещала да провери и двете завещания – на Макдоналд и на Джанет Кросби, веднага, щом отворят Съвета. Искях отново да се видя със сестра Гърни. Искях да разбере кой беше адвокатът на Морийн Кросби и да поговоря с него. Ако беше възможно, исках и повече информация за Дъглас Шерил. Ако завещанията не донесяха нищо интересно, ако адвокатът на Морийн Кросби се окажеше доволен от положението и ако не се явеше нищо гнило около Дъглас Шерил, реших, че ще върна петстотинте долара и ще сметна случая за приключен. Но някъде дълбоко в себе си бях абсолютно сигурен, че няма да сложа край на случая, макар че оставях разни доводи да ме убеждават, че си губя времето.

Спрях пред дървената барака, която ми служеше за гараж и минах по горещия пясък да отворя вратата. Върнах се в буика, вкарах го вътре,

изключих двигателя и спрях да запаля цигара. Докато я палех, случайно погледнах в огледалото за обратно виждане. Погледът ми улови някакво движение в осветените от луната храсти.

Загасих клечката и останах неподвижен, наблюдавайки храстите в огледалото. Те се намираха според мен на около петдесет ярда отзад, успоредно на задницата на колата. Ново раздвижане. Клонките се извиha и потрепнаха, а после отново станаха неподвижни.

Нямаше вятър, нямаше и причина храстите да се движат. Нямаше птица, достатъчно голяма, за да предизвика подобно раздвижане, ето защо ми се струваше, че някой – мъж, а може би жена – се криеше зад тях, и беше дръпнал клонките, за да види по-добре, или пък беше залитнал и се беше хванал за тях, за да не падне.

Тая работа не ми харесваше. Хората не се спотаяваха из храсталациите, освен ако нямаше някое лошо намерение. Пола ми беше казвала навремето, че къщичката ми е опасно усамотена. С моята работа си бях създавал врагове и по един или друг повод доста от тях ме бяха заплашвали, че ще ме очистят. Наклоних се напред и изгасих цигарата. Мястото беше предизвикателно усамотено за всеки, който имаше лоши намерения. Човек би могъл да започне тук минивойна и никой нямаше да чуе, затова със съжаление си помислих за 38-калибровия полицейски пистолет, скрит в чекмеджето на гардероба ми.

След като бях загасил двигателя на колата, бях изключил и фаровете, така че в гаража беше тъмно като в рог. Ако някой се спотаяваше в онези храсти и имаше намерение да предприеме нещо, моментът да го направи щеше да е, когато излезех от гаража под лунната светлина и застанех да затворя вратата. Така на тъмно обаче и от това разстояние беше малко вероятно да ме улучи.

Ако исках да изненадам скритата в храстите ръка, трябваше да предприема нещо бързо. Колкото по-дълго седях в колата, толкова подозрителен и бдителен щеше да стане той – ако беше „той“. Дори ако не побързах, той можеше и да гръмне по задницата на колата с надеждата, че някой рикоширал куршум ще ме улучи, смятайки, че ще има късмет, а аз горещо се надявах, че няма да има.

Отворих вратата на колата и се плъзнах в тъмнината. От мястото си виждах ивица от брега, гъстите храсти и удивително ясно очертаващите се на лунната светлина дървета. Би било лудост да изляза навън под блясъка на бялата светлина и аз нямаше намерение да го направя. Отстъпих назад и прокарах ръце по неравните дъски на задната стена. Преди известно време, след като една вечер се бяхме почерпили с Джек

Кермън, малко прекалено бързо бях влезнал в гаража и едва не бях минал през тази стена. Знаех, че някои от дъските все още не бяха поправени, затова идеята ми беше да ги понатисна и да се измъкна навън през така образувания отвор.

Напипах една от тези дъски и започнах да работя върху нея. През цялото време, докато се занимавах с тази дейност, не свалях очи от хресталака. Нищо не помръдна. Който и да се криеше зад хрестите, спотайваше се много, много тихо. Дъската поддаде под натиска ми. Натиснах още малко и после се измъкнах странично през отвора.

Зад гаража имаше широка ивица пясък, после – храсти. Запраших през пясъка и си намерих прикритие, без да предизвикам никакъв шум, но доста се за-дъхах. Беше малко прекалено горещо за такъв вид упражнения и като дишах тежко, седнах на пясъка да обмисля нещата.

Би било разумно да препълзя до задната част на къщата си, като внимавам да не бъда забелязан, да влезна вътре и да взема 38-калибровия пистолет от чекмеджето на гардероба. Щом успеех да го направя, знаех, че ще бъда способен да се справя с всеки, който си търсеше белята. Един куршум, изстрелян от прозореца на спалнята ми, няколко фута¹² над въпросните храсти, най-вероятно щеше да изкара акъла на онзи, който се криеше там.

Единствената пречка беше, че След като не се бях появил навън от гаража, скритият в хрестите би могъл да се сети, че съм го забелязал и може би се придвижваше насам, за да пресече пътя ми. От друга страна, би могъл да си мисли, че все още съм вътре понеже се страхувам да изляза и може би се готвеше да чака, докато го направех.

Изправих се бавно на крака и като държах главата си приведена, започнах тихо да се промъквам към къщата, прикривайки се зад хрестите и пристъпвайки внимателно. Докато имаше храсти всичко щеше да е наред, но след десет ярда те свършваха и започваха отново едва след около двама фута. Тази празнота изглеждаше трагично пуста и лунната светлина сякаш беше насочена право върху нея. Вече бях излезнал от прикритието на гаража. Човекът, който се спотайваше в хрестите, не би могъл да не ме забележи, ако се появях върху празния участък. Продължих напред, докато не стигнах на няколко фута от празното място и тогава спрях и надникнах иззад хресталака. Единствената утешителна мисъл по отношение на новото ми положение бе, че бях увеличил значително разстоянието между онези храсти, зад които „той“ се криеше и

12. Фут – английска мярка за дължина, равна на 30,48 см.

себе си. Вместо да съм на петдесет ярда от него, сега бях на около сто и двайсет, а да се улучи движеща се цел, дори ч толкова голяма като мен, от такова разстояние, би изисквало доста голямо майсторство. Реших да поема риска.

Свалих шапката си и като я държах за периферията, хвърлих я към храстите, като се надявах по този начин да отвлека вниманието. После, преди шапката да падне на пясъка, скочих напред и затичах. Едно е да набираш скорост върху твърда повърхност, съвсем друго нещо е, когато краката ти затъват до глезените в пясъка. Тялото ми сякаш летеше напред, но краката ми оставаха малко или много, където си бяха и ако не беше номерът с прелитащата под лунната светлина шапка, щях да съм мъртъв.

Запъльзах на четири крака, придвижих се някак си напред и се скрих. Спокойната, тиха нощ се разтърси от трясъка на изстрел. Куршумът прелетя над главата ми, бръмчейки като разгневен стършел. Изстрелът хич не беше лош. Долепих се до земята, подвих крака пол себе си, направих салто и отново се прикрих. Пистолетът изгърмя още веднъж и куршумът запрати пясък в лицето ми.

Сега бях толкова спокоен, колкото възрастна жена, в чиято къща са влезли крадци. Като се потях и псувах, хвърлих се напред, устремен към някое по-сигурно прикритие, люлеейки храстите и стъпвайки върху пясъка подобно на препускащ носорог. Пистолетът изстреща отново и този път куршумът се плъзна по ръката ми, като разкъса кожата и ме изгори, сякаш ме беше докоснала нажежена до червено машина. Паднах на земята задъхан и притиснах ръката си, неспособен да видя нищо друго освен корени, клончета и бодлива жълтеникавочервена трева.

Ако онзи Бъфало Бил беше намислил, за да ме убие, да се насочи насам, щях да се окажа в доста гадно положение. Къщата все още изглеждаше твърде далече, но поне имах някакво прикритие и ако приемехме, че успеях да се придвижа, без да вдигна никакъв шум, засега бяха сигурен, че ще се добера до нея. Нямах намерение да поемам повече никакви рискове. Който и да беше онзи там, той умееше да стреля. Дори от такова разстояние едва не ме беше пратил на оня свят, а това беше стрелба от висока класа. Не бях паникьосан, но ме обливаше ледена пот, а сърцето ми думкаше като парен чук. Започнах да пълзя по корем по пясъка толкова бързо, колкото можех, без да вдигам шум. Бях напреднал с около петдесет фута, когато чух тревата да прошумолява и внезапно изпука сухо клонче. Замръзнах и се ослушах, нервите ми бяха изопнати и сякаш по гърба ми се раздвижиха стотина паяци. Отново се чу

прошумоляване в тревата и после меко проскърцване на обезпокоен от стъпки пясък: някъде наблизко, прекалено наблизко, по дяволите. Притиснах се към земята, прегръщайки пясъка, косата на врата ми настръхна.

На няколко ярда от мен храстът помръдна, счупи се още едно клонче, после настъпи тишина. Той беше точно над мен и вслушвайки се, си въобразих, че чувам дишането му.

Нямаше какво друго да правя, освен да чакам, така че зачаках. Минутите минаваха. Той вероятно също предполагаше, че съм точно до него и също чакаше, като се надяваше да издам някакъв звук, за да разбере местонахождението ми. Искаше ми се да чакам така до сутринта, само че след известно време, което ми се стори час, той отново се премести, но този път се отдалечи от мен. Все така не помръдвах. Слушах стъпките му от храст на храст, докато ме търсеше. После много тихо и предпазливо се изправих на четири крака. Инч по инч¹³ надигнах глава, докато най-сетне бях в състояние да погледна през гъстите клонки на храста. Тогава го видях. Големия мъж! Ето ти го него – със светлобежовата шапка, с рамене като врата на хангар, с грозните си нос и ухо, очертаващи се на лунната светлина. Стоеше на около трийсет ярда от мен с 45-калибров колт в ръката си. Беше извърнат настрани от мен, очите му претърсваха храстите от дясната му страна. Ако имах пистолет, бих могъл да го улуча не по-трудно, отколкото ако стрелях по заек от същото разстояние. Но няхах пистолет и всичко, което можех да направя, бе да го наблюдавам и да се надявам, че ще си отиде.

Той стоеше неподвижен, напрегнат, ръката, която държеше пистолета, бе издадена напред. После се завъртя, обърна се с лице към мен и тръгна в моята посока малко колебливо, сякаш не беше сигурен дали е на прав път, но твърдо решен да ме намери.

Отново започнах да се потя. Само още десет крачки и той щеше да ме открие. Снизих се, вслушвайки се в предпазливите му стъпки, сърцето ми барабанеше, дъхът ми бе замрял зад стиснатите зъби.

Спря на три стъпки от мен. През храста виждах здравите му крака, обути в панталон. Ако можех да докопам пистолета му...

Той се обърна, така че сега беше с гръб към мен. Сkochих върху него. Ръцете ми, умът ми, скокът ми – всичко беше насочено към пистолета му. Ръцете ми се сключиха около мощния му кръст, рамото ми удари гръдния му кош, той се олюля и издаде учуден вик – нещо средно между ярост и паника. Извих кръста му и стиснах пръстите му, като се

13. Инч – английска мярка за дължина, равна на 2,54 см.

вкопчих в пистолета. За един кратък миг го завладях. Той бе парализиран от изненадващия ми скок и от болката в притиснатите към пистолета пръсти. След като вече бях овладял пистолета, той започна да действа. Юмрукът му се стовари върху врата ми – страхотен удар, достатъчно силен, за да забие шестинчов пирон в дъб. Стрелях в храстите, като все още държах здраво пистолета и се опитвах да наместя пръста си върху спусъка преди той да го е изритал от ръката ми, но не успях да го направя. Пистолетът прелетя и тупна в храстите. Е, това беше все пак добре – аз не бях въоръжен, но той също не беше.

Той се втурна тромаво след мен през храстите, като се опитваше да ме стигне. Само че тези храсти върху пясъка изискваха внимание. Те не обичаха някой да се втурва отгоре им и той не бе направил и няколко скока, когато се спъна в един корен и се просна долу. Това ми даде време да си плюя на петите и да се насоча към мястото без храсти. Ако трябваше да се бием, не желях да ми пречат храсти, клони и трева. Той беше много по-як от мен и имаше удар като ритник на катър, а аз бях все още замаян от удара по врата си и не исках да го преживявам отново. Единственият успешен начин да водя битката с него беше да имам достатъчно пространство за маневриране.

За броени секунди той отново бе на крака и се спусна подире ми. Добре се движеше – изравни се с мен, когато се измъкнах от последните храсти. Избегнах първата му атака и когато ми налетя отново, цапардосах го по носа, но отнесох такъв удар по главата, че зъбите ми изтракаха.

Когато отново се нахвърли върху мен, луната освети лицето му: студена, брутална маска на убиец, лице на човек, решил да те очисти и когото никой и нищо не могат да спрат. Отскочих назад, извъртях се и го цапардосах по смачканото ухо. Той залитна от удара ми и това ми вдъхна самочувствие. Може наистина да беше огромен, но все пак можеше да бъде както ударен, така и наранен. Той изсумтя, преви се, ръцете му със свити като куки пръсти се протегнаха към мен. Не чаках да ме нападне, а го атакувах, като използвах и двата си юмука. Този път обаче не улучих лицето му. Ръцете му сграбчиха реверите на самото ми и ме дръпнаха към него.

Замахнах с коляно, но такъв вид нападение му беше твърде добре познат и той вече се беше отместил настрана, за да посрещне тежкия удар на коляното ми с бедрото си. Когато го фраснах в ребрата, ръката му се изви и ме сграбчи за гърлото. Той отново изсумтя, но подобните му на стоманени куки пръсти се вкопчваха все по-надълбоко в

гръкляна ми.

Тогава се нахвърлих върху него с все сила, защото знаех, че съм свършен, ако ме омаломощи, а тази парализираща хватка около гърлото ми би могла да пресуши силите ми за секунди, не успеех ли да се измъкна. Стоварих юмрука си в ребрата му и след като той продължи да стиска гърлото ми, насочих пръстите си към очите му.

Той изкрещя пронизително, пусна гърлото ми и отстъпи назад. Нахвърлих се върху него, като го налагах където ми падне. Той се държеше за очите и пое всичките ми удари. Нямах какво да направя, така че скоро го свалих на колене. Беше безсмислено да си чупя юмруците в него, така че отстъпих назад и зачаках нова възможност да го нараня. Дишаше на пресекулки, опита се да се изправи, но не успя. Като стенеше, той отпусна ръце надолу, опитвайки да се повдигне, а аз точно това и чаках. Прицелих се и го цапардосах с юмрук, насочен откъм пясъка право към челостта му. Той се претърколи назад и плъосна, дращейки пясъка като ранена катерица, опита се да се надигне на крака, строполи се и така си остана.

Приблжих се до него. Беше въвн от строя и като гледах кръвта, бликаща от очите му, изпитах съжаление. Не исках да го наранявам толкова лошо, но въпросът беше на живот и смърт. Поне не го бях убил.

Наведох се, измъкнах здравия кожан колан от кръста му, преобърнах го и му завързах ръцете зад гърба. Свалих и своя колан и го затегнах върху глезените му.

Беше доста тежък, за да го нося, а исках да се добера до телефона и до пистолета си. Реших, че ще издържи докато се върна, обърнах се и забързах към къщата.

Наложих се да почакам няколко минути, докато събудя Мифлин отново. Този път той се вбеси като стършел, когото си цапнал с мухогонка.

– Добре, добре – рекох. – Дуон е при мен.

– Дуон? – гневът се изпари от гласа му. – При теб?

– Да. Идвай. Вземи момчетата и джипката. Искам да поспя тая нощ.

– Дуон! Но Брандън каза...

– Майната му какво е казал Брандън – креснах. – Идвай и го прибирай.

– Потрай малко – отвърна мрачно Мифлин, – идвам.

Когато оставях слушалката, някъде навън откъм доните задавено изгърмя пистолет. Направих два бързи скока към гардероба и сграбчих моя 38-калибров. Стигнах обратно до входната врата още преди ехото

да е заглъхнало. Не изтичах навън под лунната светлина, а останах в сянката на верандата. Огледах се, но нищо не виждах и не чувах нищо, само усетих, че се изнервям.

После някъде зад палмите чух да се пали кола, която потегли с рязко сменяне на скоростите.

Слезнах тихо по стъпалата на верандата, като държах пистолета си с високо вдигнато дуло и тръгнах по пътеката, а после към осветената от лунната светлина ивица пясък. Звукът от отдалечаващата се кола ставаше все по-приглушен и по-приглушен, докато накрая съвсем заглъхна.

Стигнах до Бени Доун и застанах до него. Някой го беше прострелял в главата от много близко разстояние. Куршумът бе пробил слепоочието му и бе обгорил смачканото му ухо.

Изглеждаше много беззащитен и самотен, а също така и много мъртъв.

IV

Нисичката блондинка, която отговаряше за частната телефонна централа в предната стая на офиса ми, се усмихна свенливо, когато отворих вратата от матирано стъкло с надпис със златни букви „Юнивърсъл Сървисиз“. В десния ѝ край, с по марки букви, пишеше: „Изпълнителен директор – Виктор Малой“.

– Добро утро, мистър Малой – каза ми тя, като разкри дребните си хубави бели зъбчета. Имаше чип нос и държане като на малко кученце. На човек му се струваше, че трябва само да я потупа, за да завърти опашка. Добро дете. Надали имаше и осемнайсет и само два сърдечни трепета: аз и Бинг Кросби¹⁴.

Другите две девойчета, които седяха зад пишешите машини – също блондинки, и също като кученца – ми се усмихнаха, както се усмихват малките момиченца и подобно на нея казаха: „Добро утро, мистър Малой“.

Мистър Малой огледа харема си и рече, че утринта е страхотна.

– Мис Бенсинджър е в Съвета. Може да закъснее малко – уведоми ме „телефонната“ блондинка.

– Благодаря, Трикси. Ще бъда в кабинета си. Когато се появи, кажи ѝ, че ми трябва.

Тя сведе глава и ми хвърли такъв поглед, че той би означавал нещо

14. Бинг Кросби – американски певец и актьор (1904–1977).

за мен, ако беше с някоя и друга годинка по-голяма и не работеше тук, после се завъртя на стола си, за да приеме едно обаждане.

Влезнах в кабинета си и затворих вратата. Часовникът на бюрото ми показваше десет и пет – твърде рано за питие, макар че имах нужда от него. След известно колебание реших, че бутилката нямаше да разбере, че е твърде рано, измъкнах я от чекмеджето и отпих малка, доста скромна глътка. После седнах, запалих цигара и прехвърлих сутрешната поща, но не открих нещо, което да задържи вниманието ми. Оставих по-голямата част върху другия поднос на вниманието на Пола, качих крака на бюрото и затворих очи. След снощните преживявания се чувствах малко извън строя.

Една голяма муха бръмчеше мързеливо около главата ми. Двете машинописки тракаха на машините, Трикси се занимаваше с телефонните бутончета. Аз дремех.

В единайсет без двамайсет ме събуди гласът на Пола в предната стая. Имах достатъчно време, за да сваля краката си от бюрото и да придърпам подноса о пощата към себе си преди тя да отвори вратата и да влезе.

– Ето те и теб – казах колкото можех по-бодро. – Идвай насам.

– Ако се налага да спиш в офиса, би ли се опитал поне да не хъркаш? – рече тя, докато издърпваше един стол и седнаше. – Това деморализира персонала.

– Те от години вече са деморализирани – отвърнах с усмивка. – Миналата нощ спях около два часа. Тази сутрин съм един уморен стар човек и с мен трябва да се отнасят мило.

Студените й кафяви очи се спряха върху, синината на скулата ми и веждите й се повдигнаха с половин инч.

– Неприятности?

– Ами, едно вълнуващо преживяване – отвърнах и й разказах за посещението на Бени Доун.

– Мъртъв? – учуди се тя. – Кой го е застрелял?

– Не знам със сигурност, но предполагам кой може да е – отвърнах, изпъвайки крака върху бюрото. – Десет минути след като се обадих на Мифлин ченгетата дойдоха, но той не беше с тях. Спомняш ли си двете куки, на които се натъкнахме, когато бяхме в Главното управление: онзи с червената коса и другия, здравеняка? Е, ясно е кои са: сержант Макгро – това е червенокосият, и сержант Харстъл. Двамина прекрасни, благовъзпитани, спокойни мерзавци, които човек би желал да не среща никога. Не си направиха труда да скрият колко им е приятно да научат, че Доун е мъртъв. Това, естествено, е разбираемо. Смъртта му очиства

Салзър. Всичко, което трябва да направи сега, е да заяви, че Дуон вече не е работел за него. А защо той е откраднал колата му, убил е Юдора и се е опитал да убие и мен, е нещо, което полицаите трябва да открият. Хващам се на бас, че те никога няма да го направят.

– Каза, че имаш предположение кой го е убил.

– Да. Когато ония двамата прибраха Дуон, аз се позавъртях наоколо и потърсих следи. Те пристигнаха с полицейска кола, чиито гуми оставиха отпечатащи с формата на диаманти. Намерих същите отпечатащи в пясъка зад къщата ми. Мисля си, че са пристигнали рано вечерта, за да ме държат под око и са имали запазени места на първия ред за малкия спектакъл, който Дуон бе устроил в моя чест, а когато го съборих и го оставих завързан, изкушението е било твърде голямо, за да му устоят. Докато съм звънял на Мифлин, те са отишли при Дуон и са му видели сметката.

– Искаш да кажеш, че двама полицаи...? – започна Пола, а очите ѝ се разшириха от изумление.

– Забележи колко неприятности спестява това – рекох. – Постави се на тяхно място. Имаш един човек, когото търсят за убийство и който най-вероятно би проговорил, ако се стигне до съд. Може би е имал доста неща, които би могъл да изпее за д-р Салзър и които биха излезли на първа страница във вестниците. Брандън е приятелче на Салзър. Какво по-удобно от това да се прати един куршум в главата на Дуон, за да се спестят процесът и неприятностите, които той би предизвикал за приятелчето на Брандън? Просто, нали? Може и да греша, разбира се, но се съмнявам. Както и да е, нищо не можем да направим по тоя въпрос, така че да го пропуснем и да се заемем с някой, по който можем да направим нещо. Видя ли завещанията на Кросби?

Пола кимна.

– Джанет не е правила завещание. Кросби е оставил три четвърти от богатството си на нея и една – на Морийн. Очевидно Джанет му е била любимка. В случай, че Джанет умре Морийн е трябвало да получи всичко при условие, че се държи прилично. Ако се замесела обаче в скандал и името ѝ се появяло във вестниците, цялото състояние трябвало да премине към Изследователския център на Оркид Сити, като на нея щели да изплащат само по хиляда долара годишно. Изпълнителите на завещанието му са „Глин & Копли“ – на третия етаж в тази сграда. Половината от капитала е неприкосновена, другата половина е на разположение на Морийн при условие, разбира се, че се държи прилично.

– Чудесни условия за един изнудвач – отбелязах – Ако е кривнала

от правия път и някой мошеник е разбрал, би могъл да я притиска, дока-то й Измъкне всичко, с което разполага. От друга страна на нея няма да ѝ е много весело да живее с хиляда долара годишно, нали?

Пола вдигна рамене:

– Някои момичета живеят и с по-малко.

– Сигурно, но не и милионерските дъщери. – Взех ножа за писма и започнах да пробивам дупки в попивателната. – Значи Джанет не е оставила завещание Това означава, че Юдора не е получила наследство. Тогава откъде е взимала парите си? – вдигнах очи и погледнах замислено Пола. – Представи си, че е знаела, че Морийн се лекува от наркомания? Представи си, че Морийн ѝ е плащала, за да си държи устата затворена? Това е идея. После се появявам аз и Юдора решава, че може да измъкне още пари от нея. Уговаря ми среща за девет и се обажда на Морийн или на човека, който я представлява, а той би могъл да бъде д-р Салзър. Същност наистина би могъл да е той. Възможно е да е казала: „Давай още мангизи, иначе мога да си отворя устата“ – тогава Салзър изпраща Дуон да я разубеди. Вместо това, или пък действайки според заповедите, той я премахва. Как ти се струва?

– Звучи добре – отвърна Пола колебливо. – Но това са само предположения.

– Точно така. Предположения са. И все пак, не ми се струва невъзможно. – Направих още три дупчици в попивателната и рекох: – Мисля, че ще е най-добре да поговоря още веднъж със сестра Гърни. Слушай, Пола, тя не е дежурна през деня Би ли звъннала в Асоциацията на медицинските сестри да видиш дали ще можеш да вземеш домашния ѝ адрес? Разкажи им някоя измишльотина. Вероятно ще ти го дадат.

Докато я нямаше в кабинета, ударих още една глътка уиски и запалих нова цигара „Първо – сестра Гърни, казах си, после – «Глин & Копли».“

Пола се върна след няколко минути и сложи върху обезформената ми попивателна лист хартия.

– Апартамент 246, 3882 Холивуд Авеню – съобщи тя. – Известно ли ти е, че е една от сестрите на д-р Салзър?

– Така ли? – бутнах стола си назад. – Е, какво знаеш? Всичко продължава да води към Салзър, нали? – наклоних таблата с кореспонденцията си към нея. – Тук няма нищо особено, поне нищо, с което да не можеш да се справиш.

– Приятно е да го чуя. – Взе подноса. – Продължаваш ли да се занимаваш със случая?

– Не съм сигурен. Ще ти кажа следобед. – Пресегнах се да си взема шапката. – Ще се видим по-късно.

Отне ми половин час да стигна до Холивуд Авеню, Движението по Сентър Авеню по средата на сутринта ме забави, но аз и не бързах.

3882 Холивуд Авеню се оказа шестетажен блок, построен набързо с поглед към лесната печалба и едва ли с някаква мисъл за удобството на живеещите в него. Фоайето бе тъмно и порутено. Асансьорът бе за трима души, ако те нямаха нищо против да се натъпчат вътре като сардели. На метална табелка с ръка, която сочеше към стълбата за мазето, пишеше: „Портиер“. Беше закачена накриво на стената, а буквите бяха в избледняло синьо.

Влезнах в асансьора, дръпнах решетката и натиснах копчето, на което бе отбелязано „етаж II“. Асансьорът пое със скърцане, сякаш се колебаеше дали изобщо да тръгне и спря с въздишка на втория етаж. Упътих се по един безкраен коридор, от двете страни на който бяха подредени изпокъртени, олющени врати. След като ми се стори, че съм извървял половин миля, стигнах до 246-ти апартамент, който се намираше в дъното – един от двата апартамента, разположени един срещу друг. Бутнах пръст в звънеца, после се подпрях на стената и извадих цигара. Чудех се дали сестра Гърни е в леглото. Чудех се дали ще се зарадва да ме види отново и се надявах да е така.

Трябваше да почакам няколко минути, преди да чуя шумолене, и после вратата се отвори. Сестра Гърни изглеждаше доста по-интересно без униформата си, Беше облечена с пеньоар, който стигаше до глезените ѝ, но се, разтваряше на коленете ѝ. Стъпалата и краката ѝ бяха голи.

– А, здрасти – поздрави ме тя. – Искаш ли да влезнеш?

– Няма да откажа.

Тя отстъпи встрани.

– Как ми намери адреса? – попита, като ме въведе в малка всекидневна. – Изненада ме.

– Нали? – отвърнах, захвърляйки шапката си на един стол. – Изглеждаш като гръмната от изненада.

Тя изхихика.

– Случайно погледнах през прозореца и те видях като влизаше. Така че имах време да се съвзема. Откъде разбра, че живея тук?

– Звъннах в Асоциацията на медицинските сестри. Да не се готвеше да си лягаш?

– Ъ-хъ, но не се притеснявай.

– Ти си лягай в леглото, а аз ще седна до теб и ще ти държа ръката.

Тя поклати глава.

– Звучи тъпо. Хайде да пийнем. Нещо специално ли те води или само минаваш?

Наведох се напред в креслото.

– Петдесет на петдесет, макар че ударението пада на това, че само минавам. Не ме карай да правя питиетата. Чувствам се малко не както трябва. Не спях добре миналата нощ.

– С кого беше излезнал?

– Нищо подобно нямаше – протегнах се благодарно към чашата и й казах наздраве.

Тя се приближи и се отпусна на дивана. Пенъоарът ѝ се разтвори. Имах време да хвърля един поглед, преди тя да прибере краищата.

– Знаеш ли, не очаквах да те видя отново – каза тя, като държеше чашата уиски с лед така, че бузата ѝ опираше в ръба. – Мислех, че си от бройкаджиите.

– Аз? Бройкаджия? О, не, страшно си сгрешила в преценката си. Аз съм от постоянните, верните, привързващите се.

– Така да е, но почакай да видим, когато новото стане старо – отбеляза тя с горчивина. – Добро ли е питието?

– Чудесно – Протегнах крака и се прозях. Наистина ми се щеше да пропълзя в някоя дупка и да зария входа след себе си. – Колко време още смяташ, че ще се грижиш за младата Кросби?

Казах го предпазливо, но тя веднага ми хвърли остър, изненадан поглед.

– Сестрите никога не разговарят за пациентите си – отвърна строго и отпи малко от чашата си.

– Освен ако нямат причина да го правят – рекох. – Сериозно, не искаш ли да смениш работата си? Бих могъл да го уредя.

– Защо пък не! Сегашната работа ми е писнала до смърт. То някак не върви да наричам това работа, след като изобщо нямам какво да, правя.

– Е, сигурно трябва да има какво да се прави.

Тя поклати глава, понечи да каже нещо, но размисли.

Аз чаках.

– Каква е тая работа, за която ми говориш? – попита. – Като медицинска сестра ли ти трябва?

– Нищо не би ме зараждало повече. Не, не става дума за мен. За един мой приятел. Той е с апарат за изкуствено дишане и се нуждае от хубава сестра, за да му повдига настроението. Има много пари. Мога да

кажа една дума за теб, ако искаш.

Тя се замисли, мръщейки се, после поклати глава.

– Не мога да го направя. Бих искала, но има затруднения.

– Не смятам, че ще има затруднения. Асоциацията на сестрите ще го уреди.

– Аз не работя за Асоциацията.

– Тогава ще е още по-лесно, не е ли така? Ако си на свободна практика...

– Имам договор с д-р Салзър. Той е собственикът на санаториума на булевард „Футхил“. Може би си чувал за него.

Кимнах.

– Салзър ли лекува Морийн?

– Да. Поне ат така предполагам. Никога не се доближава до нея.

– Как тогава – помощник ли има?

– Никой не се доближава до нея.

– Това е странно, не е ли така?

– Задаваш много въпроси, не мислиш ли?

Усмихнах й се.

– Аз съм любопитен човек. Състоянието й не е ли достатъчно лошо, за да има нужда от лекар?

Тя ме погледна.

– Между нас казано, не знам. Никога не съм я виждала.

Отпуснах се назад, като разлях част от уискито си.

– Никога не си я виждала? Какво искаш да кажеш? Нали се грижиш за нея?

– Не бива да ти го казвам, но това ме тревожи и трябва да го споделя с някого. Обещай, че няма да го раздрънкваш.

– На кого да го разправам? Наистина ли искаш да кажеш, че никога не си виждала Морийн Кросби?

– Точно така. Сестра Флеминг не ме пуска в стаята на болната. Моята работа е да залъгам посетителите, а сега никой не ни посещава, така че нямам какво да върша.

– Тогава какво правиш през нощта?

– Нищо. Спя в къщата. Ако звънне телефонът, трябва да го вдигна. Но той никога не звъни.

– Сигурно си хвърлила един поглед на стаята на Морийн, когато сестра Флеминг не е била наоколо?

– Не съм, защото заключват вратата. Хващам се на бас, че тя дори не е в къщата.

– Къде другаде би могла да бъде? – попитах, като се приведох напред, без да си правя труда да крия вълнението си.

– Ако е вярно онова, което казва Флеминг, би могла да е в санаториума.

– А какво по-точно казва сестра Флеминг?

– Вече го знаеш: лекува се от наркомания.

– Ако е в санаториума, защо е тази лъжа? Защо не кажат направо, че е там? Защо ще държат в къщата две сестри и ще правят болнична стая?

– Братко, ако знаех, бих ти казала – отвърна сестра Гърни и допи питието си. – Наистина всичко това е много забавно, но защо, като се съберем заедно, все говорим за Морийн Кросби?

– Не през цялото време – отвърнах, изправих се и се запътих към дивана. Седнах до нея. – Има ли някаква причина, поради която не можеш да напуснеш Салзър?

– Имам договор за още две години. Не мога да напусна.

Пръстите ми погалиха коляното ѝ.

– Що за човек е Салзър? Чух, че е шарлатанин.

Тя плесна ръката ми.

– Всичко си му е наред. Може и да е шарлатанин, но хората, които лекува, са само с наднормено тегло. Той ги държи гладни и ги събира в санаториума си. За да върши човек това, не е необходимо да има квалификация.

Ръката ми отново се плъзна по коляното ѝ.

– Мислиш ли, че можеш да бъдеш умно, съобразително момиче и да разбереш дали Морийн е в санаториума? – попитах и започнах една доста сложна маневра.

Тя отново плесна ръката ми – този път доста силно.

– Хайде, пак те тегли натам – към Морийн.

Потърках дланта си.

– Доста силничко удряш.

Тя изхихика.

– Когато имаш моята външност, научаваш се да удряш силно.

И тогава на вратата се позвъни: продължителен, остър звън.

– Не отваряй – рекох. – Вече съм готов да не говоря за Морийн.

– Не ставай глупав. – Тя спусна дългите си крака от дивана. – Това е бакалинът ми.

– Той има ли нещо, което аз да нямам?

– Ще ти покажа, когато се върна. Нямам намерение да умра от глад,

само за да ти угодя.

Излезе от стаята и затвори вратата. Възползвах се от възможността да напълня чашата си и после се из-легнах на дивана. Онова, което ми беше казала, беше доста интересно. Запуснатата градина, китайците, които играеха на зарове, дялкащият шофьор, пушещият иконом – всичко това, взето заедно, водеше до очевидната истина, че Морийн не живееше в Крестуейс. Тогава къде беше? В санаториума ли? От наркомания ли се лекуваше? Сестра Флеминг вероятно знаеше. Д-р Джонатан Салзър също трябваше да знае. Сигурно и Бени Дуон и Юдора Дру са знаели. Може би „Глин & Копли“ знаеха, ако ли че – биха искали да знаят. Започнах да прозирам един начин, чрез който бих могъл да поставя случая върху финансова основа. Умът ми се насочи към Брандън. Ако „Глин & Копли“ застанеха зад мен, не смятах, че Брандън щеше да посее да предприеме нещо. „Глин & Копли“ бяха най-добрите, най-скъпите, най-първокласните адвокати в Калифорния. Имаха кантори в Сан Франциско, Холивуд, Ню Йорк и Лондон. Не бяха от хората, които биха позволили да бъдат мамени от подкупно ченге като Брандън. Стига да пожелаеха, имаха достатъчно влияние да го изметат от службата.

Затворих очи и си помислих колко хубаво би било да се отърва от Брандън и шеф на Управлението да стане добър и честен капитан от полицията като Мифлин. Колко по-лесно щеше да ми бъде да намеря сътрудничество, вместо да получавам заплахи като тази, че ще ме ступат в някоя тъмна уличка.

Тогава изведнъж осъзнах, че сестра Гърни я нямаше вече доста по-дълго време, отколкото би й отнело, за да вземе няколкото неща, поръчани в бакалията, и седнах на дивана, мръщейки се. Не я чувах да говори. Не долавях нищо. Оставих питието си и се изправих. Прекосих стаята, отворих вратата и погледнах в коридора. Външната врата беше отворена, но не се виждаше никой. Хвърлих поглед навън към коридора. Вратата на отсрещния апартамент бе плътно затворена и аз се върнах вътре. „Може би е в тоалетната“, помислих си и тръгнах обратно към всекидневната. Седнах и зачаках. Започнах да се изнервям все повече и повече; след пет минути довърших питието си и отново отидох до вратата.

Някъде в апартамента изръмжа хладилник и едва не ме изкара от равновесие. Отпуснах гласа си и викнах: „Ей!“; но никой не отговори. Като стъпвах тихо, отворих вратата срещу всекидневната и огледах стаята, която явно бе спалнята ѝ. Не беше там. Погледнах дори под леглото. Влезнах в банята, в кухнята и в една миниатюрна стайчка, която,

както личеше, беше стаята за гости. Никъде не я намерих. Върнах се във всекидневната, но и там я нямаше. Започна да ми става ясно, че тя не беше в апартамента, така че отидох до входната врата и продължих по коридорчето, докато не стигнах до главния коридор на етажa. Погледнах наляво и надясно. Вратите ми отвърнаха със студени погледи. Нищо не помръдна, нищо не се случи; само два реда врати, дълга опърпана черга, два или три мръсни прозореца, които пропускаха малко светлина, но никъде не се виждаше сестра Гърни.

V

Вторачих се безизразно през прозореца на малката всекидневна към покрива на паркирания долу буик.

„Без обувки и чорапи не може да е отишла много далече – рекох си – освен ако...“ и умът ми се насочи към Юдора Дру, припомняйки ми гледката, когато тя лежеше на леглото с впит в гърлото ѝ шал.

Останах няколко мига в нерешителност. Като че нямаше какво да направя. Нямах и за какво да се хвана. Позвънява се на вратата и тя казва, че това е бакалинът. Излиза в коридора. Изчезва. Нито вик, нито кървави петна, нищо.

Все пак трябваше да направя нещо, така че се запътих към външната врата, отворих я и погледнах към вратата на апартамента отсреща. Тя ми отвърна с мълчание. Спрях пред нея и натиснах звънеца, Веднага се отвори, сякаш жената, която застана срещу мен, бе очаквала да позвъня.

Ниска и пълничка беше, с бяла коса и кръгло, пухкаво лице, забележителна с хубавите си, малко избледнели наистина очи с цвета на незабравка и с нищо друго. По моя преценка беше на около петдесет и когато се усмихваше, се виждаха големи бели зъби, които не биха могли да бъдат истински. Облечена беше със светлобежови сако и пола, които вероятно струваха куп пари, но никак не ѝ подходяха. В малката си пухкава бяла ръка държеше книжна торбичка.

– Добро утро – поздрави тя и големите ѝ зъби светнаха срещу мен.

Бях изненадан. Не очаквах да видя тази пълничка жена с вид на домакиня, която сякаш току-що се беше върнала от пазар ѝ се канеше да готви обяда.

– Съжалявам, че ви безпокоя – рекох, като повдигнах шапката си. – Търся сестра Гърни. – Махнах по посока на полуотворената врата зад гърба си. – Тя живее там, нали?

Пълничката жена бръкна в книжната торбичка и измъкна слива, разгледа я отблизо, а очите върху широкото ѝ шишкаво лице гледаха подозрително. Доволна от огледа, тя метна сливата в устата си, а аз я наблюдавах като хипнотизиран.

– Ами, да – отвърна тя глухо. – Да, там живее. – Вдигна свитата си ръка, измъкна костилката от устата си с изискан жест и я пусна в торбата. – Искате ли слива?

Отвърнах, че не съм по сливите и ѝ благодарих.

– Биха ви се отразили добре – каза тя, докато бъркаше в плика. Измъкна нова слива, която обаче не успя да премине успешно прегледа и я върна обратно, като намери друга, по по вкуса ѝ.

– Не сте ли я виждали? – попитах, докато наблюдавах как сливата изчезва между големите ѝ зъби.

– Кого да съм виждала?

– Сестра Гърни. Току-що се отбих и намерих външната врата отворена, но никой не отговаря на звъненето.

Тя задъвка сливата, а простоватото ѝ лице остана безизразно. След като се отърва от костилката, рече:

– Трябва да ядете сливи. Тенът ви не е много здрав. Аз изядвам по два фунта¹⁵ всеки ден.

Като гледах формите и, едва ли ядеше само това.

– Е, може някой ден и да започна да ги ям – отвърнах търпеливо. – Случайно сестра Гърни да е във вашия апартамент?

Умът ѝ отново тършуваше в книжната торбичка и тя вдигна поглед стреснато: „Какво?“

Винаги, когато се натъкна на жена от този тип, съм много, много щастлив, че съм ерген.

– Сестра Гърни – изпитах желание да започна да правя знаци с ръце, както когато говорех с чужденец. – Онази, която живее в този апартамент. Питам дали случайно не е в апартамента ви?

Сините очи погледнаха подозрително.

– Сестра Гърни?

– Точно така.

– В моя апартамент?

Поех дълбоко въздух.

– Тя случайно не се намира в апартамента ви, нали?

– А защо трябва да е тук?

15. Фунт – англ. мярка за тегло, равна на 453,6 грама.

Усетих как кръвта започна да бучи в ушите ми.

– Ами, разбирате ли, външната ѝ врата беше отворена. Явно не си е у дома. Чудех се дали не е прескочила до вас да си побъбрите.

Пред погледа ми се появи нова слива. Отгестих очи. Гледката на тези големи зъби, дъвчещи толкова много плодове, започваше да подкопава психическото ми равновесие.

– О, не, не е идвала тук.

Е, поне имахме някакъв напредък.

– Сигурно не знаете къде е?

Появи се костилката и тупна в плика. Върху шишкавото, безизразно лице се изписа болка. Тя се замисли. Човек можеше да види как размишлява, както можеше да види как се движи охлюв, ако го гледаше достатъчно дълго.

– Може да е в... в банята – каза тя накрая. – Аз бих изчакала и бих позвънила отново.

Твърде блестяща мисъл за тъпоумен.

– Не е там. Проверих.

Тъкмо се канеше да хапне още една слива, но вместо това я отдръпна от устата си, за да ме погледне укорително.

– Не е много хубаво да се прави така.

Свалих шапката си и прокарах пръсти през косата си. Ако това продължеше, щях да се покатеря по стената.

– Първо почуках – обясних през зъби. – Е, щом не е при вас, ще се върна и ще опитам отново.

Тя продължаваше да мисли. На лицето ѝ все още беше изписана болка.

– Знам какво бих направила, ако бях на ваше място.

Можех да предположа, но го премълчах. Имах чувството, че ще се обиди, ако свалех шапка за сбогом.

– Кажете ми.

– Щях да слезна долу и да потърся портиера. Той е много услужлив човек. – После развали всичко, като добави: – Сигурен ли сте, че не искате слива?

– Да, напълно съм сигурен. Е, благодаря, ще потърся портиера. Съжалявам, че ви загубих толкова време.

– О, няма нищо – отвърна тя и ми се усмихна.

Тръгнах да си вървя и докато затваряше вратата, тя сложи нова слива в пастта, която наричаше уста.

Слезнах с асансьора до фойето и по едни тъмни, прашни стълби се

спуснах към мазето. Когато стигнах до края на стълбите, озовах се срещу врата, на която имаше един единствен надпис: „Портиер“.

Вдигнах ръка и потропах. Отвори слаб старец с дълъг жилест врат и избелели дънки. Беше дърт и отегчен, а от него лъхаше на креозот и уиски.

Погледна ме без интерес и от старото гърло флегматично излезе една дума: „Да?“

Имах усещането, че няма да извлека кой знае каква полза от срещата си с него, освен ако не го изкарам от летаргията. Като го гледах, имах чувството, че рядко се качва горе, вън от мрака, и че общуванията му с човешките същества са доста редки. Те с Рип ван Уинкъл биха станали идеални бизнес-партньори при положение, че Уинкъл би се заел с работата; не и обратното; категорично не и обратното.

– Слушай, приятелче – рекох сурово като ченге от Оркид Сити. – Изтупай прахоляка от себе си. Трябва ми помощта ти. – Докато говорех, го бутах напред-назад. – Апартамент 246, – какво ще ми кажеш?

Той глътна два пъти адамовата си ябълка навътре. Втория път си помислих, че изобщо няма да се появи отново, но тя се появи – горедолу.

– Какво е станало? – попита той, като премигна, – какво му има на апартамент 246?

– Тебе питам. Външната врата е отворена; вътре няма никой. Това ти е работата, приятелче. Трябва да знаеш, когато външната врата е оставена отворена.

– Тя си е горе – отвърна той важно. – Винаги си е там по това време.

– Само че този път не е. Хайде, приятелче, качваме се да хвърлим един поглед.

Той тръгна с мен кротък като агънце. Докато пътувахме с асансьора, отбеляза немощно:

– Винаги е била добро момиче. Какво иска полицията от нея?

– Да съм казал, че полицията иска нещо от нея? – попитах и му се намръщих. – Всичко, което искам да знам, е защо външната врата е отворена, когато нея я няма.

– Може да е излязла и да е забравила да я затвори – предположи той след като размисли. Виждах, че идеята му се харесва.

– Не се прави на много умен – рекох, когато асансьорът спря със скърцане. Бях щастлив да излезна от него. Не изглеждаше достатъчно сигурен, за да изкачи един човек, камо ли двама. – Видя ли я да излиза?

Каза, че не я е виждал да излиза.

– Щеше ли да я видиш, ако беше излязла?

– Да. – Той премигна и адамовата му ябълка подскочи нагоре. –
Стаята ми гледа към изхода.

– Сигурен ли си, че не е излизала през последните десет минути?

Не, не можел да бъде сигурен в това. Приготвял обедата си...

Минахме по дългия коридор, стигнахме до коридорчето на сестра
Гърни и влязохме в апартамента ѝ. Прегледахме всички стаи, но никъде
не я открихме.

– Няма я – отбелязах. – Как, освен през главния вход, би могла да
напусне сградата?

След като се втрени безизразно в стената, той отвърна, че нямало
друг изход.

Посочих отсрещния апартамент. – Коя е дебеланата, която яде сли-
ви? Този път адамовата му ябълка изчезна завинаги.

– Сливи? – повтори той и се отдръпна назад. Предполагам, че ме с
взел за луд.

– Да. Коя е тя?

Той погледна вратата на номер 244, премигна и ми хвърли уплашен
поглед.

– Там ли, мистър?

– Да.

Той поклати глава.

– Никой не живее там. Апартаментът се дава под наем.

Усетих как по гърба ми пробягна тръпка. Минах покрай него и на-
тиснах звънеца. Чувах как той звъни, но нищо не се случи; никой не
отвори.

– Имаш ли резервен ключ?

Той порови в джоба си, измъкна един ключ и ми го подаде.

– Но там няма никой, мистър – каза той. – Празен е от седмици.

Завъртях ключа, отворих вратата и влезнах в коридор, подобен на
този при сестра Гърни. Бързо минах от стая в стая. Апартаментът беше
празен и гол като шкафа на мисис Хюбърд.

Банята гледаше към аварийната стълба. Отворих прозорчето и пог-
леднах навън. Алеята отдолу водеше към Скайлайн Авеню. За здрав
мъж не бе трудно да пренесе по тази стълба момичето до чакащата долу
кола.

Като се надвесих повечко навън, забелязах на едно от железните
стъпала костилка от слива. Жалко, че не я беше глътнала. Можеше да се

задави.

ГЛАВА ТРЕТА

I

Имаше един период, когато гордо си въобразявах; че притежавам прекрасно мебелиран, впечатляващ, небезвкусен, суперлюксозен офис. Между нас казано, двамата с Пола изхарчихме доста спечелени с нелек труд пари за бюрото, килима, завесите и библиотечките. Охарчихме се дори и за два акварела от един местен художник, който, ако се съдеше по цените, смяташе себе си за класик; може наистина и да беше такъв, но ако беше, това бе строго пазена тайна. Считах офиса си за такъв обаче само, докато не ми се отдаде възможността да видя някои от другите офиси в Оркид Билдингс. Едните бяха по-хубави от моя, другите – не, но всичките, които видях, преди да влезна в този на Манфред Уилет, президента на адвокатската кантора „Глин & Копли“, не биха ме накарали да сменя собствения си. Едва тогава разбрах, че ще трябва да спестя още доста пари, преди да мога да се надявам да се доближа до категорията на суперлюкса. В сравнение с неговия моят офис изглеждаше като съборетина.

Кабинетът му беше просторен, с висок таван и дъбова ламперия. Бюрото, разположено в далечния ъгъл на стаята, пред три огромни прозореца, стигащи до тавана, бе достатъчно голямо, за да играеш на него бiliarд. Имаше три или четири удобни кресла и огромен диван, разположен пред камината, която би могла да се използва за скривалище от някой неголям слон. Килимът беше удобен и достатъчно дебел, за да бъде подрязван с косачка. Над камината и върху пръснатите из цялата стая интересни масички имаше избрани екземпляри от резба върху нефрит. На бюрото – сребърни прибори за писане, които блестяха благодарение на постоянно лъскане и нежни грижи. Белезникави виенски шори възпиха слънчевите лъчи. Температурата се контролираше от беззвучна климатична инсталация. Двойни прозорци, звукоизолиращи стени и подплатена е гума врата – всичко настояваше за пълна тишина. Изкъркорването на червата тук би прозвучало като падащ по наклон камък.

Манфред Уилет седеше в малкия въртящ се стол зад огромното бюро и пушеше дебела овална пура, пхнната в подходящо позлатено цигаре. Беше висок и солиден, на около четирийсет и пет. Тъмната му коса тук-таме сивееше, гладко избръснатото му, поразително красиво лице

подхождаше по цвят на махагоновото бюро. Шитият му в Лондон костюм би накарал всяка филмова звезда да позеленее от завист, а ризата му бе чиста и бяла като току-що навляял сняг.

Остави ме да говоря. Сивозелените му очи не помръдваха от изпитания комплект сребърни писалки на бюрото. Едрата му фигура бе неподвижна. Лицето с цвят на махагон остана безизразно и празно като дупка в стената.

Започнах, като му показах писмото на Джанет Кросби, после му разказах за посещенията си в Крестуейс, за състоянието на имението, за това, че се предполага, че Морийн е болна, а Джанет е играла тенис два дни, преди да умре от ендокардит. Споменах за д-р Бюли и за това, че Бени Дуон, който е работил за Салзър, ме е следил. Разправих му набързо за посещенията си при Юдора Дру и как Дуон е пристигнал и я е удущил. Споменах за разговора си с капитана от полицията Брандън и че той ме е предупредил да не се занимавам със Салзър и Морийн. Спрях се на факта, че Брандън ги толерира и защо. Продължих с това как Дуон се е опитал да ме застреля и че той беше премахнат от някой, който кара кола, чиито гуми оставят следи с формата на диаманти. Споменах, че сержантите Макгро и Харстъл са карали кола със същите гуми. Завърших с разказа за посещенията си в апартаментата на сестра Гърни и за дебелия жена, която ядеше сливи, и как сестра Гърни е изчезнала. Беше дълга история, отне ми доста време да му я разкажа, но той не ми даваше зор, не ме прекъсваше и не ме караше да пропускам подробностите. Само седеше, вторачен в комплекта писалки, неподвижен като статуя и аз имах усещането, че не пропуска нищо, че си отбелязва всяка подробност и че зад безизразното, празно, махагоново лице умът му е съвсем, съвсем буден.

– Е, това е историята – завърших и се пресегнах да изтръскам пепелта от цигарата си в пепелника на бюрото му. – Мислех си, че като управляващ имота, трябва да я знаете. Брандън ми каза да върна петстотинте долара. – Извадих портфейла си, сложих парите на бюрото и без проява на нежелание ги побутнах към него. – Строго погледнато, тук моята роля свършва. От друга страна, вие можете да прецените дали има нужда от разследване и ако е така, бих се радвал аз да се заема с него. Честно казано, случаят ме интересува, мистър Уилет.

Той вдигна очи към мен и ме изгледа. Измина известно време. Имах чувството, че не ме вижда. Явно мислеше.

– Историята е необичайна – рече неочаквано. – Не мисля, че бих повярвал, ако не знаех с каква репутация се ползва вашата организация.

Справили сте се с някои доста заплетени проблеми на мои клиенти и те са ми говорили за вас с голямо уважение. От това, което ми казахте, си правя извода, че имаме основания да започнем разследване и ще се радвам вие да го ръководите. – Той бутна стола си назад и стана. – Трябва обаче да сте наясно, че е наложително случаят да се пази в тайна, а фирмата ми по никакъв начин не бива да бъде свързвана с него. Ние ще ви платим, но вие трябва да ни прикривате. Положението ни е много сложно. Нямаме право да се ровим в работите на мис Кросби, освен ако не сме сигурни, че има нещо нередно, а ние не сме сигурни, макар да изглежда, че е така. Ако откриете някакво конкретно доказателство, което съвсем определено да свързва мис Кросби с тези необичайни случки, тогава, разбира се, можем да излезем на открито. Но не и преди това.

– Нещата стават така доста трудни за мен – изтъкнах. – Разчитам на вас да попречите на Брандън да ме безпокои.

В очите му се появи пламъче, когато рече:

– Сигурен съм, че ще успеете да се справите с Брандън и без моята помощ, но ако нещата тръгнат на зле, винаги можете да кажете, че съм ви адвокат. Ако ви нападнат, ще се радвам да ви защитавам в съда безплатно.

– Страхотно – отвърнах саркастично. – А междувременно срещу мен вече бе извършено покушение.

Той изглежда не смяташе, че това е нещо, заради което си струваше човек да се безпокои.

– Без съмнение, вие ще поискате заплащане, което да покрива поеманите рискове – меко рече той. – Все пак предполагам, че работа като вашата включва рискове.

Присвих рамене.

„Хонорарът ми, помислих си, сигурно ще е страшно висок.“

– Добре – отвърнах. – Значи мога да продължа.

Той започна да крачи из стаята с ръце зад гърба и сведена глава, както се мръщеше на килима.

– О, да. Настоявам да продължите.

– Има някои въпроси, които искам да ви задам – казах, палейки нова цигара. – Кога за последен път видяхте Морийн Кросби?

– На погребението на Джанет. Оттогава не съм я виждал. Делата й не са сложни. Всички документи, които трябва да подпише, й се изпращат по пощата. Не съм имал случай да я видя.

– Не сте ли чували, че е болна?

Той поклати глава. Не, нямал представа, че е болна.

– Уверен ли сте, че смъртта на Макдоналд Кросби е била резултат на нещастен случай – изстрелях.

Не очакваше такъв въпрос, вдигна очи и ме погледна остро.

– Какво имате предвид? Разбира се, че беше нещастен случай.

– А не би ли могло да е самоубийство?

– Кросби нямаше причини да се самоубива.

– Доколкото знаете вие.

– Човек обикновено не се застрелва с ловджийска пушка, когато има револвер, а Кросби имаше револвер. С ловджийската пушка не е много сигурно.

– Ако беше извършил самоубийство, това щеше ли да се отрази на финансовото му състояние?

– Ами да. – В очите му се появи изненада. – Животът му беше застрахован за милион и половина долара. Договорът включваше клауза, че сумата няма да бъде изплатена в случай на самоубийство.

– Кой получи парите от застраховката?

– Не ми е много ясно накъде биете – каза той, върна се зад бюрото и седна. – Може би ще ми обясните.

– Струва ми се странно, че се е наложило Салзър, който не е дипломиран лекар, да подпише смъртния акт. Следователят и Брандън е трябвало само да се съгласят. Опитвам се да убедя себе си, че около смъртта на Кросби няма нищо гнило. Но предположете, че наистина е било самоубийство. Както казахте, наследниците му биха загубили милион и половина долара. Но щом са се събрали един опитен и доброжелателен шарлатанин и подкупен следовател и капитан от полицията, би могло да се нагласи така, че да изглежда като нещастен случай, нали?

– Опасно е да се говорят подобни неща. Салзър не е ли дипломиран лекар?

– Не е. Кой получи парите от застраховката?

– Джанет, а след смъртта ѝ – Морийн.

– Значи сега Морийн има милион и половина в брой, така ли?

– Да. Опитвах се да убедя Джанет да вложи в нещо парите, но тя предпочете да ги остави в банката. Така преминаха към Морийн.

– Какво стана с тях? Още ли са в банката?

– Доколкото ми е известно. Нямам достъп до сметката ѝ.

– А можете ли да получите?

Той ме гледа втренчено известно време.

– Бих могъл, но не знам дали искам.

– Ще е полезно да се разбере колко са останали. – Кимнах към

писмото на Джанет върху бюрото. – Заради това с изнудването. Ако Франклин Лесуейс, следователят, и Брандън е трябвало да бъдат подкупени, възможно е да не са останали много. Бих се радвал, ако успеете да разберете.

– Добре, ще видя какво е възможно да се направи. – Той прокара замислено пръсти по устата си. – Предполагам, че бих могъл да предприема нещо срещу Салзър, ако онова, което твърдите е вярно. Засега обаче, дори да е нямал право да подписва смъртния акт, не горя от желание да се откривам. Не виждам някой да е проявил съмнения, че не с било нещастен случай. Застрахователната компания не предяви възражения.

– А как да предяви, щом като актът е минал през следователя и през Брандън. Какво ви е известно за Лесуейс?

Той направи гримаса.

– О, той е от онези, които могат да бъдат купени. Репутацията му е доста лоша.

– Добре ли познавахте Джанет Кросби?

Той поклати отрицателно глава.

– Срещал съм я два или три пъти – не повече.

– Правеше ли ви впечатление на човек с болно сърце?

– Не, но това не означава нищо. Много хора имат болно сърце. Не винаги им личи.

– Но те не играят тенис два дни преди да умрат, както е било с Джанет.

Виждах, че здпочва да се безпокои.

– За какво намеквате?

– За нищо. Само излагам един факт. Не съм много убеден, че е умряла от сърдечна болест.

Докато той ме гледаше втренчено, тишината в стаята бе достатъчно тежка, за да потопи боен кораб.

– Да не би да искате да кажете... – започна той и спря.

– Не още – отвърнах. – Но това е нещо, за което трябва да си имаме едно на ум.

Съзирах, че тази работа никак не му харесва.

– Да речем, че за момент оставим това настрана – продължих. – Нека се съсредоточим върху Морийн Кросби. От външния вид на къщата и от онова, което сестра Гърни ми каза, може да се предполага, че тя не живее в Крестуейс. Ако не е там, къде е?

– Да – съгласи се той. – Точно така.

– В санаториума на Салзър ли е? Хрумна ли ви, че може да е

затворничка там?

Това го накара да се изопне като лък в стола си.

– Не сте ли отпуснали юздите на въображението си прекалено много? Та аз миналата седмица получих писмо от нея.

– Това още нищо не значи. Защо ви писа?

– Помолих я да подпише някои документи. Тя ми ги върна подписани, с приложена към тях бележка, в която ми благодари, че съм ги изпратил.

– От Крестуейс?

– Да. Посоченият адрес беше Крестуейс.

– Това също не доказва, че не е затворничка, нали? Не казвам, че е, но ето още едно нещо, което трябва да имаме наум.

– Можем много скоро да разберем дали е така – бързо рече той. – Ще ѝ пиша и ще я помоля да се отбие при мен. Ще измисля някаква причина да говорим по работа.

– Да. Това е идея. Ще ме уведомите ли какво е станало? Може би няма да е зле да я проследя, когато си тръгва и да разбере къде ще отиде.

– Ще ви уведомя.

Надигнах се.

– Мисля, че това е горе-долу всичко. Няма да забравите да проверите състоянието на банковата ѝ сметка, нали?

– Ще видя какво мога да направя. Внимавайте с тази работа, Малой. Не искам нищо прибързано. Разбрахте ли ме?

– Ще внимавам.

– Какво смятате да предприемете сега?

– Трябва да направя нещо за сестра Гърни. Това момиче ми харесваше. Ако все още е жива, възнамерявам да я намеря.

Когато си тръгнах, той вече не приличаше на статуя. Приличаше на много угрижен, много разтревожен адвокат на средна възраст. Това по-не показваше, че е човешко същество.

II

Дежурният сержант ме уведоми, че Мифлин е свободен и мога да се кача горе. Той ме погледна с надежда в очите и аз разбрах, че очакваше да назова победителя в утрешните надбягвания, но си имах други неща наум.

Изкачих се по каменните стъпала. На площадката се натъкнах на червенокосия сержант Макгро.

– О-хо, отново Момчето-Чудо – подметна подигравателно той. – Какво те гризе този път?

Вгледах се в твърдите малки очички и онова, което видях там, не ми хареса. Беше човек, който би изпитвал удоволствие да причинява болка – едно от онези коравосърдечни ченгета, които биха се включили доброволно в акция за съкрушаване на нечия съпротива заради наслада от това.

– Нищо не ме гризе – отвърнах. – Но ако постоя достатъчно дълго край теб, може и това да стане.

– Умник, а? – той се захили, като ми показва дребните си жълти зъби. – Внимавай в картинката, Момче-Чудо. Наблюдаваме те.

– Поне засега не сте ме простреляли в главата – рекох, минах покрай него и поех по коридора към стаята на Мифлин.

Спрях, преди да почукам, и хвърлих поглед през рамо. Макгро все още стоеше в началото на стълбите и ме гледаше. На лицето му беше изписано изумление, отпуснатата му уста беше увиснала. Когато очите ни се срещнаха, той се завъртя и тръгна надолу по стълбите.

Когато влезнах в кабинета му, Мифлин вдигна поглед и се намръщи.

– Пак ти. За Бога, престани да идваш при мен непрекъснато. На Брандън това не му харесва.

Дръпнах един стол и седнах.

– Напомни ми да се разплача, когато имам време. Тук съм по служебна работа. Ако на Брандън това не му харесва, може да иде да се хвърли в океана.

– Каква работа? – попита Мифлин, като бутна назад стола си и положи големите си космати ръце върху бюрото.

– Една от сестрите, които се грижат за мис Кросби, е изчезнала – рекох. – Брандън би трябвало да се заинтересува, защото тя работи за Салзър.

– Изчезнала? – повтори Мифлин недоумяващо. – Какво искаш да кажеш с това „изчезнала“?

Разправих му как съм се отбил при сестра Гърни, как на вратата се е позвънило, как тя е отишла да отвори и не се е върнала повече. Описах му с подробности всичко, свързано с дебелия жена в празния апартамент отсреща, с костилката от слива на стълбата и колко лесно би могъл някой силен мъж да пренесе сестра Гърни по стълбата до чакаща долу

кола.

– Е, това е много странна работа – каза Мифлин и прокара пръсти през чорлавата си черна коса. – Преди около две години изчезна друга от сестрите на Салзър. И досега не сме я открили.

– Търсихте ли я изобщо?

– Добре, Вик, не е необходимо да се държиш по този начин – отвърна сърдито той. – Разбира се, че я търсихме, но не я намерихме. Салзър каза, че според него е избягала, за да се омъжи. Баща ѝ не одобрявал приятеля ѝ или нещо такова.

– Салзър не е ли съобщил, че сестра Гърни е изчезнала?

Той поклати глава.

– Едва ли би имал време, не мислиш ли? Освен това, тя може да се е сетила за нещо и да е слязла да го вземе. Възможни са куп причини, поради които да е излязла от апартамента.

– Без обувки и чорапи и по средата на разговора? Не се прави на глупак. Това е отвлечане и ти много добре го знаеш.

– Ще отида там и ще поговоря с портиера. Ти по-добре стой настрана от тази работа. На Брандън ще кажа, че портиерът е съобщил.

Вдигнах рамене.

– Ще стоя настрана, стига нещо да се върши по въпроса. Онзи другият случай ме интересува. Коя е била сестрата?

– Името ѝ беше Анона Фрийдландър – отвърна той, порови в картотеката, извади една папка и я донесе на бюрото си. – Нямаме много информация. Баща ѝ се казва Джордж Фрийдландър. Живее на Калифорния Стрийт 257, Сан Франциско. Момичето изчезна на 15-ти май миналата година. Салзър събщи на Брандън, Фрийдландър пристигна при нас и всъщност идеята, че е избягала с този неин приятел, който се казва Джек Брет, беше негова. Брет е служил във флотата. Няколко седмици преди да изчезне Анона, той е дезертирал. Брандън каза, че няма защо да си даваме много зор и ние не си дадохме.

– Намерихте ли Брет?

– Не.

– Чудя се колко ли съвестно ще търсите и сестра Гърни.

– Е, ще трябва да се убедим първо, че е била отвлечена. Брандън няма да започне да действа само заради твоите приказки. Ще зависи от Салзър.

– Този дяволски град изглежда се ръководи от Салзър.

– О, не, Вик, не си мисли такива работи.

Изправих се.

– Намери я, Тим, или ще предприема нещо. Това момиче ми харесваше.

– Само по-спокойно. Ако е изчезнала, ще я намерим. Сигурен ли си, че с онзи кон Краб Епъл всичко е наред? Не ми се ще да загубя пет долара.

– Краб Епъл няма значение. Съсредоточи се върху сестра Гърни – рекох и тръгнах да излизам от стаята.

Подкарах обратно към Оркид Билдингс. Пола ме чакаше в кабинета ми.

– Продължаваме – съобщих ѝ и се настаних зад бюрото си. – Видях се с Уилет. Ще финансира разследването, но иска фирмата му да остане прикрита.

– Колко смело – отбеляза презрително Пола. – Ти ще поемеш всички рискове, предполагам?

– Той изглежда възнамерява да плати малко извънредни – подсмихнах се. Разказах ѝ за посещенията в Главното управление. – Този Салзър май има навика да прави така, че сестрите му да изчезват. Обърна ли внимание на датата? 15-ти май: денят, в който Джанет е починала. Никой не може да ме убеди, че изчезването на другата не е свързано по някакъв начин със смъртта на Джанет.

Пола ме погледна изучаващо.

– Мислиш, че Джанет е била убита, така ли?

Запалих цигара и внимателно пузнах клечката в пепелника преди да отговоря.

– Смятам, че е възможно. Има мотив: всичките пари. Разбира се, не е умряла от сърдечна недостатъчност. Отравянето с арсен, наред с някои други отравяния, причинява и инфаркт. Стар козел като Бюли лесно би могъл да бъде излъган.

– Но ти не знаеш! – възрази Пола. – Не може да мислиш, че Морийн е убила сестра си.

– Подбудата е твърде значителна. Освен получаването на състояние от два милиона долара има и малко пари от застраховка. Не казвам, че го е направила, но толкова пари са голямо изкушение, особено, ако си в ръцете на изнудвач. И още нещо – не съм напълно убеден, че самият Кросби не е бил убит. Ако не е имало нищо нередно в това прострелване, защо Салзър не е извикал човек като Бюли, за да подпише смъртния акт? Защо самият той го е подписал? Трябвало е да подкупи Лесуейс, следователя, а вероятно и Брандън. Било е или самоубийство, или убийство. Бих се хванал на бас, че не е било нещастен случай. И освен

това, както изтъкна Уилет, когато човек има револвер, малко вероятно е да се застреля с ловджийска пушка: така че остава убийство.

– Правиш прибързани изводи, Вик – възрази остро Пола. – Това ти е голямата грешка. Вечно правиш безумни предположения.

Смигнах й.

– Но как само се забавлявам.

III

Когато искам да се отпусна, опитвам се да подреда картина, която се състои от отделни парченца. Пола ми ги носи от един загубил крака си ветеран, когото навестява през свободните си следобеди, за да си побъбрят. Този човек прекарва цялото си време в изрязване на елементи от железопътни плакати, които Пола му носи, за да прави игрите. Резултатът е страхотен и една картина ми отнема поне месец, докато я наредя. После я давам на някоя болница и взимам нова от приятеля на Пола.

Научих от опит, че някое на пръв поглед малко и незначително парченце много често се оказва ключът към цялата картина и вечно съм нащрек за такива парченца. По същия начин, когато съм на работа, винаги съм нащрек за някоя незначителна дреболия, която сякаш няма никакво значение за случая, а всъщност много често се оказва, че има.

През последния час седях умислен в кабинета си. Минаваше седем. През нощта офисът беше затворен, така че само бутилката уиски ми беше останала.

Бях нахвърлил някои бележки, които изглеждаха внушително, но не помагаха кой знае колко. Докато четях списъка на възможните следи, спрях се на името на Дъглас Шерил. Защо, запитах се, Джанет Кросби беше развалила годежа седмица преди смъртта на Макдоналд Кросби? Този факт като че ли нямаше отношение към случая, но би могъл и да има. Не можех да бъда сигурен преди да разбере поради каква причина точно годежът е бил развален. Кой би могъл да ми каже? Дъглас Шерил, очевидно, но не можех да отида при него, без да се издам, а за момента не бях готов да го направя. Кой още оставаше? Погледнах бележките си. Джон Стивънс, икономът на Кросби, беше една възможност. Реших, че не е лоша идея да разбера що за човек е. Ако беше някой, чийто вид внушава доверие, щеше вероятно да е от полза да му се доверя. Марта Бендикс беше казала, че сега работи за Грегъри Уейнрайт.

Нямаше защо да отлагам, помислих си, така че на мерих номера на

Уейнрайт в указателя. Набрах го и след секунда или дори по-малко, един сериозен глас обяви: „Домът на мистър Уейнрайт“.

– Мистър Джон Стивънс ли е? – попитах.

Последва известна пауза и гласът рече предпазливо:

– Стивънс е. Кой се обажда, извинете?

– Казвам се Малой. Мистър Стивънс, искам да по-говоря с вас за нещо важно и поверително, свързано със семейство Кросби. Можем ли да се срещнем по ня-кое време тази вечер?

Отново пауза.

– Не разбирам. – Гласът принадлежеше на възрастен човек, възпитан и вероятно малко изкуфял. – Страхувам се, че не ви познавам.

– Може би сте чували за „Юнивърсъл Сървисиз“.

Да, чувал бил за „Юнивърсъл Сървисиз“.

– Аз ръководя организацията – казах. – Много важно за мен да поговоря с вас за Кросби.

– Не смятам, че имам право да обсъждам с вас бившия си работодател – отвърна студено той. – Съжалявам.

– Няма да ви заболи от това, което имам да ви кажа. След като ви обясня за какво става дума, може би ще склоните да ми доверите онова, което искам да знам. Ако ли не, нищо страшно няма да се е случило.

Този път паузата беше по-дълга.

– Добре, мога да се срещна с вас, но нищо не ви обещавам.

– Всичко е наред, мистър Стивънс. На ъгъла на „Джеферсън“ и „Фелмън“ има кафене. Можем да се срещнем там. По кое време ви е удобно?

Обеща, че ще бъде там в девет.

– Ще бъда с шапка и ще чета „Ивнинг Хералд“ – предупредих го.

Отвърна, че ще ме потърси и затвори.

Имах почти два часа до срещата и реших да убия времето в бара на Финеган. Загубих няколко минути, за да заключа вратата. Докато превъртах ключовете, затварях сейфа и прозорците, мислех си за сестра Гърни. Кой я беше отвлякъл? Защо я бяха отвлекли? Беше ли още жива? Тези мисли доникъде не можеха да ме доведат, но ме тревожеха. Вее още обзет от тях, отидох в предната стая, огледах се, за да се уверя, че всичко е наред за през нощта, прекосих стаята, излезнах в коридора и заключих външната врата след себе си.

В края на коридора забелязах нисък, набит мъж, който се беше облегал на стената до вратата на асансьора и четеше вестник. Не вдигна поглед, когато спрях до него, за да натисна звънеца, с който се

повикваше момчето от асансьора. Хвърлих му небрежен поглед – мургав беше, а чертите на сипаничавото му лице не бяха остри. Приличаше на италианец, но би могъл да бъде и испанец. Морскосиният му костюм от шевиот бе лъснал на лактите, маншетите на бялата му риза бяха мръсни.

Момчето от асансьора отвори вратата и двамата с жабаря влязохме. На третия етаж спряхме, за да вземем Манфред Уилет, който гледаше през мен с празен поглед, а после насочи вниманието си към вечерния вестник. Действително, казал ми беше, че иска дискретност, но, помислих си, все пак беше малко прекалено да се прави, че не ме познава. Той обаче беше човекът, който плащаше, така че можеше да си позволи да диктува условията.

Купих си „Ивнинг Хералд“ от будката, като дадох възможност на Уилет да излезе от сградата, без да се блъсне в мен. Видях го как се отдалечава с олдсмобила си, който имаше размерите на дреднаут¹⁶. Жабарят с мръсните маншети се беше разплул в едно от креслата във фоайето и четеше вестника си. Насочих се по коридора към задния изход, а после по уличката – към бара на Финеган.

Помещението беше пълно с дим, престъпни субекти и кресливи гласове. Едва бях направил няколко крачки към любимата си маса, когато за ръката ме хвана Олаф Крюгер, собственик на боксовата школа на Принсес Стрийт.

Олаф не беше много по-едър от жокей, беше плешив като яйце и почти толкова умен.

– Здравсти, Вик – поздрави ме той, когато си стиснахме ръцете. – Ела да пийнем по едно. Не съм те виждал от седмици. С какво съм съгрешил?

Пробих си път до бара и смигнах на Майк Финеган който се потеше под двата реда неонов лампи и пиеш бира.

– Редовно присъствах на състезанията – казах, когато Олаф се покачи на едно столче до бара, като си осигури пространство с лакти и заплашителни жестове които никои не приемаше сериозно. – Явно не сме се видели. Онова момче О'Хара добре се справя.

Олаф размаха малките си ръчички към Финеган.

– Уискита, Майк – извика той с пронизителния си писклив глас – О'Хара? Да, добре се справя, но е гола вода на кроса. Повтарям му го непрекъснато, но не ме слуша. Някой ден ще срещне човек, бърз като

16. Дреднаут – голям военен кораб с броня и с далекобойни оръдия.

вятър, и това ще е краят.

През следващия половин час обсъждахме бокса Нямаше нищо друго, за което Олаф можеше да говори. Докато бърбяхме, унищожихме по два клубни сандвича и изпихме по три двойни уискита.

Към нас се присъедини Хъгсън, спортният коментатор на „Хералд“, и настоя да поръча по още едно уиски. Беше висок, строен, малко циничен, оплешивяващ, с болнави торбички под очите и посипано с пепел сако. Човек никога не може да го види без пура, която миришеше, сякаш я беше намерил преди две години в боклукчийските кофи и вероятно така си беше.

След като изслуша три или четири от дългите му цинични историйки, Олаф го прекъсна:

– Каква е тая работа, дето я разправят, че Дикси Кид попаднал на някаква шумна веселба снощи? Можеш ли да ми кажеш нещо по въпроса?

Хъгсън вдигна рамене:

– Не знам. Кид не ще да се разприказва. Окоето му е насинено, ако това те интересува. Един от таксиметровите шофьори на пристанището твърди, че е доплувал до брега.

– Ако са го хвърлили от „Дрийм Шип“, това си е бая плуване – рече Олаф и се подсмихна.

– Говорете си, момчета – казах, палейки цигара. – Не се безпокойте за мен.

Хъгсън мушна оцветените си от никотина пръсти в джобчето на сакото си.

– Дикси Кид снощи отишъл на „Дрийм Шип“ и се спречкал с Шерил. Четирима от пазачите го хвърлили през борда, но преди това той здравата напердашил Шерил. Носи се слух, че Шерил ще заведе дело за побой. Ако го направи, с Кид е свършено. Затънал е до гуша в дългове.

– Мисля, че ще заведе – каза Олаф и поклати плешивата си глава. – Такава му е репутацията за тоя род неща.

– Няма – възрази Хъгсън. – Не може да си позволи публичност. Успокоих Кид хич да не се притеснява, но дори и след това тоя малък плъх не пожела да ми разкаже историята.

– Между другото, кой е Шерил? – попитах толкова спокойно, колкото можех и направих знак на Финеган да напълни чашите.

– Не си единственият, който пита – отвърна Хъгсън. – Никой не знае. Той е потаен тип. Пристигна в Оркид Сити преди около две години. Започна работа като посредник при продажбата на недвижими

имоти в „Селби & Лауънстейн“. Мисля, че е понатрупал пари – не много, но достатъчно, за да си купи малка къща на Росмор Авеню. После по някакъв начин успя да се сгоди за Джанет Кросби, милионерката, но това не беше за дълго. Изчезна за около шест месеца, а след това се появи отново като собственик на „Дрийм Шип“: тритон-на шхуна, която превърна в хазартен клуб и държи на котва на три мили, точно зад границата. Притежава много водни таксита, които сноват дотам и обратно, а членовете на клуба са толкова специални, колкото церемониите в Бъкингамския дворец.

– И хазартът не е единственият грях на този кораб – допълни Олаф и намигна. – На борда има половин дузина специално подбрани момичета. Животът там е сладък. На три мили отвъд границата на града той може да покаже среден пръст на Брандън. Бас лоя, че прави куп пари.

– Онова, което ме озадачава – намеси се Хъгсън, като се пресегна към уискито, поръчано от мен, – е, откъде мръсник като Шерил е изровил толкова пари, че да купи такъв дяволски голям кораб като „Дрийм Шип“.

– Разправят, че е основал фирма – каза Олаф. Ако дойдеше при мен и ми предложи да ми продаде част от този кораб, бих подскочил от радост. Хващам се на бас, че всички, които имат дял в кораба, трупам пари.

Слушах и ей мислех колко прекрасно беше, че бях срещнал тия двама в бара и че бях чул точно онова което ме интересуваше, без дори да питам.

– Историята за този кораб звучи любопитно – рекох небрежно. – Нямам нищо против да стана член.

Хъгсън се ухили.

– Не си единственият. Но не се надявай. Само богатшите имат шанс. Всеки член е специално подбран. Нямах ли мангизи, Шерил не те ще. Входната такса е 250 долара, а един заместник-редактор годишно печели петстотин. Шерил държи на босовете, не на пролетариата.

– Що за човек е Шерил? – попитах.

– Един от ония хитри типове... – отвърна Хъгсън. – Хубав, ловък, як и блестящ. От мъжете, по кои-то си падат жените. Къдрава коса, сини очи, големи мускули и се облича като кинозвезда. Точно така си представям истинското, първокласно копеле.

– Да имате представа защо Джанет Кросби е раз-валила годежа?

– Това момиче имаше здрав разум. Не знам какво се е случило, но предполагам, че ѝ е светнала червената лампичка. Всичко, което той

искаше бяха парите ѝ и мисля, че тя го е разбрала преди да е станало прекалено късно. Всяко момиче, което се омъжи за животно като него, ще си намери белята.

Олаф, на когото този разговор започна да доскучава, се обади:

– Смятате ли, че Дикси Кид ще се съгласи да се бие срещу О'Хара? Имал съм случай да му партнирам и не съм много сигурен, че ще прилича наистина на двубой.

През следващите петнайсет минути спорихме за качествата на Дикси Кид, после, като погледнах часовника над бара, видях, че е време да вдигам платната.

– Ще трябва да ви оставя, момчета – казах и се смъкнах от столчето. – Ще намина в салона тия дни и тогава ще се видим.

Олаф рече, че ще се радва да ме види по всяко време и да предам почитанията му на Пола. Хъгсън ме помоли да ѝ предам, че почти всяка нощ я сънува. Оставих ги, докато си поръчваха още уиски.

Когато се насочих към изхода, забелязах, че жабарят с мръсните маншети седеше на една маса до вратата, все още погълнат от вестника, но когато отворих двойната врата той спокойно го съгна, бутна го в джоба си и се изправи.

Забързах към мястото, където бях паркирал буика, влезнах, запалих мотора и подкарах по тъмната уличка. Някъде отзад запали друга кола и аз видях светлините ѝ в огледалцето.

Минах по Принсес Стрийт, като хвърлях по едно око в огледалото. Колата, която ме следеше, беше линкълн. Синьото стъкло, предназначено да предпазва от заслепяване, ми пречеше да видя шофьора, но можех да предположа кой беше.

В края на Принсес Стрийт свих вдясно по „Фелмън“. Движението намаляваше, така че карах бързо, но линкълнът нямаше никакъв проблем да ме следва по петите. Съзрях пред себе си червения неонов надпис на кафенето, където си бях уредил среща с Джон Стивънс. Малко преди да стигна до него свих рязко към бордюра и натиснах спирачките. Линкълнът ме следваше на прекалено близко разстояние, така че не можа да направи нищо друго, освен да отmine. Продължи напред и намали. Изскочих от буика и се спотаих до вратата на един тъмен магазин. Линкълнът спря до бордюра на около 50 ярда от мен. Жабарят излезе и погледна надолу по улицата, без да се опитва да скрие какво прави. Достатъчно бързо забеляза, че съм излезнал от буика и тръгна към паркираната ми кола с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

Отдръпнах се по-навътре в сянката и го наблюдавах как наднича в

колата ми; после той се огледа надясно и наляво и продължи пътя си. Не изглеждаше обезкуражен от факта, че не ме е открил, а закрачи нехайно по улицата като обикновено конте, излезнало да подиша чист въздух.

Наблюдавах го, докато изчезна от погледа ми, после пресякох улицата през подлеза и се мушнах в кафенето.

Стенният часовник точно срещу мен показваше девет без пет, когато влезнах. Край масите имаше само около дузина посетители: невръстна блондинка с приятеля си, двама възрастни мъже, които играеха шах, две жени с пазарски чанти и едно момиче с изпито, измъчено лице, което пиеше мляко на ъгловата маса.

Избрах маса по-далеч от вратата, седнах, отворих „Ивнинг Хералд“ и го разстлах върху масата. После запалих цигара и почнах да се питам какъв ли беше случаят с жабаря. Дали и той беше от хората на Салзър или това беше някое ново ъгълче в цялата тая работа? Следеше ме – безспорно беше – и го правеше много зле. Или не умееше, или не му пукаше дали ще разбере, че го прави. Бях си отбелязал регистрационния номер, на колата му. Още една дребна работа за Мифлин, помислих си, и това ме подсети за нещо. Обърнах на спортните страници и проверих надбягванията. Краб Епъл беше спечелил. Е, това беше добре. Мифлин нямаше да има нищо против да провери номера на колата, след като беше спечелил малко пари.

Точно в девет двойната врата се отвори и влезе висок възрастен мъж. В момента, в който го видях, вече знаех, че това е Стивънс. Приличаше на архиепископ във ваканция. Насочи се към мен с уверената походка, която икономите имат, когато отиват да обявят, че вечерята е сервирана. На лицето му беше изписано малко неприветливо изражение, а очите му гледаха хладно и предпазливо.

Изправих се.

– Мистър Стивънс?

Той кимна.

– Аз съм Малой. Заповядайте, седнете, ще пиете ли кафе?

Той сложи бомбето си на един от столовете и седна. Да, щял да пие кафе.

За да спестя време, отидох до бара, поръчах две кафета и ги понесох към масата. Невръстната блондинка гледаше Стивънс и хихикаше с лошите маниери на съвсем младите. Каза нещо на приятеля си, младеж със свежо лице, раирана фланелка и колежанска шапка, килната назад. Той хвърли поглед на Стивънс и се ухили. Може би смятаха, че е смешно един архиепископ да дойде в кафене на самообслужване или бомбето

ги веселеше толкова.

Поставих двете чаши на масата.

– Много мило, че дойдохте – рекох и му предложих цигара. Изучавах го, докато палеше. Изглеждаше съвсем както трябва. Верен дългогодишен прислужник, който умее да си държи устата затворена. Можеше да му се има доверие, но трудното щеше да бъде да го накарам да проговори. – Онова, което имам да ви кажа е строго поверително – продължих, сядайки. – Нает съм да разследвам смъртта на мис Кросби. Има един човек, който не е съвсем сигурен, че е умряла от сърдечна недостатъчност.

Той застина и се изпъна като струна.

– Кой е този човек? – попита. – Може би е малко късно за разследване.

– По-добре е да не ви отговарям за момента – рекох. – Съгласен съм, че е късно, но едва през последните няколко дни излезнаха наяве определени факти, които правят разследването наложително. Мислите ли, не Джанет Кросби е умряла от сърдечна недостатъчност?

Той се поколеба.

– Не е моя работа – отвърна с нежелание, – но След като ме питате, ще отбележа, че за мен беше голям шок. Тя беше толкова енергична млада жена. Д-р Салзър ме увери обаче, че в нейния случай внезапно запушване на артерията можело да причини сърдечна недостатъчност без никакви предварителни симптоми. И все пак, трудно ми е да го повярвам.

– Чудя се дали имате някаква представа защо мис Кросби е развалила годежа си с Дъглас Шерил?

– Страхувам се, че не мога да ви отговоря, без да знам кой иска това разследване – отсече той. – Чувал съм за вашата организация, и то добри неща, но не бих клюкарствал за бившия си работодател, освен ако не знам с кого си имам работа.

Това беше, до което стигнахме.

Изведнъж кафенето се вцепени и аз вдигнах бързо поглед.

Двойната врата се бе отворила и бяха влезли четирима мъже. Двама от тях бяха с автоматични пушки „Томпсън“, другите двама – с автоматични колтове. Четирима мургави жабари. Единият беше моят познаник с мръсните маншети. Дватамата с томпсъните се разделиха и застанаха от двете страни на помещението, готови за стрелба. Жабарят с мръсните маншети и един дребосък със зачервени очи се насочиха към моята маса.

Стивънс издаде приглушен звук, сякаш се задушаваше, изправи се, но аз го хванах и го дръпнах да седне.

– Спокойно – изсъсках му.

– Стойте мирно! – заповяда единият от жабарите с томпсъните. – Кротувайте и си затваряйте устата или ще видя сметката на повечето от вас!

Всички се бяха вцепенили като мъртвци. Сцената наподобяваше изложба на восьчни фигури. Ръцете на бармана бяха замръзнали върху апарата за сода, очите му бяха разширени от ужас. Пръстите на един от възрастните мъже бяха останали върху царицата му, както се е готвел да обяви, шах на приятеля си. Лицето му бе изопнато от страх. Слабото, изпито момиче седеше със затворени очи и с ръце на устата. Невръстната блондинка се беше наклонила напред, а хубавата ѝ начервена уста зееше отворена. В очите ѝ имаше застинал вик.

Когато жабарят мина покрай нея, викът изригна навън и предизвика остър, рязък звук в тихото помещение. Като псуваше, жабарят я удари жестоко с оръжието си по превзетата, глупава малка шапчица. Ударът беше доста силен и оръжието издаде грозен звук, когато се стовари върху периферията на шапката и я смачка към черепа на девойчето. То се свлече от стола и от ушите му рукна кръв, която започна да образува локвичка на пода. Момчето, което го придружаваше, придоби мъртвешки цвят и започна да повръща.

– Тишина! – викна силно мъжът с томпсъна.

По вида на тези жабари предусещах, че само някой да помръднеше и щяха да започнат да стрелят. Бяха безмилостни, хладнокръвни убийци. Всичко, от което имаха нужда, беше повод. Нищо не можех да направя по въпроса. Дори да имах пистолет, пак нямаше да предприема каквото и да било. Пистолетът срещу два томпсъна е толкова безпомощен, колкото клечката за зъби срещу шпага, а и аз нямаше да съм единственият, който щеше да стреля.

Двамата жабари дойдоха до масата ни.

Седях като статуя с ръце на масата и вперен в тях поглед. Чувах как Стивънс болезнено дишаше: въздухът излизаше с хъркане през ноздрите му, сякаш той щеше да припадне.

Жабарят с мръсните маншети ми се ухили злобно.

– Само да мръднеш, копеле такова, и ще ти разпиляе вътрешности-те по пода.

И двамата внимаваха да не пречат на онези с томпсъните да се прицелят.

Жабарят се протегна и сграбчи Стивънс за ръката.

– Хайде, тръгвай. Ще се поразходим.

– Остави го на мира – процедих през зъби.

Жабарят ме удари през лицето с пистолета – не много силно, но все пак достатъчно, за да ме заболи.

– Затваряй си устата – заповяда той.

Другият беше забил пистолета си в ребрата на Стивънс и го дърпаше от стола.

– Не ме докосвай – изпъшка той в направи немощен опит да се освободи от хватката му. Жабарят го удари с юмрук, изръмжавайки, хвана го за яката и го измъкна от масата.

Моят познайник с мръсните маншети се отдръпна от масата и единият с томпсъна дойде малко по-близо, с насочена към гърдите ми цев. Сediaх неподвижно, като се държах за бузата и усещах върху пръстите си лепкава, гореща кръв.

Стивънс падна.

– Хайде, по-живо – каза вбесен жабарят с мръсните маншети. – Изкарай тъпия стар боклук оттук. – Той се наведе и сграбчи Стивънс за единия глезен. Другият жабар хвана другия му глезен и забързаха към изхода, като влачеха Стивънс по гръб след себе си, преобръщайки маси и столове по пътя към вратата.

Ритнаха я да се отвори и повлякоха стария човек през тротоара към чакащата ги кола. Двамата с томпсъните стояха от двете страни на вратата, със заплашително насочени към зяпналите ги хора оръжия.

Това беше най-спокойното, най-дръзкото, най-хладнокръвното нещо, което бях виждал.

Двамата с томпсъните обърнаха гръб на кафенето и скочиха в колата. Единият от тези, които бяха на улицата, се извъртя и започна да стреля по мен през шлифованото стъкло на прозореца. Очаквах такова нещо и в момента, в който той се завъртя, се смъкнах от стола, залегнах под масата и се прилепих към пода. Куршумите се забиха в стената точно над мен и посипаха главата и врата ми с мазилка. Един куршум отнесе тока на обувката ми. После стрелбата спря и аз надзърнах изпод масата точно навреме, за да видя как стрелящият скочи върху стъпалото на автомобила, когато той се отделяше от бордюра, за да запраши надолу по улицата.

Рипнах на крака и се хвърлих към телефона.

IV

Гласът звучеше като ехо в тунел, Той пълзеше към ъглите на стаята ми: сподавен шепот на намалено почти до край радио. Вече от половин час чаках този глас. Играта с парченцата, разположена на масата пред мен, ме интересуваше толкова, колкото умрялата мишка, която сутринта бях намерил в капана; може би дори малко по-малко. Затъмнената нощна лампа образуваше върху килима кръгче самотна светлина. На пода близо до мен имаше бутилка и чаша. Вече бях пийнал една, а може би две или три. След вечер като тази, нямаше значение колко или как ще пиеш.

Все още се чувствавах малко нервен. Никой не обича срещу него да изстрелват цял пълнител с автоматичен пистолет и аз не правех изключение. Непрекъснато ме преследваше гледката как ония двама жабари бяха извели стария човек от кафенето. Чувствах, че е трябвало да напъравя нещо. В края на краищата вината, че той беше там, беше моя.

– В девет часа тази вечер – започна говорителят, вмъквайки се в мислите ми – четирима мъже, за които се предполага, че са италианци, въоръжени с автоматични пушки и пистолети, са нахлули в кафене „Блу Бърд“ на ъгъла на „Джеферсън“ и „Фелмън“. Докато двама от бандитите са пазели изхода, другите двама тероризирали хората в кафенето; тези последните хванали Джон Стивънс и го извели от кафенето към чакаща навън кола. Стивънс, когото обществеността на града ще запомни като иконом на мистър Грегъри Уейнрайт, стоманеният милионер, е бил намерен по-късно мъртъв, встрани на магистралата от Лос Анджелис към Сан Франциско. Предполага се, че е умрял от сърдечен удар, предизвикан от грубото отношение на отвлеклите го. Когато те открили, че е мъртъв, брутално изхвърлили тялото му от движещата се с бясна скорост кола.

Гласът на говорителя беше толкова невъзмутим и хладен, колкото ако четеше цените на животинските продукти. Бих искал да съм зад него с автоматичен пистолет и да го посъживя със стрелба над главата му.

– Полицията очаква с нетърпение всяка информация, която би помогнала за залавянето на престъпниците – продължи говорителят. – Четиримата мъже са били описани като ниски, набити, мургави, всички до един облечени със сини костюми и черни шапки. Полицията иска също да поговори и с неизвестния мъж, който е бил с Джон Стивънс, когато нападателите пристигнали. След като се обадил в Главното управление,

описал престъпниците и продиктувал номера на колата им, той изчезнал. Свидетелите го описват като висок, с яко телосложение, тъмна коса, жълтеникав цвят на лицето и остри черти. От дясната страна на лицето си има рана, причинена от удара на един от престъпниците. Всеки, който го забележи, трябва веднага да се свърже с капитана от полицията Брандън от Главното управление, Грахам 3444...

Наведох се напред и изключих радиоапарата.

„Жълтеникав цвят на лицето и остри черти, но не и хубав. Никои не е казал, че той е бил хубав“, помислих.

Завъртях се бавно в стола си.

Сержант Макгро стоеше между отворените френски прозорци. Зад гърба му се криеше сержант Харстъл.

Не подскочих на повече от фут. Това беше една от онези неконтролируеми реакции, които не можех да командвам.

– Кой ви е разрешил да нахълтвате? – попитах, като станах.

– Той иска да знае кой ни е разрешил да нахълтва-ме – процеди Макгро през ъгълчето на устата си. – Да му кажем ли?

Харстъл пристъпи в стаята. Изпитото му лице излъчваше студено, мрачно изражение. Хълтналите му очи бяха като от камък.

– Да, кажи му.

Макгро затвори френските прозорци, без да сваля очи от мен.

– Една птичка ни каза – рече той и намигна. – Винаги се намира по някоя птичка да ни каже нещата, които искаме да знаем. Освен това тя ни каза, че си бил със Стивънс тази вечер.

Изпотих се леко – може би, защото нощта беше гореща. А може би видът на тия двамата не ми харесваше. Вероятно си бях спомнил и как-во беше казал Брандън за побоя в някоя тъмна уличка.

– Точно така – отвърнах. – Заедно бяхме.

– Ето това наричам да се държиш умно – рече Макгро и се подсмихна. – Момчето-Чудо казва истината за разнообразие. – Той изпружи дебелия си пръст към мен. – Защо не останеш тук? Момчетата от радио-колата може би ще искат да поговорят с теб.

– Няма нищо, което да мога да им кажа – отвърнах. – Дадох на дежурния описанието на мъжете и на колата. С това моята роля приключва, а освен това за тази нощ вече ми стига, така че край.

Макгро седна в едно от креслата, бръкна във вътрешния си джоб и извади пура. После отхапа връхчето, изплю тютюна срещу стената и запали.

– Това ми хареса – рече той, след като повъртя дима в устата си

преди да го издиша. – За една нощ ти стига. Да, това е хубаво. Но знаеш ли колко грешниш, приятелче. Нощта дори още не е започнала за теб.

Не отговорих.

– Хайде да почваме – настоя твърдо Харстъл. – След един час ми започва дежурството.

Макгро му се намръщи.

– Я по-спокойно, ако обичаш. Какво значение има, ако закъснееш малко? В момента сме дежурни, не е ли така? – погледна ме. – За какво си говорихте със Стивънс?

– Исках да знам дали вярва, че Джанет Кросби е умряла от сърдечна недостатъчност. Не вярваше.

Макгро изхихика и потри големите си бели ръце. Изглеждаше истински развеселен да го чуе.

– Знаеш, че капитанът не е глупак – обърна се той към Харстъл. – Не казвам, че е всеобщ любимец, но не е глупак. Думите му бяха: „Хващам се на бас, че този кучи син е говорил със Стивънс за семейство Кросби.“ Точно това ми рече в момента, в който получихме описанието. И беше прав.

Харстъл ми хвърли продължителен, злобен поглед.

– Така е – отвърна той.

– Само това ли искаше да разбереш, Момче-Чу-до? – попита Макгро. – Или си задал на Стивънс и други въпроси?

– Това беше всичко, което исках да знам.

– Капитанът не те ли предупреди да оставиш Кросби на мира?

Започваше се.

– Спомена ми.

– Може би смяташ, че капитанът си приказва, колкото да не заспи?

Прехвърлих погледа си от Макгро към Харстъл и отново към Макгро.

– Не знам. Защо не го попитате?

– Не се прави на много остроумен, Момче-Чудо. Не обичаме да ни се правят на остроумни, нали, Джо?

Харстъл направи нетърпеливо движение.

– За Бога, хайде да започваме – повтори той.

– Да започвате – какво? – попитах.

Макгро се приведе напред и отново се изплю върху стената. После тръсна пепелта на килима.

– Капитанът не е много доволен от теб, приятел-че – каза той и се ухили. – А когато капитанът е недоволен, става кисел, а когато стане

кисел, изкарва си го на момчетата, така че решихме – по-добре ще е отново да стане доволен. Решихме, че начинът да върнем усмивката на лицето му е да дойдем да те видим и да поработим малко върху теб. Помислихме си, че няма да е лоша идея да смъкнем ушите ти малко надолу. Или може би да ги откъснем. После пък си помислихме, че не е лоша и идеята да поразтурим къщичката ти, да изпотрошим мебелите и да изпочупим разни неща, запрашайки ги към стената. Така си го-представяхме, нали, Джо?

Харстъл облиза тънките си устни и в каменните му очи се появи злобен поглед. Той извади късо парче гумен маркуч от джоба си и го разлюля нежно в ръцете си.

– Да – отвърна той.

– А помислихте ли какво ще се случи, ако осъществите тези хубави идеи? – попитах. – Някога да ви е хрумвало, че мога да заведа дело за побой и че някой като Манфред Уилет може да ви направи на нищо в съда и да ви съдере кожата? Тази идея да е проблясвала в малките ви сладки мозъчета или сте я пропуснали?

Макгро се наклони напред и изгаси пурата си в полираната повърхност на масата. После вдигна поглед, подсмиввайки се.

– Не си първият боклук, при когото се отбиваме, Момче-Чудо – казва ми той – и няма да си последният. Знаем как да се справяме с адвокатите. Не се плашим от красавец като Уилет, а освен това ти няма да заведеш дело. Дошли сме да вземем показанията та за Стивънс. По една или друга причина – вероятно лицата ни не са ти харесали, може да си бил малко пиян или да те е заболял мазолът – всичко ще свърши работа, но ти си започнал да се държиш грубо. Всъщност, Момче-Чудо, ти си започнал да се държиш прекалено грубо, толкова грубо, че ние с Джо е трябвало да те вразумим – дотолкова внимателно, доколкото сме успели. Ти малко си се разгорещил и стаята се е попреобърнала наопаки. Но вината не е наша. Такива неща не ни се харесват – поне не много и ако лицата ни не са ти били несимпатични или ако не си бил малко пиян, или ако не те е заболял мазолът, нищо не би се случило. В съда това го наричат твоята дума срещу думата на двама уважавани, трудолюбиви офицери от полицията и дори красавец като Уилет не би могъл да направи кой знае какво по въпроса. Другото, което можем да направим е да те отведем в Главното управление и да те държим в хубава тиха килийка, където момчетата ще идват от време на време да си избърсват обувките в лицето ти. Звучи необичайно, но доста от нашите момчета обичат да се отбиват при определени затворници, за да си избърсват обувките в

лицата им. Не знам защо е така, може би са прекалено въодушевени. Тъй че нека да не говорим повече за искове за побой, за съдиране на кожи и за блестящи адвокати, освен ако не си сигурен какво е по-добро за теб.

Внезапно усетих студенина в стомаха си. Щеше да бъде моята дума срещу тяхната. Нищо не можеше да им попречи да ме арестуват и да ме бутнат в някоя килия. Докато Уилет започнеш да действаш, можеха да се случат много неща. Тази вечер за мен явно не беше отредена за веселби и забавления.

– Обмислили сте го добре, нали? – попитах толкова спокойно, колкото обстоятелствата позволяваха.

– Налагаше се, приятелче – отвърна Макгро, подсмиввайки се. – Доста боклуци ни създават проблеми, а затворът ни не е толкова голям. Така че от време на време въвеждаме известен ред и дисциплина и спестяваме на града малко пари.

Трябваше да държа под око Харстъл, който стоеше на няколко крачки зад мен, вляво. Не че бих могъл да направя кой знае какво. Бях в ръцете им и го знаех. По-лошото беше, че и те го знаеха. Но все едно, беше тъпо, че не го наблюдавах. Чух внезапно изсвистяване и се опитах да се прикрия, но беше много, много късно. Гуменият маркуч ме уцеля по главата и аз паднах напред на четири крака.

Макгро само това чакаше и замахна с крак: квадратното бомбе на обувката му, подковано с желязо, улучи гърлото ми. Свлякох се настрани, като се опитах да си поема дъх през болезнено свитото си гърло. Нещо ме удари по ръката и болката запълзя нагоре към черепа ми. Нещо се стовари върху врата ми, после някакъв остър предмет се заби в ребрата ми.

Превъртях се, изправих се на четири крака, видях Харстъл да се приближава и се опитах да се прикрия. Маркучът сякаш се блъсна в мозъка ми – все едно върхът на главата ми бе отнесен и мозъкът ми оставаше открит за ударите. Плъснах се на килима, стискайки юмруци, възпирайки вика, който се опитваше да си пробие път вън от мен.

Някакви ръце ме сграбчиха и ме изправиха на крака. През мъгливата червена завеса Макгро изглеждаше огромен, свръхширокоплещест и невероятно грозен. Залитнах напред, когато ме пусна. Попаднах на насочения му към мен юмрук, който ме изпрати през стаята и ме стовари върху масата. Приземих се по гръб сред дъжд от парченца от играта ми.

Лежах неподвижно. Светлината се спускаше от тавана към мен, после изчезваше, като се отместваше другаде. Това се повтори няколко

пъти, така че затворих очи. Някъде в подсъзнанието си разбирах, че така може да продължава и да продължава, докато те се изморят, а щеше да мине доста време преди подобни здравеняци като Макгро и Харстъл да се уморят. Когато свършеха, от мен нямаше да е останало кой знае какво. Чудех се полусъзнателно защо не приближаваха, защо ме бяха оставили да лежа на пода. Тъй като не се движех, болката беше поносима. Не ми се искаше и да си мисля какво щеше да се случи с главата ми, ако помръднеш. Чувствах я, сякаш висеше на конец. Едно малко движение щеше да е достатъчно, за да се търкулне на пода.

През мъглата и болката чух жена да казва:

– Така ли си представяте веселбата?

Жена!

Последният удар трябва да ме беше напълно замаял или пък беше от блъскането по главата.

– Този човек е опасен, мадам – обясни Макгро с любезен глас като момченце, хванато натясно в килера. – Оказа съпротива при арестуването.

– Не смейте да ме лъжете! – със сигурност беше глас на жена. – Видях през прозореца какво стана.

Нямах намерение да пропусна това, дори и да ми струваше живота. Надигнах глава много внимателно. Всички вени, артерии и нерви в нея крещяха от болка, пулсираха, разширяваха се и ме докарваха до истерия, но все пак успях да седна. Светлината сякаш убоде очите ми и за момент притиснах главата са е ръце. После надникнах през пръстите си.

Макгро и Харстъл стояха до вратата и изглеждаха така, като че ли бяха стъпили върху нажежена печка. Макгро имаше раболепна усмивка, сякаш искаше да каже, че всичко това нямаше нищо общо с него. Харстъл изглеждаше като че ли в крачола му беше влязла мишка.

Обърнах се, без да движа глава и погледнах към френските прозорци.

Помежду дръпнатите наполовина завеси стоеше едно момиче с вечерна рокля без презрамки, която откриваше силно загорелите ѝ рамене и хубавата малка вдлъбнатина между гърдите. Гарвановочерната коса падаше върху раменете ѝ, подстригана в прическата на паж. Имах известни проблеми с фокусирането и красотата ѝ достигна до мен бавно, сякаш се излъчваше на екрана от неумел прожекционист. Размазаните очертания на лицето ѝ постепенно се проясниха. Мъглявите дупки, които всъщност бяха очите ѝ, се запълниха и оживяха. Овално, много хубаво лице с нежни черти, малък идеално оформен нос, червени чувствени

устни, големи тъмни очи, огнени като въглена.

Дори с пулсиращата в главата ми кръв и гърло, което непоносимо ме болеше, с тяло, което усещах, сякаш бе минало през центрофуга, почувствах омагьосващата сила на това момиче, както бях усетил силата на удара на Макгро. Тя не само имаше външност, тя притежаваше и още нещо: човек можеше да го види в очите ѝ, в изваяната загоряла шия. То крещеше насреща ти като двацет и петфутови букви на рекламен афиш.

– Как смеете да биете този човек! – настоя тя с глас, който премина през стаята с горещината и силата на огнехвъргачка. – Това идея на Брандън ли е?

– Вижте, мис Кросби – каза Макгро умолително, – този човек си пъха носа във вашите работи. Капитанът сметна, че може би трябва да го обезкуражим. Честно, това е всичко.

За първи път, доколкото можех да си спомня, тя се обърна да ме погледне. Едва ли изглеждах особено привлекателно. Знаех, че имам доста цицини и охлузвания, а раната на бузата ми от удара на жабаря отново кървеше. Успях някак си да ѝ се усмихна, малко накриво и без особено въодушевление, но все пак се усмихнах.

Тя ме погледна, както човек би погледнал жаба, скочила в сутрешното му кафе.

– Стани! – изстреля. – Не може да си чак толкова зле, колкото изглеждаш.

Но тя не е била удряна по черепа три или четири пъти, нито ритана в гърлото и в ребрата, нито беше получавала юмрук по устата, ето защо не беше честно да очаквам, че ще знае дали съм зле или не.

Все пак направих усилие и се изправих някак си на крака. Може би, защото тя беше толкова очарователна. Ние от рода Малой си имаме своя гордост и не обичаме жените да ни мислят за слаби. Веднага щом стъпих на крака трябваше да сграбча облегалката на един стол и едва не се срутих отново на пода, но като се придържах и преодолявах болката, която летеше от петите към черепа ми и обратно, като влакче в увеселителен парк, започнах да се съвземам и прекрачих, така да се каже, във втория си живот.

Макгро и Харстъл ме гледаха, както тигрите гледат парче месо, което са измъкнали от клетката им.

Тя отново започна да им говори с надменен, унищожителен тон:

– Не ми харесва тая работа и смятам да направя нещо по въпроса. Ако това е начинът, по който Брандън ръководи полицията, то колкото

по-скоро се махне оттам, толкова по-добре!

Докато Макгро редеше извинения, аз нагласих компаса си и тръгнах на зигзаг към съборената бутилка уиски. Запушалката си беше на мястото, така че нищо страшно не беше станало. Цял подвиг беше да се наведе и да я взема, но се справих. Закотвих се за гърлото и отпих.

– Преди да си тръгнете ще трябва да опитате от собственото си лекарство – каза тя и когато се отлепих от бутилката ми подаде гумената палка, която беше вдигнала. – Хайде, удари ги! – подкани ме тя с ожесточение. – Върни им го!

Взех палката, защото иначе вероятно щеше да я набуца в гърлото ми. Насочих поглед към Харстъл и Макгро, които ме гледаха като прасета в очакване да им прережат гърлата.

– Удари ги! – повтори тя и гласът ѝ се повиши. – Време е някой да го направи. Ще го преглътнат. Аз ще се погрижа за това.

Беше невероятно, но бях абсолютно сигурен, че щяха да стоят и да ме оставят да ги налагам по главите.

Ударих с палката по дивана.

– Не и аз, лейди, това не е начинът, по който си представям веселбата – рекох. Гласът ми звучеше като плоча, пусната на грамофон с тъпа игла.

– Удари ги! – изкомандва тя ядно. – От какво се страхуваш? Няма да посмеят да те пипнат дори. Пребий ги!

– Съжалявам – отвърнах. – Това няма да ми достави удоволствие. Да ги разкараме, ще изпоцапат стаята.

Тя се обърна, грабна палката и се запъти към Макгро. Бялото му лице прежълтя, но той не помръдна. Ръката ѝ се вдигна и го удари по лицето. На отпуснатата му буза се появи грозна червена ивица. Той изскимтя, но продължи да стои неподвижно.

Когато ръката ѝ отново се вдигна, хванах я за китката и изтръгнах палката от дланта ѝ. Това усилие ми струва пробождаща болка в главата и жилещ удар през лицето от страна на мис Спитфайър¹⁷. Тя се опита да ми измъкне палката, но аз продължавах да държа китката ѝ и крещях: „Офейквайте оттук, тъпанари такива! Офейквайте, преди да ви е пребила до смърт!“

Да я държи човек беше все едно да държи разярен тигър. Беше изненадващо силна. Докато се борех с нея, Макгро и Харстъл се изпариха от стаята, сякаш дяволът ги гонеше. В бързането си да избягат се

17. Спитфайър – спривав, избухлив човек.

изтърколиха по стъпалата. Когато чух колата им да пали, пуснах китките ѝ и се отдръпнах.

– Успокойте се – казах, като се задъхвах от напрежението. – Вече си отидоха.

За момент тя остана запъхтяна, с неподвижно лице и бляскащи очи: чудесно произведение на гнева. После ожесточението отмина, очите ѝ загубиха вулканичната си сила, неочаквано отметна глава назад и се разсмя.

– Е, сто на сто сме изкарали ангелите на ония два плъха, нали? – рече тя и се отпусна на дивана. – Дай ми едно питие, сипи и на себе си. Личи ти, че имаш нужда да пийнеш.

Докато посягах към бутилката, попитах, като я гледах внимателно:

– Името, разбира се, е Морийн Кросби?

– Позна. – Тя потърка китките си и направи комична гримаса. – Заболя ме, брутален тип такъв!

– Съжалявам – отвърнах и наистина беше така.

– Имаш късмет, че надникнах. Ако не бях аз, досега щяха да са ти видели сметката.

– Точно така – съгласих се и налях четири пръста уиски в една чаша. Ръката ми беше доста нестабилна и част от алкохола се изля на килима. Подадох ѝ чашата и започнах да си приготвям питието. – „Уайт-рок“ или вода?

– Чисто – отвърна тя и погледна чашата на светлината. – Не вярвам в съчетанието на бизнеса с удоволствието и на водата с уискито. А ти?

– Зависи от бизнеса и от уискито – отговорих и седнах. Краката си чувствах, сякаш им бяха махнали пиццалите. – Значи ти си Морийн Кросби? Да, да, последният човек, когото очаквах да се отбие при мен.

– Знаех си, че ще се изненадаш. – В тъмните ѝ очи имаше подигравка, усмивката ѝ беше премерена.

– Как върви лечението от наркомания? – попитах, като я наблюдавах. – Винаги са ми казвали, че наркоманът трябва да се откаже от алкохола.

Тя продължи да се усмихва, но очите ѝ не бяха весели.

– Не трябва да вярваш на всичко, което чуеш.

Отпих от уискито. Беше много силно. Потръпнах и сложих чашата на масата.

– Не вярвам. Надявам се, че и ти също.

Доста време седяхме и се гледахме. Имаше способността да придава на лицето си безизразност, без от това привлекателността ѝ да

намалява, което си беше истинско постижение.

– Хайде да не усложняваме нещата. Дошла съм да говоря с теб. Създаваш много неприятности. Не е ли време да отдръпнеш малкия си нос и да го пъхнеш в нечия друга градина?

Дадох си вид, че мисля над това.

– Само питаш или това е предложение? – рекох накрая.

Тя стисна устни и усмивката ѝ изчезна.

– Можеш ли да бъдеш купен? Казаха ми, че си един от ония чисти, праволинейни и неподкупни типове. Посъветвах ме, преди всичко да не ти предлагам пари.

Посегнах за цигара.

– Мислех, че сме се разбрали по въпроса да не вярваме на всичко, което чуем – рекох и се наведох напред да ѝ предложи цигара. Тя взе моята, така че трябваше да се пресегна за друга. Докато я палех, отново почувствах пробождащата болка в главата, което не подобри настроението ми.

– Би могло да бъде предложение – отвърна тя, отпусна се назад и издиша дима към тавана. – Колко?

– Какво се опитваш да купиш?

Тя разглеждаше цигарата, сякаш никога не беше виждала такова нещо и каза, без да ме погледне:

– Не искам неприятности. Ти създаваш неприятности. Мога да ти платя, за да спреш да ги правиш.

– И колко струва това?

Тогава тя се извърна към мен.

– Знаеш ли, ти много ме разочарова. Досуц си като всички останали гадни малки изнудвачи.

– Ти, разбира се, знаеш всичко за тях.

– Да, знам всичко за тях. И когато ти кажа колко струва според мен, ти ще се изсмееш, както те винаги се изсмиват, и ще вдигнеш цената. Така че ще ми кажеш колко струва според теб и ще ми дадеш възможност аз да се изсмея.

Изведнъж желанието ми да продължавам в този дух се изпари. Може би главата прекалено силно ме болеше, а може би я намирах за твърде привлекателна и не исках да ме смята за мръсник.

– Добре, хайде да пропуснем това – рекох. – Будалках се. Не мога да бъда купен. Вероятно мога да бъда убеден. Какво те кара да мислиш, че създавам неприятности? Кажете какъв е случаят. Ако си струва, бих могъл и да си дръпна носа и да ида да го напъхам другаде.

Тя ме гледа в продължение може би на десет секунди – замислено, мълчаливо и малко недоверчиво.

– Не биваше да се шегуваш за такива неща – смърти ме сериозно. – Можеше да спра да те харесвам, а аз не искам да не те харесвам, освен ако нямам причина.

Облегнах се назад в стола и затворих очи.

– Чудесно. За да печелиш време ли ми говориш така или наистина го мислиш?

– Казаха ми, че се държиш като простак, но че имаш подход към жените. Това за простака е вярно.

Отворих очи и й се ухилих.

– Това за жените също важи, но не ми давай зор.

Тогавя телефонът извънтя като стресна и двама ни. Той беше точно до мен и когато посегнах да го вдигна, тя бързо бръкна в чантата си й извади 25-калибров автоматичен пистолет. Опря го в слепоочието ми и малкото дуло се прилепи до кожата ми.

– Стой си на мястото – заповяда и нещо в очите й ме накара да истина. – Остави телефона.

Седяхме си така, докато телефонът звънеше и звънеше Звънът опъваше нервите ми, удряше се в тихите стени на стаята, пълзеше през затворените френски прозорци и се изгубваше някъде в морето.

– Какво ти става? – попитах и леко се дръпнах назад. Не обичах да усещам допира на пистолет до лицето си.

– Млъкни! – гласът й сега беше груб. – Не мърдай!

Накрая телефонът се измори да звъни и спря. Тя се изправи.

– Хайде, махаме се оттук – автоматичният пистолет отново беше насочен заплашително към мен.

– Къде отиваме?

– Далеч от телефоните. Ставай, ако не искаш да получиш куршум в крака.

Не мисълта обаче, че мога да бъда прострелян в крака ме накара да тръгна с нея, а любопитството ми. Бях много, много любопитен, защото съвсем неочаквано тя се беше изплашила. Можех да прочета страха в очите й толкова ясно, колкото виждах вдлъбнатинката между гърдите й.

Докато слизахме по стъпалата към паркираната точно пред входната врата кола, телефонът отново започна да звъни.

V

Колата беше с аеродинамична форма, черен ролс, а мощността и скоростта ѝ бяха страхотни. Нищо в колата не подсказваше с каква скорост се движи, нямаше люшкане, клатене, нито някакъв звук от двигател. Само свистенето на вятъра, разцепван от аеродинамичния покрив, и бесният бяг на черната, размазана нощ ме подсещаха, че стрелката на скоростомера, трепкаща на деветдесет мили, не се шегуваше.

Седях до Морийн Кросби в нещо, което приличаше на провиснало кресло и гледах блестящото кръгче светлина на пътя пред нас, което отплува назад като подплашен призрак.

Тя запраши с колата по булевард „Оркид“, като си пробиваше път през напрегнатото движение чрез пронизително, арогантно използване на клаксона. Задминаваше колите едва ли не под колелата на насрещното движение, промъквайки се през все по-тесни пролуки и избягвайки сигурни катастрофи, сякаш благодарение на дебелия слой боя върху бронята. Полетя нагоре по широкото, тъмно Маунт Верд Авеню и се насочи към магистралата „Сан Диего“. Едва когато стигна до магистралата с шест платна, започна наистина да кара, като задминаваше всичко, що се движеше по пътя, със спокойствие, което вероятно караше шофьорите да излизат от кожата си.

Нямах представа къде отиваме и когато се опитах да се обадя, тя ме прекъсна грубо: „Мълчи! Искам да помисля.“ Така че аз се предадох на бясното каране в мрака, като се възхищавах на начина, по който тя управляваше колата, потънал в луксозната седалка и надявайки се, че няма да се блъснем в нещо.

Магистралата „Сан Диего“ минава през равна пустиня от дюни и храсти и изведнъж неочаквано излиза при океана, след което отново се връзва в пустинята. Вместо да продължим по нея, когато стигнахме морето, тя намали до мързеливите шейсет мили и сви по тесен път край водата, който постепенно започна да се изкачва, а морето да се снишава под нас, докато накрая не овладяхме хълма и не излезнахме на една скала. През цялото време бяхме намалявали и в момента пълзяхме едва стрийсет. След скоростта, с която се бяхме движили, сега като че ли не помръдвахме. В ослепителната светлина на фаровете изплува табела „Частна собственост. Вход забранен“, поставена в началото на друг тесен път, обграден от двете страни е високи храсти. Тя сви по него и колата се пхна удобно в пътя, както ръка в ръкавица. Минавахме завои и

остри като игла извивки, които, доколкото можех да видя, като че ли не отвеждаха наникъде След известно време тя намали и спря пред висока дванайсет фута, обгърната с бодлива тел, порта. Натисна клаксона три пъти: къси, остри изсвирвания, които отекнаха в неподвижния въздух и те все още се връщаха към нас, когато вратата сякаш сама се отвори.

– Много, много интересно – обадих се.

Тя нито отговори, нито ме погледна, а продължи напред и когато се обърнах, видях вратата да се затваря. Изведнъж се замислих дали и аз не бях отвлечен подобно на сестра Гърни. Може да беше от уискито, но не ми пукаше. Усещах, че няма да е зле да дремна малко. Часовникът на таблото показваше две минути до полунощ: времето, когато си лягах.

После изведнъж пътеката започна да се разширява в алея като за колесници и ние се промъкнахме през друга дванайсетфутова врата. Когато се обърнах назад, видях, че и тя се затваря, сякаш от нечия невидима ръка.

В светлината на фаровете се появи дървена къща в стил планинска хижа, заобиколена от разцъфнали храсти и дървета. Прозорците на приземния етаж бяха осветени. Електрически фенер хвърляше светлина върху стъпалата, водещи към входната врата. Тя спря, отвори вратата на колата и се плъзна навън. Аз излезнах по-бавно. Пред мек, в светлината на луната, се появи терасовидна градина, изградена направо в скалата. В дъното, а това беше доста надолу, се виждаше басейн. Морето шумеше тихо и блещукаше в далечината. Ароматът на цветята щедро изпълваше горещата нощ.

– Всичко това твое ли е? – попитах.

Тя стоеше до мен. Върхът на лъскавата ѝ тъмна коса беше на едно равнище с рамото ми.

– Да – отвърна след известна пауза. – Съжалявам за пистолета. Трябваше да те доведе тук бързо.

– Щях да дойда и без пистолета.

– Но не и преди да вдигнеш телефона. Много важно беше да не го вдигаш.

– Знаеш ли, имам главоболие и съм изморен. Ритнаха ме в гърлото и въпреки че съм доста як, все пак това си е ритане в гърлото. Всичко, за което искам да те помоля е да не бъдеш тайнствена. Би ли ми казала защо ме доведе тук? Защо беше толкова важно да не вдигам телефона и какво искаш от мен?

– Разбира се. Ще влезем ли вътре? Ще ти приготвя питие.

Качихме се по стълбите. Входната врата се отвори и се озовахме в

коридор, а през една арка – в просторна всекидневна с ширината на къщата. Точно така човек си представяше милионерския дом. Пари не бяха пестени. Цветовата гама беше в кремаво и пурпурно, помещението крещеше с блясъка си, но без вулгарност. Не беше по моя вкус, но той беше доста обикновен.

– Да седнем на верандата – предложи тя. – Би ли отишъл сам? Аз ще донеса напитките.

– Сама ли живееш тук?

– Като се изключи прислужницата. Тя няма да ни безпокои.

Излязох на верандата. Там бе разположен един от онези удобни дивани, дълги около десет фута, и то така, че да можеш да се радваш на гледката: а тя си заслужаваше да ѝ се възхищаваш. Отпуснах се на меката кожена възглавничка и насочих поглед към морето в далечината. През цялото време, докато бях в колата, се чудех какво иска тя от мен. Все още се чудех.

Тя се появи след няколко минути, като буташе масичка, заредена с бутилки, чаши и съд за лед. Седна в единия край на дивана. Между нас имаше около осем фута кожа и разстояние.

– Уиски?

– Благодаря.

Гледах я как го наливаше. Тъмносините лампички по тавана на верандата хвърляха достатъчно светлина, за да мога да я наблюдавам, но не достатъчно, за да мога да виждам очите ѝ. Помислих си, че тя е най-очарователната красавица, която някога съм срещал. Дари движенията ѝ доставяха наслада на окото.

И двамата внимавахме да не нарушим тишината, докато тя сипваше алкохола. Предложи ми цигара и аз я приех. Запалих нейната и после – своята.

Вече бяхме готови да започваме, но тя като че ли нямаше желание да говори, а аз реших да не поемам риска да направя някоя погрешна забележка, която можеше съвсем да я възпре. Гледахме градината, морето и луната, докато стрелките на ръчния ми часовник вървяха напред.

– Съжалявам – рече изведнъж тя – за начина, по който... действях. Имам предвид това, че ти предложих пари, за да ме оставиш на мира. Беше погрешен подход, но не исках да издавам нищо, преди да разбере що за човек си. Истината е, че имам нужда от помощта ти. Заплела съм се в нещо и не знам как да се измъкна. Бях голяма глупачка и съм уплашена. Страхувам се до смърт.

Не изглеждаше изплашена, но не ѝ го казах.

– Искам да знам със сигурност дали му е известно за това място – продължи тя, сякаш говореше на себе си. – Ако е научил, сто на сто ще дойде.

– Хайде да караме полека и спокойно – рекох меко – Имаме достатъчно време пред нас. Защо беше толкова важно да не вдигам телефона? Да започнем с това.

– Защото щеше да разбере къде си, а той те търси – отвърна тя, сякаш говореше на бавноразвиващо се дете.

– Не ми каза кой е той. Шерил ли е?

– Разбира се – отвърна тя кратко.

– Защо ме търси?

– Не иска да има неприятности, а ти ги създаваш. Твърдо е решил да се отърве от теб. Чух го като каза на Францини да го направи.

– Францини да не е един малък жабар със сипаничаво лице?

– Да.

– И той работи за Шерил?

– Да.

– Значи Шерил е онзи, който организира нападението срещу Стивънс и отвличането му?

– Да. Тогавя за мен всичко бе решено. Щом чух, че горкият старец е умрял, дойдох право при теб.

– Шерил знае ли за тази къща?

Тя поклати глава.

– Не мисля. Никога не съм говорила за нея и той не е идвал тук. Но би могъл и да знае. Има много малко неща, които той не знае.

– Добре, това го изяснихме, да започнем ли от самото начало?

– Първо искам да те попитам нещо – рече тя. – Защо си ходил да ме търсиш в Крестуейс? Защо си ходил да говориш с д-р Бюли? Наемал ли те е някой да разбереш какво правя?

– Да – отговорих.

– Кой?

– Сестра ти Джанет – казах.

Да бях я ударил през лицето, нямаше да реагира по-бурно. Отдръпна се назад, сякаш бе стъпила върху змия, и потрепери конвулсивно.

– Джанет? – каза го с ужасен шепот. – Но Джанет е мъртва. Какво имаш предвид? Как можеш да твърдиш такова нещо?

Извадих портфейла си, намерих писмото на Джанет и й го подадох.

– Прочети го.

– Какво е това? – попита тя, сякаш се страхуваше да го погледне.

– Прочети го и виж датата. Беше изчезнало за четиринайсет месеца. Аз самият го прочетох за първи път преди един-два дни.

Взе писмото. Лицето ѝ замръзна, а зениците ѝ започнаха да се свиват и разширяват при вида на почерка След като прочете писмото, тя остана известно време неподвижно втречена в него. Не я притисках да бърза На лицето ѝ се четеше истински, неприкрит страх.

– И това... това те накара да започнеш да задаваш въпроси? – попита тя накрая.

– Сестра ти ми изпрати петстотин долара. Чувствах се длъжен да ги заслужа. Отидох в Крестуейс да се видя с теб и да обсъдим това. Ако беше там и ми беше обяснила за какво става дума в писмото, щях да върна парите и да прекъсна разследването. Но ти не беше там. Тогава започнаха да се случват най-различни неща, така че продължих.

– Разбирам.

Чаках да каже още нещо, но тя не го направи Стоеше неподвижно, втречена в писмото; лицето ѝ беше бледо, очите ѝ гледаха твърдо.

– Изнудвали ли са те? – попитах.

– Не. Не знам защо ти е писала. Предполагам, ч е искала да ми създаде неприятности. Вечно искаш да ми създава неприятности. Мразеше ме.

– Защо те мразеше?

Тя задържа погледа си доста дълго върху градината отпред, без да отговори нищо. Отпихах от уиски то и пуших. Ако имаше намерение да ми отговори, щеше да го направи, когато тя поискаше. Не беше от хората, които можеш да си позволиш да насилваш.

– Не знам какво да правя – рече тя. – Ако ти открия защо ме мразеше, ще се окажа изцяло в ръцете ти. Можеш да ме съсипееш.

Нямаше какво да отговоря на това.

– Но ако не го правя – продължи тя, стискай-ки юмруци, – не знам как ще се измъкна от тази бъркотия. Имам нужда от някой, на когото да мога да вярвам.

– Нямах ли адвокат? – попитах, колкото да кажа нещо.

– Би ми направил по-лоша услуга и от най-безполезния адвокат. Той е моят попечител. Според клаузите в завещанието на баща ми губя всичко ако се забъркам в някой скандал. А аз съм затънала до ушите в нещо, което, ако излезе наяве, ще бъде най-големия скандал.

– Имаш предвид Шерил? – попитах. – Ти ли си финансирала „Дрийм Шип“?

Тя замръзна, после се обърна и ме погледна.

– Ти знаеш?

– Не знам. Само правя предположения. Ако излезе наяве, че ти стоиш зад „Дрийм Шип“, това би предизвикало скандал.

– Да. – Изведнъж тя се премести, така че вече беше по-близо до мен. – Джанет беше влюбена в Дъглас. Аз също бях полудяла по него. Отмъкнах ѝ го. Опита се да ме застреля, но татко ме спаси. Застреля него, вместо мен – измърмори тя и скри лице в шепите си.

Стоях неподвижно като статуя и чаках. Не предполагах, че ще чуж точно това и бях изненадан.

– Тази работа се потули – продължи тя след дълга пауза. – Няма значение как. Само че легна като камък на съвестта на Джанет. Тя... тя се отрови. Това също беше потулено. Страхувахме се, че ще се разбере защо се е отровила. Беше лесно да се потули. Докторът беше стар. Мислеше, че е сърдечна недостатъчност. После, след като наследих парите, Дъглас показа истинския си образ. Каза, че ако не му дам пари да купи „Дрийм Шип“, ще изкара наяве цялата история – че съм го отмъкнала от Джанет и тя се е опитала да ме убие, но е застреляла татко, а след това се е отровила: и всичко това заради мен. Можеш да си представиш какво щяха да направят вестниците от тази история и аз щях да загубя всичко. Така че му дадох парите за дяволския кораб, но това не му стигна. Продължава да идва и да ми иска пари и да следи всяка моя стъпка. Разбрал е, че си започнал да задаваш въпроси. Беше го страх, че ще откриеш истината, а, разбира се, ако това станеше, щеше да загуби властта си над мен. Направи всичко, което беше по силите му, за да те спре. Когато узна, че Стивънс ще се срещне с теб, той го отвлече. А сега е решил да те премахне. Не знам какво да правя! Трябва да отида някъде и да се скрия. Искам да ми помогнеш. Ще ми помотаеш ли? А? – сега се беше вкопчила в ръцете ми. – Ще ми обещаеш ли, че няма да ме предадеш? Ще направя всичко, за да ти се отблагодаря. Сериозно говоря. Ще ми помогнеш ли?

Зад нас се чу тих звук и ние двамата се обърнахме. Висок мъж с яко телосложение и черна къдрава коса, облечен с алена фланела без ръкави и тъмносин панталон, стоеше зад гърба ни. В ръката си държеше 38-калибров автоматичен пистолет, насочен право към мен. Върху загорялото му лице потрепваше весела снизходителна усмивка, сякаш се смееше в себе си на някаква си негова шега, малко по-сложна, отколкото за средно интелигентен човек.

– Разказа ти хубава историйка, нали? – рече той с един от ония супермъжествени гласове. – Значи иска да избяга и да се скрие? Така и ще

стане, ще бъде скрита там, където никой никога няма да я намери. Това се отнася и за теб, любопитни приятелю.

Тъкмо изчислявах разстоянието между нас и се чудех дали бих могъл да скоча и да се хвърля към не-го преди да е стрелял, когато чух прекалено познато-то изсъскване на спускаща се надолу палка и главата ми сякаш експлодира.

Последното, което стигна до съзнанието ми, беше дивият, ужасен писък на Морийн.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Стаята беше голяма, просторна. Стените и таванът бяха матовобели. Прозорците бяха закрити със студени, бели найлонови завеси. За тъмнена лампа хвърляше кръгче светлина върху леглото отсреща.

На това легло седеше мъж и четеше. Лицето му, с малък череп и високо, широко чело, напомняше за младеж-студент, учещ за изпит.

Наблюдавах го няколко минути през полузатворените си клепащи и налягах замъгленото си, болезнено съзнание, за да си спомня кой беше той и какво правеше в една стая с мен. Имаше нещо странно в книгата, която четеше. Голяма беше, шрифтът – дребен и сбит. Едва когато обърна страницата и видях заглавието на следващата глава, осъзнах, че държеше книгата наопаки.

Не се изненадах, когато открих, че съм в тази стая. Имах някакъв смътен спомен, че съм бил в нея известно време – може би дни, може би седмици. Усещането за тясното, високо легло, в което лежах, ми беше познато: почти толкова познато, колкото усещането за моето собствено легло в къщичката ми на брега, която сега ми се струваше далечна като ланския сняг.

Инстинктът ми подсказваше, – уверен бях в това, не ми го бяха казали – че съм в болница и се опитах да си спомня дали ме е блъснала кола, но умът ми отказваше да работи, да се концентрира и отново прескочи към мъжа на леглото отсреща. Единственото нещо, което занимаваше ума ми, беше защо този човек държеше книгата наопаки, тъй като тя изглеждаше достатъчно суха и сложна, без да се добавят допълнителни трудности при четенето ѝ.

Мъжът в леглото беше млад, на не повече от двайсет и четири или около тази възраст. Гъстата му светла коса беше въздълга и лъскава. Очите му бяха много хлътнали и лампата хвърляше върху тях сянка, така че те приличаха на две тъмни дупки в лицето му.

Изведнъж осъзнах, че той също ме гледа, макар да се преструваше, че чете. Гледаше ме крадешком изпод клепащите си, наблюдаваше ме дори когато прелисти страницата със съсредоточено, смръщено изражение на лицето си.

– Ще ви бъде по-лесно, ако обърнете книгата както му е редът –

казах и се учудих колко далечен прозвуча гласът ми: все едно, че говорех от другата стая.

Той вдигна поглед и се усмихна. Беше хубав младок – типичен колежанин, на когото би отивала повече бейзболна хилка, отколкото книга.

– Винаги чета по този начин – отвърна, гласът му беше изненадващо висок. – По-забавно е и е също толкова лесно, след като веднъж свикнеш, но трябва да потренираш наистина – Той остави книгата. – Е, как се чувствате, мистър Сийбрайт? Страхувам се, че положението ви беше доста гадно. Как е главата?

Странно наистина, но след като той го спомена, открих, че главата ме боли и слепоочията ми пулсират.

– Боли – отвърнах – Това болница ли е?

– Е, не точно болница. Мисля, че го наричат санитариум¹⁸.

– Искате да кажете санаториум, нали? Санитарниумът е дупка за смахнати.

Той се усмихна и поклати русата си глава.

– Точно така. Дупка за смахнати.

Затворих очи. Трудно ми беше да мисля, но направих усилие. Отне ми няколко минути да си спомня съскането на приближаващата се палка, мъжа с алената фланела без ръкави и дивия, ужасен писък на Морийн. Санитарниум Усетих тръпка на страх, сякаш стотици мравки пробягаха по гърба ми. Санитарниум?

Рязко се привдигнах в леглото. Нещо задържаше лявата ми ръка към кревата. Обърнах се да видя какво е. Блестящи, никелирани, подплатени с гума белезници обгръщаха китката ми. Другата част на белезниците беше захваната за леглото.

Русият мъж ме наблюдаваше с лек интерес.

– Смятат, че ще бъдете в по-голяма безопасност, ако сте завързани по този начин – обади се той. – Странно наистина, но не се съмнявам в добрите им намерения.

– Да – отвърнах и се отпуснах назад. Отново по гърба ми пробягаха мравки. – Кой ръководи мястото?

– Ами, д-р Салзър, разбира се. Не го ли познавате? Много е симпатичен. Ще ви хареса. На всички се харесва.

Тогава си спомних: мъжът с алената фланела беше казал, че ще ме открие там, където никой няма да ме намери. Една лудница, разбира се,

18. Санитарниум – американски фонетичен вариант на санаториум.

беше добре защитено дори за глупаци скривалище. Но санаториумът на Салзър не беше лудница, а място за отслабване: така беше казала сестра Гърни.

– Аз пък си мислех, че при Салзър се занимават с нещо като природолечение – рекох предпазливо, – а не със смахнати.

– Точно така е, но има и едно странично крило, където са психично болните – обясни ми русият, като прокара два пръста по ръба на нощното шкафче, после додаде: – Обикновено не се говори за него. – От-дръпна пръстите си назад. – Много по-удобно е за роднините да кажат, че си подложен на природолечение, отколкото че си затворен в тапицирана килия.

– В това крило ли се намираме? – попитах.

– Ами да. Стените са тапицирани. Не им личи, но опитайте да ги ударите. Много е забавно. – Той се наклони и удари стената. Юмрукът му не предизвика никакъв звук. – Мисля, че е гума. Между другото, казвам се Дънкан Хопър. Може да сте чували за баща ми Дуайт Хопър.

Доколкото си спомнях, Дуайт Хопър беше някаква клечка в боите и в търговията с темпер. Не знаех, че има син.

– Аз съм Малой – представих се, – Виктор Малой.

Той наклони главата си на една страна и ме загледа втренчено.

– Кой?

– Малой.

– Сигурен ли сте? – сега се усмихваше срамежливо – Казаха ми, че името ви е Едмънд Сийбрайт.

– Не. Малой – отвърнах и отново почувствах мравките да ме ползват по гърба.

– Разбирам – рече той и отново започна да движи пръстите си по ръба на нощното шкафче. Изглежда това му харесваше. – Чудех се дали ще имате нещо против, ако ви наричам Сийбрайт? Бланд ви нарича Сийбрайт. Д-р Салзър също ви нарича така. Името върху документите ви е Сийбрайт. Знам, защото убедих Бланд да ми разреши да ги видя. Описали са болестта ви като депресивна лудост. Знаехте ли го?

Устата ми изведнъж пресъхна.

– Ъ-ъ... какво?

– Депресивна лудост. Смея да твърдя, че това са глупости.

– Да, глупости са. – Започнах да усещам, че ми е все по-трудно да говоря и да разсъждавам спокойно.

– Толкова се радвам. Тези с депресиите са доста уморителни. Не мислех, че вие сте такъв и го казах на Бланд. Той обаче е много глупав –

съвсем необразован човек. Никога не слуша какво му говоря. Страхувам се, че няма да ви хареса. Твърди, че съм параноик, но това е абсолютна глупост. Имаше страхотен спор по тоя въпрос днес сутринта и той ми зае тази книга. В нея е казано всичко за параноята. Действително много интересно. Но аз нямам нито един от симптомите. Има много интересна глава и за депресивната лудост. – Той прокара пръсти по ръба на шкафчето и добави: – Имате ли халюцинации?

Отвърнах, че нямам.

– Толкова се радвам. – Той наистина изглеждаше доволен. – Все пак е необичайно да си мислите, че името ви е Малой, нали? А може би само си въобразявате?

Казах много бавно и отчетливо:

– Никак не е необичайно, защото по една случайност името ми наистина е Малой.

– Разбирам. – Той се пресегна за книгата и започна да прелиства страниците. – Тогава, щом не сте Едмънд Сийбрайт, защо сте тук?

– Това е дълга история – отвърнах и изведнъж ми се стори невероятно важно да накарам този рус млад мъж да ми повярва. Ако той не го направеше, от кого ли трябваше да го очаквам? – Аз съм нещо като частен детектив и работя по един случай. Открих, че д-р Салзър е отговорен за убийството на Юдора Дру. Твърде сложно е, за да се впускам в подробности, но с две думи – бях отвлечен заради това, което открих. – Не знам как успях да го произнеса. Звучеше ужасно, но ако все пак исках да спася живота си, не бих могъл да го кажа по-меко. Когато видях по лицето на Хопър да се изписва любезна недоверчивост, усетих как в мен полека започна да се надига паника.

– Д-р Салзър? – рече той и се усмихна чаровно. – Убиец? Това звучи интересно. А вие сте нещо като детектив, така ли? Наистина ли?

– Вижте сега – започнах и се опитах да се изправа в леглото. – Знам какво си мислите. Смятате, че съм луд, нали?

– Разбира се, че не, мистър Сийбрайт – отвърна той любезно. – Нищо такова не си мисля. Знаем, ченете сте добре, но не сте луд: наистина не сте, сто на сто.

Облизах пресъхналите си устни.

– Сигурен ли сте?

– Разбира се.

Но по лукавото, развеселено изражение на лицето му разбрах, че лъжеше.

II

Хопър ми каза, че около девет часа Бланд ще дойде да загаси лампата.

– След около пет минути – уточни той, като погледна часовника си. – Бланд ми позволя да нося часовник, защото му давам по сто цигари на седмица. Баща ми ги праща, но, разбира се, на мен не ми е позволено да пуша. Изглежда си мислят, че ще подпали леглото. – Той се засмя и отвори малки равни бели зъби. – Смешно наистина, но смятам, че са напълно прави.

Опитвах се под прикритието на чаршафа да измъкна ръката си от безезниците. Веднъж само да се освободя, рекох си, нищо, дори автоматична пушка, не би могло да ме спре да се махна от това място. Безезниците обаче плътно обгръщаха ръката ми и нямаше на-чин да я измъкна, освен ако не я отрежех или не разполагах с ключа.

– Какъв ден сме днес? – попитах неочаквано.

Хопър отвори едно от чекмеджетата на нощното шкафче и погледна календара.

– 29 юли. Нямате ли си календарче? Утре ми е юбилей, ще се навършат три години, откакто съм тук.

Но аз не го слушах. Наложих ми се да мисля дълго и напрегнато, преди да си спомня, че бе 24-ти юли, когато Морийн ме бе отвела в убежището си. Пет дни! Пола и Кермън щяха да ме търсят. Щяха ли да се сетят да проверят тук? Но дори и да им дойдеше наум, че може да съм тук, как щяха да се доберат до мен? Салзър имаше закрилата на Брандън, а Брандън нямаше да иска и да чуе, каквото и да му кажеше Кермън. Ако Шерил – а аз бях сигурен, че мъжът с алената фланела беше Шерил – не беше напълно уверен, че тук никой не може да ме открие, нямаше ли да изпрати един куршум в главата ми и да ме хвърли в морето? Защо, между другото, не го беше направил? Може би не искаше да убива. Стивънс не беше убит. Смъртта му бе настъпила случайно. Но Салзър не се спираше пред убийствата – освен ако Дуон не бе превишил заповедите му. А може би, помислих си, дори щеше да е по-добре да бяха ме убили, отколкото да прекарам остатъка от дните си в тапицирана килия като тази.

Я се стегни, Малой, рекох си. Я ела на себе си! Добре, фраснали са те по главата и ако се съди по особеното усещане в мозъка и в устата ти, явно са те натъпкали с цял бидон наркотици, но това не е извинение да

се паникьосваш. Пола и Кермън ще те измъкнат от положението. Дръж се и не се разкисвай, докато го направят.

Неочаквано и тихо вратата се отвори и влезе нисък мургав мъж. Раменете му бяха като на горила Кръглото му, покрито с лунички лице, беше изкривено в за-учена, нищо не значеща усмивка. Беше облечен с бяло, късо до кръста сако, бял панталон и бели обувки с гумени подметки. Носеше покрит с кърпа поднос и се движеше тихо и леко като падащо на пода перо.

– Здравей, Хопи – поздрави той, като остави подноса на една маса до вратата. – Как си? Успя ли да научиш нещо от тази книга?

Хопър махна с ръка по посока на леглото ми.

– Мистър Сийбрайт вече е с нас – обади се той.

Бланд – защото това трябва да беше Бланд – се приближи до долния край на леглото ми и ме погледна. Усмивката все още беше на лицето му – малко по-широка, ако може така да се каже. Зеленикавите му очи бяха твърди, студени и остри като буци лед.

– Здравей, малкия – рече той. Имаше странен шепнещ глас: дрезгав и потаен, сякаш нещо с ларинкса му не беше наред. – Аз съм Бланд. Ще се грижа за теб.

Усетих, че се вкопчвам в чаршафа, но се спрях. Спокойно, казах си. Отпусни се. Не пресилвай нещата.

– Здравсти – отвърнах. Гласът ми звучеше изтегнато като струна на пиано. – Няма защо да се грижиш за мен. Къде е Салзър? Искам да говоря с него.

– Доктор Салзър, малкия – смъмри ме Бланд. – Не проявявай неуважение. – Той намигна бавно и продължително на Хопър. – Ще го видиш утре.

– Искам да го видя сега – настоях.

– Утре, малкия. Докторът има нужда и от свободно време. Ако ти трябва нещо, обърни се към мен. Аз съм шефът на този етаж. Каквото аз наредя, това става.

– Искам Салзър – възразих, като се опитвах да контролирам гласа си.

– Утре, малкия. А сега се успокой. Ще ти сложа една мъничка инжекция и ще заспиш.

– Той си миели, че е детектив – рече Хопър и се намръщи – Казва, че д-р Салзър е убил някого.

– Много неучтиво, но какво значела има? – отвърна Бланд и извади една спринцовка от опаковката ѝ.

– Разбира се, че има значение. Това са халюцинации – настоя ядосано Хопър. – Така пише в книгата. Не разбирам защо трябва да бъде при мен. Това не ми харесва. Може да е опасен.

Бланд се изсмя високо.

– Забавно е човек да го чуе от тебе. Хайде, затваряй си устата, малкия. Имам да върша много работа. – Той сложи иглата и напълни спринцовката с безцветна течност.

– Ще се оплача на д-р Салзър – заплаши Хопър. – На баща ми няма да му хареса.

– Много му здраве на баща ти, а още повече пък на теб – отвърна нетърпеливо Бланд и се приближи до мен. – Добре, хайде, дай си ръката – дясната.

Рязко седнах в леглото.

– Няма да ми сложиш това – възпротивих се остро.

– Не се дръж така, малкия. Доникъде няма да те докара – предупреди ме Бланд. Заучената му усмивка стана по-широка. – Легни назад и се успокой.

– Не, няма да го направиш – повторих.

Той хвана китката ми с дясната си ръка. Късите му дебели пръсти стегнаха кожата ми като менгеме.

– Ако искаш да бъде с лошо – рече той и приближи червендалестото си луничаво лице до моето, – нямам нищо против.

Напрегнах бързо мускулите си, като се надяхах да се освободя, но вместо това едва не си счупих ръката. Засилих се напред, опитвайки се да го ударя с рамо в гърдите, но и това не помогна.

Той продължи да ме стиска, като се усмихваше и изчакваше какво още ще направя. Не го накарах да чака дълго, опитах се да изритам чаршафа и да освободя краката си, но това също се оказа невъзможно. Чаршафът беше здрав като брезент и беше подпъхнат под дюшека, така че не можеше да бъде измъкнат.

– Свърши ли, малкия? – попита той почти весело. – Сега ще пъкна иглата в теб и ако се съпротивляваш, тя ще се счупи в тялото ти, така че внимавай какво правиш.

Скръцнах със зъби и се отгласнах силно назад, той изгуби равновесие, препъна се, но моментално се овладя и усмивката му изчезна.

– Значи си мислиш, че си много силен? – прошепна той. – Добре, малкия, дай да видим колко си силен.

Започна да извива ръката ми. Съпротивлявах се, но то беше все едно да се бориш с парен валяк. Беше много, много як, невероятен як и

ръката ми бавно се изви назад. По гърба ми изби студена пот. Докато се борехме, дъхът излизаше със свистене от гърдите ми.

Стегнах се и се надигнах на няколко инча. Бланд също бе започнал да диша тежко. Може би ако имах възможността да включа цялата си тежест в битката, щях да го надвия, но седнал в леглото с една вързана ръка и крака, стегнати от чаршафа, нямах никакъв шанс срещу силата и тежестта му.

Той ме накланяше напред инч по инч, а аз продължавах да се съпротивлявам за всеки инч. Ръката ми бавно беше извита назад и той я притисна към лопатката ми. Не усещах болките. Само да можех, щях да го убия. После почувствах острото убождане на иглата и той отстъпи назад, като пусна ръката ми.

Лицето му беше потно, дишането – тежко. И за него не беше лесно.

– Ето че свършихме, малкия – изпъшка той. – Търсеше си го и си го получи. Ако не бях толкова добър, щях да ти счупя ръката.

Опитах се да го цапардосам, но ръката ми не се подчини. Не знам какво ми беше бил, но то действаше бързо. Червендалестото, луничаво, омразно лице започна да избледнява. Стените на стаята се разпаднаха. Зад лицето и стените се появи дълъг черен тунел.

III

Отворих очи.

През затъмнените прозорци влизаше бледа слънчева светлина и сянката на решетките падаше върху срещуположната бяла стена: шест ясно очертани линии, които ми напомняха, че съм затворник.

Бланд се движеше тихо из стаята с парцал в ръка и съсредоточено изражение върху луничавото си лице. Избърса праха навсякъде; нищо не убугна от вниманието му.

Хопър седеше в леглото си и четеше книга. Лицето му беше ядосано и намръщено и той не обръщаше никакво внимание на Бланд, дори когато той избърса нощното му шкафче.

Бланд приближи към мен и избърса нощното ми шкафче. Очите ни се срещнаха и заучената усмивка на лицето му се разтегна.

– Здравей, малкия – поздрави ме той. – Как се чувстваш?

– Чудесно – отвърнах и се надигнах в леглото. Дясната ръка и рамото ме боляха, на китката ми все още личаха отпечатъци от дебелите му пръсти.

– Много добре. След няколко минути ще дойда с приборите за бърснене. После ще можеш да се изкъпеш.

„Това означава, че ще ми махне белезниците“, помислих си.

Бланд изглежда разбра какво се върти в глава-та ми.

– И виж какво, малкия, да си нямаме неприятности – рече той. – Не си въобразявай, че можеш да се измъкнеш оттук. Не можеш. Наоколо има още няколко като мене. Вратата към стълбището е заключена, на всички прозорци има решетки. Питай Хопи. Той ще ти каже. Когато дойде тук, Хопи ни създаде неприятности – опита се да избяга, само че не стана.

Взирах се в него вдървено и нищо не отговорих.

– Питай Хопи какво правим с приятелчетата, дето ни създават главоболия. Той ще ти обясни. – Погледна към Хопър и се ухили: – Ще му разкажеш, нали, Хопи?

Хопър вдигна поглед и му се намръщи.

– Не ми говори, долен плъх такъв. Противно ми е да те гледам.

Бланд захихика.

– Няма нищо, малкия. Не възразявам. Свикнал съм.

Хопър го изруга.

– Спокойно, малкия – рече Бланд, все още усмихвайки се. – Не прекалявай. – Тръгна към вратата. – Бърснене, вана и после закуска. Ще види дали ще мога да ви уредя по едно яйце допълнително.

Хопър му каза какво би могъл да направи с яйцето.

Бланд продължи пътя си, хихикайки.

– Не се опитвай, Сийбрайт – посъветва ме Хопър. – Не си струва. Ще те сложат в усмирителна риза и ще те държат във вана със студена вода дни наред. Не лъже за вратата. Не можеш да се измъкнеш, без да имаш ключ.

Реших да изчакам и да видя.

След малко Бланд се върна с електрически само-бърсначки. Включи ги и даде едната на Хопър, а другата – на мен.

– Действайте бързо, малките – каза той, – Днес имам много работа.

– Вечно мърмориш – обади се ядосано Хопър. – Що не се разкараш? Писна ми да гледам грозното ти лице.

– Чувствата ни са взаимни, малкия – отвърна весело Бланд. – Побързайте и си свършете добре работата. Д-р Салзър обича пациентите му да изглеждат добре.

Значи щях да се срещна с д-р Салзър. Не че можех да се надявам на нещо от него, но може и да успееш да го изплаша. Ако Шерил ме беше

довел тук, може пък да успееш да убедя Салзър, че отвлечането на когото и да било е опасна игра. Не смятах, че има кой знае каква надежда, но си струваше да опитам.

След като се избърснах, Бланд дойде с бял памучен халат.

– Без шуротии, малкия – предупреди ме той е шепнещия си глас и заобиколи леглото ми, за да свали белезниците. – Просто се успокой.

Лежах кротко, докато той сваляше белезниците. Хопър ме наблюдаваше с нескрит интерес. Бланд се отдръпна на няколко фута и също ме погледна.

– Ставай горе, малкия.

Сгънах крака и ги измъкнах изпод чаршафа, после се извъртях, спуснах ги на пода и станах. В момента, в който усетих тежестта си върху краката, разбрах, че е безсмислено да предприемам каквото и да е. Краката ми бяха прекалено нестабилни и слаби. Не бих могъл да избягам, дори да ме гонеше разярен бик.

Направих несигурна крачка напред и незабавно седнах на пода. Можех и да не се свлека на пода, но ми хрумна, че няма да е зле да накарам Бланд да си мисли, че краката ми са много по-слаби, отколкото бяха в действителност.

Надигнах се на четири крака и се изправих. Бланд не помръдна. Беше подозрителен и нямаше намерение да се остави да го надхитря.

– Ще ми помогнеш ли, ако обичаш? – озъбих му се. – Иначе ме остави да се върна в леглото.

– Виж какво, малкия, предупреждавам те – каза меко той. – Не се опитвай да правиш каквото и да било, за да не ти бъде последното нещо, което ще си направил за доста дълго време.

– Стига си хленчил. Какво ти става бе? Да не си се уплашил от мен?

Явно така трябваше да му се говори, защото той се протегна и ме хвана за ръката.

– Не мога да се изплаша от теб, малкия, нито пък от някой друг.

Помогна ми да облека халата, отвори вратата и двамата заедно прекрчихме прага към дълъг, широк коридор. Направих още няколко крачки и спрях, като че ли все още не се чувствах много уверен в силите си. Това ми даде възможност да се огледам надясно и наляво. Единият край на коридора завършваше с масивна врата, а другият беше плътно затворен от висок прозорец, закрит с гъста решетка.

– О'кей, малкия – рече Бланд, като се подсмихна. – Вече се огледа, хайде сега да вървим. Обясних ти какво е положението. Вече и сам видя.

Да, видял бях.

Минах заедно с Бланд по коридора, като размишлявах. Трябваше някак си да се добера до ключа от тази врата и от белезниците. Или трябваше да го направя, или щях да стоя тук, докато им омръзнеше да ме пазят, или докато изгниех.

Неочаквано бяхме стреснати от писък на уплаха и силно строполяване, сякаш някой или нещо тежко беше паднало.

Бланд ме хвана за ръката.

Близката врата се отвори и в коридора изскочи момиче. Първото нещо, което се набиваше на очи, беше пълната ѝ голота. Изглежда беше изскочила направо от ваната, защото по бялата ѝ кожа блестяха капчици вода, а по тънките ѝ ръце личаха следи от сапун. Беше руса и косата ѝ образуваше къдрав ореол около главата. Не беше красавица, но не беше в безлична. Имаше у нея нещо привлекателно. Несъмнено и категорично беше привлекателна и аз подозирах, че тя не би била чак толкова привлекателна с дрехи, колкото беше без тях. Предположих, че е на около двайсет и пет. Имаше хубаво тяло, дълги крака, високи гърди, а кожата ѝ беше с цвета на бита сметана.

Чух как Бланд си пое дълбоко въздух.

– По дяволите! – изруга той под носа си, скочи напред, дебелите му пръсти се протегнаха към момичето, очите му светеха от животинска възбуда. Той сграбчи ръката на момичето и писъкът ѝ се удари в тавана, след което се разби в стените. Ръката му се плъзна по насапунисаната ѝ кожа, тя се завъртя и побягна надолу по коридора. Тичаше с неочаквана грация и бързо като вятъра.

Бланд направи стъпка напред и после размисли. Тя не можеше да избяга. Вече беше стигнала до масивната врата и удряше по нея с юмруци.

Всичко това стана за секунди. После от банята се появи сестрата: висока, със силно телосложение и продълговато лице с остри черти, пребледняло от уплаха и гняв. Тя погледна надолу по коридора към голия гръб на момичето. После погледна към Бланд.

– Разкарай пациента си оттук – каза тя. – Разкарай се и ти, маймуна такава!

– Я по-спокойно – отвърна Бланд, все още загледан в момичето. – Оставила си я да излезе, ти, глупава, дърта магарико!

– Разкарай пациента си оттук или ще докладвам за теб – заплаши го сестрата вбесено.

– Направи го – отвърна ѝ Бланд, като се подсмихна.

– Хайде, малкия – рече той и ме хвана за ръката. – Веселбата свърши. Не можеш да се оплачеш от мястото. Обграден си с внимание и е пълно с мацки като във „Фоли Бержер“¹⁹. Какво повече можеш да искаш?

Той ме набута в банята, разположена срещу тази, от която беше изскочило момичето, а сестрата тръгна по коридора. Момичето я видя, че се задава и се обърна с лице към нея; писъците му сякаш разцепиха главата ми и изопнаха нервите ми. Бях щастлив, когато вратата на банята се затвори и ме спаси от кръсъците.

Бланд, беше развълнуван. Твърдите му малки очички блестяха, езикът му продължаваше да облизва устните.

– Страхотно парче! – каза той като на себе си. – Не бих изпуснал такава гледка дори срещу седмичната си заплата. Ей, ти, събличай се и влизай във ваната. Ама че късмет да седя тук и да те пазя, след като оно-ва сладурче е на показ.

– Престани да се държиш като дете – отвърнах, докато събличах халата и пижамата. – Коя е тя, между другото?

– Сладурчето? Не може да я познаваш. Едно време беше сестра: побърка се неочаквано, когато приятелят ѝ я заряза. Както и да е, това е историята. Тук е отпреди аз да дойда. Да ме убиеш, не мога да разбера защо е трябвало да откача заради това, че приятелят ѝ я е зарязал. Лично аз бих я връткарл всеки път щом ѝ се прииска.

Лежах неподвижно във ваната с безизразно лице. Сестра! Дали не беше изчезналата сестра, за която ми беше споменал Мифлин? Вероятно беше.

– Казва се Анона Фрийдландър – прав ли съм? – изстрелях.

Бланд се изненада.

– Откъде знаеш?

– Детектив съм – отвърнах тържествено.

Бланд се ухили, седна на една табуретка до ваната я запали цигара.

– Хайде, действай, малкия. Не мисли сега за детективството. Имам много неща да върша. – Хвърли заваяно клечката във водата.

– Какво му има на Хопър? – смених аз темата. – Защо е тук?

– Хопи е много специален случай – отвърна той и поклати глава. – Има определени периоди в месеца, когато дори аз не се приближавам до него. Не би го повярвал така като го гледаш, нали? Голям измамник е.

19. Фоли Бержер – известно развлекателно заведение в Париж, където се поставят опере-ти и мюзикъли.

Ако не бяха парите на стареца му, щеше да е в затвора. Убил е едно момиче: разкъсал гърлото ѝ със зъби. Ще остане тук до края на дните си. Човек никога не може да бъде спокоен с него. Когато е в лошо настроение, той е убиец. Единият ден си е съвсем наред, на следващия е опасен като тигър в гладна стачка.

Започнах да се чудя дали Бланд можеше да бъде подкупен.

– Какво ще кажеш за една цигара? – попитах, отпускаяки се във водата. – Не бих отказал.

– Разбира се, малкия. Стига да се държиш добре, ще се отнасям към теб като към роден брат. – Той извади пакет „Лъки Страйк“, даде ми една цигара я ми я запали. – Отначало всички вие се опитвате да се правите на много важни и да създавате неприятности. Послушай ме и не го прави. Имаме начини да се справяме с тези неща. Само го запомни.

Глътнах дима. Не беше толкова приятно, колкото очаквах.

– Колко време, според теб, ще ме държат тук?

Той извади от джоба си дълъг пощенски плик и изтръска пепелта в него, после го сложи до ваната, за да мога и аз да го използвам.

– Като ти гледам документите, малкия, тук си завинаги.

Реших да опитам.

– Какво ще кажеш да спечелиш сто долара?

– Като направя какво? – малките очички застанаха нащрек.

– Нещо много лесно – да се обадиш на един мой приятел.

– И какво да му кажа?

Само че беше се съгласил малко прекалено бързо и твърде лесно. Погледнах го изпитателно. Подигравателната усмивка го издаде. Разиграваше ме.

– Няма значение – отвърнах, потопих цигарата във водата и сложих мократа угарка в плика. – Забрави го. Дай ми сега една кърпа.

Даде ми.

– Не се дръж така, малкия. Бих могъл да го направя. Сто долара няма да ми се отразят зле. Какъв е номерът?

– Забрави за това – повторих.

Той седеше и ме гледаше с усмивка на лицето и залепнал за долната му устна фас.

– Може би ще решиш да вдигнеш цената – предложи той. – Виж за петстотин...

– Изкарай го от онова, което наричаш свой акъл и толкова – рекох и облякох пижамата си. – Някой ден ще се срещнем в по-равностойни позиции. С нетърпение ще чакам този момент.

– Добре, малкия. Мечтай си, щом искаш. На мен какво ми пука? – каза той, отвори вратата и надникна навън. – Хайде. Трябва да се заема с Хопи.

Нищо не се случи в отсрещната баня, когато минавах по коридора. Ваната ми се беше отразила добре. Ако бе имало някаква възможност да мина през онази врата, щях да се възползвам. Но вече бях започнал да осъзнавам, че ще трябва да действам много търпеливо. Нарочно вървах бавно, облегат на ръката на Бланд. За колкото по-слаб ме мислеше, толкова повече щях да го изненадам, когато дойдеше време да действам.

Легнах на леглото и покорно му позволих да сложи белезниците.

Хопър каза, че не иска вана.

– Хайде, малкия, така не се прави – укори го Бланд. – Тази сутрин трябва да изглеждаш добре. В единайсет ще имаме официално посещение. Следователят Лесуейс ще дойде да говори с теб. – Той ме погледна и се ухили. – Ще говори и с теб също. Всеки месец градските съветници идват да видят перковците. Не че обръщат кой знае какво внимание на онова, което смахнатите им казват, но идват и понякога дори слушат. Само че не им разправяй ония работи за убийството, малкия. Вече са го чували. За тях ти си още един луд сред лудите, нищо повече, и няма да имаш никаква полза.

Той убеди Хопър да стане от леглото и двамата се отправиха към банята. Останах сам. Лежах в леглото, гледах шестте ясно очертани сенки на отсрещните стени и мислех. Значи следователят Лесуейс щеше да дойде. Е, това все пак беше нещо. Както спомена Бланд, нямаше особено смисъл да му казвам, че Салзър е отговорен за убийството на Юдора Дру. Беше прекалено невероятно, прекалено трудно за вярване, но ако ми се отдадеше възможност, щях да му дам тема за размисъл. За първи път, откакто бях в този капан, почувствах лека надежда.

Изведнъж вратата леко се отвори и аз вдигнах поглед. Не се виждаше никой. Вратата се отвори широко и си остана така. Наклоних се напред и погледнах към празния коридор, като отначало си помислих, че вятърът я е отворил, но после си спомних, че бях чул изщракване на ключалката, когато Бланд и Хопър излезнаха.

Чаках, гледах отворената врата и се вслушвах. Нищо не се случи. Не чувах нищо и понеже знаех, че някой е отворил тази врата, изведнъж усетих, че се изнервям.

След известно време, което ми се стори цял век, чух шумолене на хартия. Сред пълната тишина то прозвуча като трясък на гръмотевица. После зърнах някакво движение и пред очите ми се появи жена.

Тя застана на прага, в ръцете си държеше хартиена торбичка, умерените ѝ очи бяха празни и безизразни. Гледаше ме втрещено, с не голям интерес, отколкото, ако бях мебел и ръката ѝ бръкна наслуки в торбичката. Да, сто процента това беше тя: жената, която ядеше сливи и нещо повече – тя продължаваше да яде сливи.

Гледахме се доста дълго време. Челюстите ѝ се движеха бавно и ритмично, докато сдъвкваха сливата. Изглеждаше доволна и щастлива като крава, преживя-ща храната.

– Здравейте – казах и се ядосах, че гласът ми беше прегракнал.

Дебелите ѝ пръсти потърсиха слива, намериха една и я извадиха навън.

– Това е мистър Малой, нали така? – рече тя любезно като жена на свещеник, която се запознава с нов член на паството.

– Точно така – отвърнах. – Последния път, когато се видяхме, нямахме време да се опознаем. Коя сте вие?

Тя подвъка още малко, изплю костилката в свитата си длан и я пушна в торбичката.

– Ами, аз съм мисис Салзър – отвърна.

Трябваше да се сетя. Наистина, не би могла да е никоя друга.

– Не искам да навлизам в лични неща – казах, – но харесвате ли съпруга си, мисис Салзър?

Неопределеното изражение изчезна, за да отстъпи място на учудването, а после на гордостта.

– Д-р Салзър е прекрасен човек. Няма друг като него на този свят – отвърна тя и обърна към мен меката си кръгла буза.

– Жалко. Значи ще ви липсва. Дори в пашите съвременни затвори все още разделят съпрузите от съпругите им.

Неопределеното изражение се появи отново.

– Не разбирам за какво говорите.

– Е, би трябвало. Ако не бутнат съпруга ви в газовата камера, ще му дадат двамайсет години. За отвличане и за убийство присъдата е такава.

– Какво убийство?

– Една жена на име Юдора Дру бе убита по заповед на мъжа ви. Аз бях отвлечен, отсреща има едно момиче, което също смятам, че е било отвлечено: Анона Фрийдландър. И още, да не забравяме сестра Гърни.

Месестото ѝ лице се озари от хитра усмивчица.

– Той няма нищо общо с всичко това. Той мисли, че мис Фрийдландър е моя приятелка, която е изгубила паметта си.

– Предполагам, че си мисли, че и аз съм ваш приятел? – отбелязах

саркастично.

– Не точно мой, но приятел на мой приятел.

– Ами Юдора Дру?

Мисис Салзър вдигна рамене.

– Нямахме късмет, това е. Искаше пари и аз пратих Бени да я вразуми. Той го е взел прекалено присърце.

Почесах устата си с нокът и я загледах втренчено. По-скоро почувствах, отколкото осъзнах, че казваше истината.

– Къде е сестра Гърни?

– О, случи й се нещастие – отвърна мисис Салзър и отново хвърли поглед в книжната торбичка. Извади една слива, предложи ми я. – Искате ли? Ще ви бъде от полза, щом сте на легло.

– Не. Оставете сливите. Какво й се случи?

Лицето отново стана безизразно.

– О, ами слизаше по аварийната стълба и се подхлъзна. Качих я в колата, но мисля, че трябва да си бе счупила врата. Не знам защо, но изглежда много се страхуваше от мен.

Изсъсках през зъби:

– Какво направихте с нея?

– Оставих я в някакви храсти сред пясъка. – Отхапа от една слива и махна неопределено към прозореца. – Ей там, в пустинята. Нищо друго не можех да направя.

Прокарах пръсти през косата си. Може би беше луда, помислих си или може би аз бях луд.

– Вие ли уредихте да се озова тук?

– Ами да – отвърна тя, като се облегна на вратата. – Виждате ли, д-р Салзър не разбира нищо от медицина и от душевни заболявания, но аз разбирам. Бях свикнала да имам много пациенти, но нещо се случи. Не си спомням какво. Д-р Салзър купи това място заради мен. Прави се, че той го ръководи, но всъщност аз върша цялата работа. Той е само подставено лице.

– Не, не е – рекох. – Подписал е смъртния акт на Макдоналд Кросби. А е нямал правото. Няма диплома.

– Много грешите – спокойно отвърна тя. – Аз го подписах. По някаква случайност инициалите ни са едни и същи.

– Но той е лекувал Джанет Кросби от злокачествен ендокардит – възразих. – Д-р Бюли ми каза.

– Д-р Бюли е сгрешил. Д-р Салзър случайно беше по една моя работа в къщата на Кросби, когато момичето почина. Казал е на д-р Бюли, че

аз съм я лекувала. Д-р Бюли е стар човек и е малко глух. Не го е разбрал правилно.

– Защо изобщо са го извикали? – добавих. – Защо вие не сте подписали акта, след като вие сте я лекували?

– Точно тогава отсъствах от града. Мъжът ми е постъпил правилно, като е повикал д-р Бюли. Винаги постъпва правилно.

– Чудесно – рекох. – Тогава ще е по-добре да ме пусне да си отида.

– Той мисли, че сте опасен – каза мисис Салзър и отново надзърна в пликчето. – И вие сте такъв, мистър Малой. Знаете прекалено много. Мъчно ми е за вас, но наистина не трябваше да се намесвате. – Вдигна поглед и ми се усмихна глуповато. – Страхувам се, че ще трябва да останете тук и не след дълго разсъдъкът ви ще започне да отслабва. Нали разбирате, хората, на които непрекъснато им бият наркотици, често стават слабоумни. Забелязали ли сте?

– Това ли ще ми се случи?

Тя кимна.

– Боя се, че да, но не искам да си мислите лоши работи за д-р Салзър. Той е такъв прекрасен човек. Затова ви казах и толкова много неща. Повече, отколкото трябваше, наистина, но това е без значение. Вие няма да излезете оттук.

Тя започна да се отдалечава толкова тихо, колкото се беше появила.

– Ей, не си отивайте – викнах, като се надигнах в леглото. – Колко ви плаща Морийн Кросби, за да ме държите тук?

Избледнелите очи малко се ококориха.

– Но тя не знае – отвърна. – Това няма нищо общо с нея. Мислех, че сте наясно. – И се отдалечи досущ като изморен призрак след дълъг и изтощителен период на скиталчество.

IV

След ваната Хопър беше в по-добро настроение и докато закусвахме го попитах дали някога се е опитвал да избяга.

– Нямам къде да отида – отвърна той и повдигна рамене. – Освен това на глезена ми има белезници, захванати за леглото. Ако леглото не беше приковано към пода, може би щях да опитам.

– Какво общо има леглото? – попитах, като мажех конфитюр върху тънка филийка. Не беше лесно с една ръка.

– Резервният ключ за белезниците се пази в най-горното чекмедже

– обясни ми той и посочи един шкаф с чекмеджета до отсрещната стена.
– Държат го там в случай, че стане пожар. Ако можех да преместя леглото, щях да мога и да го взема.

Подскочих едва ли не до тавана.

– Какво! В онова чекмедже там?

– Точно така. Никоой не би трябвало да знае, но видях веднъж Бланд да го взема оттам, когато си беше загубил ключа.

Прецених разстоянието между долния край на леглото ми и шкафа с чекмеджетата. Бях по-близко, отколкото Хопър. Реших, че ако бях завързан за глезена бих могъл и да го достигна. Щеше да ми струва доста усилия, но все пак заложих на това, че бих могъл да го направя. Обаче с тези белезници на ръката ми всичко ставаше невъзможно.

– Защо твоите белезници са на крака, а моите – на ръката? – попитах.

– Първо ги бях сложили на китката – отвърна Хопър равнодушно и бутна подноса си настрани, – но ми беше неудобно да чета, така че Бланд ги премести. Ако го помолиш, ще премести и твоите. Нали нямаш нищо против да спрем да говорим? Искам да продължа книгата.

Не, няхах нищо против. Изобщо не възразявах. Бях развълнуван. Ако успеех да убедя Бланд да освободи китката ми, можех да се добера до ключа. Тази мисъл ме занимаваше през целия следващ час.

Бланд влезе няколко минути преди единайсет. Носеше огромна ваза с гладиолы. Сложи я върху шкафа с чекмеджетата и се отдръпна назад да ѝ се полюбува.

– Хубави са, нали? – отбеляза той и се усмихна. – Заради съветниците е. Странно е колко си падат по цветята тия хора. Последният път дори не погледнаха пациентите, само ходеха нагоре-надолу и ахаха за цветята.

Той вдигна подносите от закуската, отнесе ги нанякъде и почти веднага се върна. Огледа ни критично, изпъна чаршафа на Хопър, приближи се до мен и ми оправи възглавницата.

– Сега гледайте да стоите кротко – нареди той. – За Бога, не развърляйте. Нямаш ли си книга? – попита ме.

– Не си ми дал.

– Трябва да имаш книга. Това е още една от прищевките на тия шемети. Обичат да виждат пациентите да четат.

Той излезе от стаята и се върна малко запъхтян, като носеше тежка книга, която тръсна върху колене-те ми.

– Заеми се с това, малкия. Ще ти намеря нещо по-леко след като си

отидат.

– Как ще обръщам страниците само с една ръка? – попитах, гледайки книгата. Казваше се „Гинекология за студенти от горните курсове“.

– Добре, че ми напомни, малкия. – Той извади ключа си. – Гледаме безелниците да не се виждат. Тия шемети са мекосърдечни.

Наблюдавах го как премества безелниците на глезена ми и едва можех да повярвам на късмета си. Това беше невероятен момент в живота ми.

– О'кей, малкия, гледай да се държиш добре-продължи той, оправяйки леглото ми. – Ако те питат как ти се харесва тук, кажи, че добре се грижим за теб. Гледай да няма никакви други отговори. Каквото и да им кажеш, няма да повярват, а след като си отидат, ще трябва да поговориш с мен.

Отворих книгата. Първото заглавие, на което попаднах, ме накара да примигна.

– Не знам дали ще мога да се справя с това – рекох и му посочих заглавието.

Той погледна, пое си дълбоко въздух, дръпна книгата от ръцете ми и се взря в заглавието.

– Дявол да го вземе! Такава ли била работата? – и той излезе бързо от стаята, после се върна запъхтян с паралелния превод на Дантевия „Ад“. Предпочитах да не си бях отварял устата.

– Това ще им направи впечатление – отбеляза той със задоволство. – Не че тия шемети могат да четат...

Няколко минути след единайсет откъм коридора се зачуха гласове, които проникнаха в стаята през полуотворената врата.

Бланд, който чакаше до прозореца, изпълна сакото си и приглади косата си.

Хопър се намръщи и затвори книгата.

– Идват.

В стаята влезнаха четирима мъже. Първият очевидно беше д-р Джонатан Салзър. Беше най-забележителният на вид от четиримата: висок, слаб мъж с рошава коса а ла Падаревски²⁰, бяла като гръбчето на гълъб. Чертите на загорялото му от слънцето лице бяха студени и правилни. Хлътналите му очи имаха замислено изражение. Малко над петдесетте, реших аз, но все още беше силен, тялото му беше стегнато и изпълнато като на кадет по време на парад. Облечен беше с черно

20. Игнаци Падаревски (1860–1941) – полски пианист и композитор.

сутрешно сако, раирани панталони – безукорен като шивашки манекен. След като човек преодолее шока от рошавата му коса, следващото нещо, което се хвърляше на очи бяха ръцете му. Бяха твърде красиви, дълги и тънки, със заострени пръсти – ръце на хирург или ръце на убиец: биха могли да бъдат добри и в двете области.

Следователят Лесуейс влезе след него. Разпознах го от редките слуцаи, когато бях виждал снимката му във вестниците: нисък, набит мъж с кръгла като топка глава, малки очички и нервна, злобно стисната малка уста. Изглеждаше точно какъвто беше: мошеник, който бе прекарал целия си живот, занимавайки се с из-мамничество.

Придружаващият го беше от същата порода – ояден и лукав.

Четвъртият се въртеше пред вратата, сякаш се колебаеше дали да влезе или не. Не си направих труда да го погледна. Вниманието ми беше приковано в Салзър.

– Добро утро, господа – поздрави Салзър с дълбокия си, плътен глас, – Надяваме се, че се чувствате добре. Следователят Лесуейс, градският съветник Линкхаймър и мистър Странг, известният писател, са дошли да ви видят. Искат да ви зададат няколко въпроса. – Той погледна Лесуейс. – Ще размените ли няколко думи с мистър Хопър?

Докато Лесуейс гледаше важно Хопър и стоеше на безопасно разстояние, аз се обърнах да погледна четвъртия мъж, когото Салзър бе представил като Странг.

За момент си помислих, че съм полудял, тъй като на прага с равнодушно изражение и досада върху лицето стоеше Джек Кермън. Беше облечен с костюм в тропическо бяло, носеше рогови очила, а от джобчето на самото му се подаваше червеножълта копринена кърпичка в най добрите традиции на дендитата.

Направих движение, което едва не преобърна леглото. Слава Богу, Салзър беше зает със схемата на лечението и не забеляза. Кермън ме погледна безизразно, вдигна едната си вежда и се обърна към Салзър:

– Кой е този човек, докторе? Изглежда съвсем наред.

– Това е Едмънд Сийбрайт – отвърна му Салзър. Студеното му лице се озари от усмивка и ми напомни за Дядо Мраз, който се готви да даде играчка на някое послушно дете. – При нас е съвсем отскоро. – Подаде на Кермън схемата на лечението. – Може би ще ви бъде любопитно да видите това. То говори достатъчно красноречиво.

Кермън намести роговите си очила и хвърли поглед на схемата. Помислих си, че едва ли вижда добре през тях и какъвто си го знаех, предположих, че ги е взел назаем от някого.

– О, да – каза той, като хапеше устни. – Интересно. Предполагам, че мога да разменя няколко думи с него?

– Разбира се – отвърна Салзър и се доближи до леглото ми.

Кермън се присъедини към него и двамата се втренчиха в мен. Аз също ги загледах, като се съсредоточих върху Салзър, знаейки, че ако погледнех Кермън, вероятно щяхме да се издадем.

– Това е мистър Странг – обясни ми Салзър. – Пише книги за нервните заболявания. – Усмихна се на Кермън. – Мистър Сийбрайт си въобразява, че е известен детектив. Нали така, мистър Сийбрайт?

– Да – отвърнах. – Детектив съм. Открих, че Анона Фрийдландър се намира тук, на този етаж, и че сестра Гърни е мъртва, а тялото ѝ е скрито някъде в пустинята от жена ви. Как ви се струва това като разследване?

Салзър хвърли мила, тъжна усмивка на Кермън.

– Както виждате, отговаря на описанието – измърмори той. – И двете жени, за които спомена, изчезнаха. Едната преди две години, другата – наскоро. За тях писаха във вестниците. По неизвестни причини това го гложди.

– Точно така – съгласи се Кермън сериозно. Погледна ме изучаващо, очите му зад дебелите стъкла сякаш се присвиха.

– Има и още нещо, което трябва да знаете – попривдигнах се в леглото и прошепнах: – На крака ми има белезници.

Лесуейс и Линкхаймър се бяха присъединили към Салзър и ме гледаха.

Кермън повдигна бавно вежди.

– Вярно ли е? – попита той Салзър.

Салзър наклони глава. Усмивката му беше отправена към цялото страдащо човечество.

– Понякога създава доста неприятности – обясни със съжаление той. – Нали разбирате?

– Да, да – отвърна Кермън с болка. Направи го толкова изкусно, че ми се доша да го ритна.

Бланд се приближи откъм прозореца и застана до главата ми.

– Спокойно, малкия – каза той меко.

– Не ми харесва това място – обърнах се към Лесуейс. – Протестирам срещу това, че всяка нощ ми бият наркотици. Не ми харесва заключената врата в края на коридора. Това не е санаториум, това е затвор.

– Скъпи приятелю, – рече спокойно Салзър преди Лесуейс да измисли какво да отвърне, – състоянието ти се подобрява и ще се

прибереш вкъщи. Не искаме да те задържаме тук, освен ако не се налага.

С периферното си зрение видях как Бланд бавно свива юмрук като предупреждение да внимавам какво говоря. Имаше много неща, които бих могъл да кажа, но сега Кермън знаеше, че съм тук и реших да не рискувам.

– Е, хайде да продължаваме – рече Лесуейс. – Всичко тук изглежда много добре. – Той се усмихна лъчезарно на Кермън. – Видяхте ли онава, което ви интересуваше, мистър Странг? Не искаме да ви притесняваме.

– О, да – отговори Кермън небрежно. – Ако д-р Салзър не възразява, бих искал да се отбия някой път пак.

– Страхувам се, че това противоречи на правилата ни – рече Салзър. – Прекалено честите посещения могат да превъзбудят нашите приятели. Сигурен съм, че ще ме разберете.

Кермън ме погледна замислено.

– Съвсем прав сте. Не се бях сетил – отвърна той и се насочи към вратата.

Напуснаха тържествено, последен беше Салзър.

Чух Кермън да пита:

– Никой друг ли няма на този етаж?

– В момента не – отвърна Салзър. – В последно време имахме няколко интересни заболявания. Може би ще искате да видите картоните.

Гласовете се отдалечиха и Бланд затвори вратата. Подсмихна ми се.

– Не стана, нали, малкия? Казах ти: само един луд сред много други като него.

Не ми беше лесно да си придам вид на дълбоко разочарован, но някак си успях да го направя.

V

Салзър не дрънкаше празни приказки когато рече, че посетителите превъзбудят пациентите. Въздействието върху Хопър беше очевидно, макар че преди Бланд да донесе подносите с обяда, той с нищо не подсказа, че ще избухне.

Когато Салзър и другите си отидоха, Хопър продължи да лежи неподвижно, втречен в тавана, с много начумерено изражение Той остана в това положение до времето за обяда и не обръщаше внимание на

забележките, които правех, така че ю оставих на мира. И без това имах да мисля върху доста неща и не бях приритал за компанията му. Но когато Бланд сложи подноса на нощното шкафче, той неочаквано замахна и го запрати в другия край на стаята, където подносът се приземи с трясък и всичко се разхвърча по пода.

После седна и видът му ме накара да се изприщя. Лицето му се беше разкривило, така че едва го познах. Беше по-слабо, по-възрастно и набръчкано. В очите му имаше ожесточение на хванато в капан кръвожадно животно. Бланд отскочи на безопасно разстояние като подплашена жаба.

– Спокойно, малкия – каза той повече по навик, отколкото влагайки някакво значение в думите си.

Хопър се наведе напред и го погледна, сякаш го подканяше да се приближи, но Бланд не беше от хората, които биха се излъгали.

– Ама че дяволски късмет имам – рече той ядосано. – Трябваше да пощурее баш, когато дежурството ми свършва.

Той почисти съвестно счупените съдове и ги събра на купчинка върху подноса. Докато се занимаваше с това, явно бе решил да не обръща внимание на Хопър, който продължаваше да го гледа с обезумял, искрящ поглед.

– Така или иначе си отивам, разбра ли? – обърна се той към мен. – Имам среща и нямам намерение да я пропусна. Ти можеш да бъдеш спокоен. Няма да стигне до теб, а може и да му мине. Понякога и това се случва. Ако положението стане наистина напечено, натисни звънеца. Куел е дежурен, но недей да звъниш, освен ако не се налага. О'кей?

– Ами, не знам – отвърнах колебливо. Не ми харесваше видът на Хопър. – Колко време ще бъда сам?

– Куел ще наминава често Мен няма да ме видиш до утре – обясни ми той припряно. – Ако не се измъкна веднага, Салзър ще ме накара да остана и да наблюдавам тоя перко. Аз съм единственият, който умее да се оправя с него.

Внезапно ми хрумна една идея. Не ми харесваше перспективата да остана с Хопър. Само като го погледнех, тръпки ме побиваха, но след като Бланд щеше да се махне от пътя ми и щом ключът от белезниците беше наблизко, имах шанс да предприема нещо.

– Е, щом мога да позвъня – съгласих се и се отпуснах на възглавницата. – Но също така бих тръгнал и с теб. Какво ще кажеш?

Той се ухили.

– Шапката достатъчно ме е стегнала и без ти да си ми наоколо.

Изнесе съсипаната храна на Хопър, а аз се опитах да хапна, но тежкото дишане на съседа ми и начинът, по който гледаше отсрещната стена с изкривеното си лице, преобърнаха стомаха ми. След няколко несполучливи опита да преглътна храната, бутнах подноса настрана. Онова, което исках, беше една цигара. Исках я повече от всичко на тоя свят.

След малко Бланд се върна. Беше сменил бялата си униформа и изглеждаше толкова елегантен, че едва го познах. Вратовръзката му с ръчно изрисувани шарки ме шашна.

– Какво има? – попита той, като видя подноса ми. – Да не мислиш, че има отрова?

– Не съм гладен.

Той се обърна към Хопър, който още щом го беше видял, отново се беше привел от леглото и го гледаше убийствено.

– Е, той няма да ми попречи да се забавлявам – каза Бланд с усмивка. – Само се успокой, малкия. Не го вземай надълбоко.

– Искам цигара – рекох – и ако не получа, ще вдигна тревога преди да си излязъл от сградата.

– Не можеш да получиш – обясни ми той. – Не е много безопасно, когато вие смахнатите имате на-близо кибрит.

– Не искам кибрит, искам цигара. Запали ми я и ми остави още няколко. Ще ги паля една от друга. Ако не поема дима, ще ми избият чииите. Не би искал и двамата да сме ти на главата, нали?

Той се раздели без желание с цигарите, запали ми една и кривна към вратата.

– Кажу ми на Куел да се пази от него – обади се той от прага. – Може би ще се успокои, когато излезна. Каквото и да стори, до пет минути недей да натискаш звънеца. Дай ми време да се измъкна.

Хопър направи неочаквано движение към него, но беше прекалено далеч, за да постигне нещо друго, освен да раздвижи въздуха около Бланд. Начинът обаче, по който той изскочи навън, ми показа, че беше уплашен от Хопър. Както и аз.

Следобедът беше най-дългият в живота ми. Не посмях да направя опит да взема ключа за белезниците от чекмеджето. Нямах представа кога щеше да се появи Куел, а освен това съществуваше и проблемът с Хопър. Не знаех дали нямаше да предприеме нещо, ако видеше, че се измъквам от леглото. Знаех, че веднъж ми се е паднала възможност да взема ключа и ако я пропуснех друга нямаше да имам. Реших, че ще трябва да направя опита през нощта, когато Хопър заспи и Куел бъде в леглото. Това означаваше, че някак си трябва да избегна наркотика, а

нямах представа как да го направя.

Веднага щом Бланд излезе, Хопър се успокои. Беше изключил присъствието ми и лежеше втръчен в отсрещната стена, като си мърмореше нещо и прокараваше пръсти през гъстата си руса коса. Опитах се да чуя какво казва, но думите стигаха до мен като неразбираем, неакордиран звук.

Внимавах да не направя някое внезапно движение, с което да привлече вниманието му и лежах, пушейки. Когато успях да спра да мисля за него се запитах какво ли правеше Кермън.

Учудвах се как беше успял да убеди Лесуейс, че пише за душевни заболявания и заподозрях, че Пола имаше нещо общо с това. Поне сега знаеха какво е положението. Знаеха, че Анона Фрийдландър е в сградата. Знаеха за вратата в края на коридора и за решетките на прозорците. Едното от двете препятствия трябваше да бъде преодоляно, за да могат да ме освободят. Само че как щяха да го направят – това беше проблемът.

Около четири и половина вратата се отвори и младо момче в бяла униформа, подобна на тази на Бланд, влезе с поднос за чай. Фигурата му беше слаба, дългнеста и мършава. На продълговатото му слабо лице беше изписано сериозното, съсредоточено изражение на кон по време на състезание. Не че не приличаше на кон. Имаше широка горна устна и големи зъби, които направо натрапваха това сравнение. Нямах да се изненадам, ако ми беше изцвиллил. Не го направя, а вместо това ми се усмихна.

– Аз съм Куел – представи ми се той и остави подноса на нощното шкафче. – Вие сте мистър Сийбрайт, нали?

– Не – отвърнах. – Аз съм Шерлок Холмс. И ако разбирате намека ми, не ми харесва да съм около Уотсън. Изпаднал е в едно от своите настроения.

Хвърли ми продължителен, тъжен, обезпокоен поглед. По вида му си личеше, че не се занимава с лунатици от много дълго.

– Но това е мистър Хопър – каза търпеливо той, сякаш говореше на дете.

Сега Хопър беше седнал в леглото, свиваше и отпускаше юмруци и ръмжеше към Куел.

Куел може да беше отскоро в това заведение, но беше достатъчно умен да разбере, че Хопър не е в настроение да си играе игрички. Той го погледна, както човек би погледнал неочаквано влезнал в дневната му тигър.

– Не мисля, че мистър Хопър иска да го безпокоят с някакъв си чай. – отбелязах. – И ако разбирате намека ми, ще стоите настрани докато не се върне Бланд.

– Не мога да го направя – отвърна той колебливо. – Д-р Салзър отсъства, а Бланд едва ли ще се върне преди утре сутринта. Наистина не трябваше да си тръгва.

– Късно е да се съжالياва за това – рекох. – Покривай се, братче. Плюй си на петите. А ако можеш да ми донесеш малко уиски за вечеря, ще го посрещна с отворени обятия.

– Страхувам се, че на пациентите не им се позволява да пият алкохол – отвърна той сериозно, без да сваля очи от Хопър.

– Тогава пийни ти и ела да ми дъхнеш малко – отвърнах. – Дори и това ще е по-добре от нищо.

Той каза, че не се докосвал до алкохол и си тръгна с озадачен и изпален вид.

Хопър се втренич в мен и под изпитателния поглед на блестящите му очи усетих, че започвам да се чувствам малко нервно. Горещо се надявах, че белезниците на глезена му са достатъчно здрави и ще го удържат, ако му хрумне да се опита да се освободи.

– Знаеш ли какво си мислех, Хопи – подхванах бавно и отчетливо. – Онова, което трябва да направим е да разкъсаме гърлото на оня боклук Бланд и да му изпием кръвта. Трябваше вече да сме го сторили.

– Да – отвърна Хопър и пламъкът в очите му започна да гасне. – Ще го направим.

Чудех се дали е достатъчно безопасно да се опитам да взема ключа в този момент, но реших да не го правя. Не бях сигурен как ще постъпи брат Куел. Ако ме хванеше да го правя, този факт щеше да натъжи младия му живот дори повече, отколкото бе натъжен досега.

– Ще измисля плана – казах на Хопър. – Бланд е много хитър. Няма да е лесно да го хванем в капана.

Хопър изглежда се беше успокоил и лицето му спря да се криви.

– И аз ще измисля план – отвърна той.

Останалата част от вечерта мина за него в изготвяне на плана, а за мен – с мисълта какво щях да правя, ако се освободях от белезниците. Не изглеждаше особено вероятно да успее да се измъкна от сградата, но ако намерех Анона Фрийдландър и поговорех с нея и й кажех, че скоро ще я освободим, времето ми нямаше да бъде загубено напразно. После, когато Кермън се появи – а аз бях сигурен, че рано или късно той ще се появи – нямаше да е необходимо да губим ценно време в търсенето ѝ.

От време на време Куел надникваше в стаята. Той само подаваше глава от вратата, а Хопър беше прекалено зает, за да го забележи. Правех му шъткащи знаци всеки път щом се появеше и посочвах към Хопър, като поклащах глава. Куел, който сега приличаше на кон повече от всякога, кимваше и тихо изчезваше.

Около осем той ми донесе подноса с вечерята, при-ближи се до долната част на леглото на Хопър и му се усмихна.

– Искате ли да хапнете нещо, мистър Хопър? – попита той придумващо.

Реакцията на Хопър дори мен накара да подскоча, а Куел едва не получи инфаркт. Той се хвърли към него и го сграбчи за бялото сако, сякаш ръцете му бяха направени от някакъв еластичен материал. Куел се дръпна назад, препъна се и едва не падна. Лицето му стана бяло като хоросан.

– Не мисля, че мистър Хопър иска да яде – рекох, а парчето пиле, което дъвчех, изведнъж придоби вкуса на талашит. – Не смятам, че и аз вече искам.

Но Куел явно хич не се интересуваше какво чувствам аз. Той изхвърча от стаята – една бяла ивица, разцепваща въздуха – и трясна вратата.

Хопър отметна завивките настрани и се хвърли след него, падна с трясък на пода, тъй като беше хванат за глезена, и започна да пищи. Обърна се диво към веригата, наранила глезена му. После като видя, че не може да се освободи, превъртя се обратно в леглото и се нахвърли върху веригата на белезниците. Започна да я дърпа, а аз го гледах вледенен. От моята позиция тя изглеждаше ужасно несигурна. Мисълта, че тоя луд може да се освободи, докато аз все още бях с белезници, ме накара да потръпна. Ръката ми напипа звънеца и го натисна.

Сега Хопър държеше веригата с двете си ръце и опрял крака в долната табла на леглото се изпъна назад, почервенявайки от напрежението. Таблата се изви, но удържа на натиска и веригата също устоя. Накрая той се отпусна назад запъхтян и аз знаех, че опасността е отминала. Усетих, че лицето ми се е изпотило. Без дори да го осъзнавам, току-що бях преживял най-ужасните минути в живота си.

Зачервеното лице на Хопър сега беше станало бяло. Той лежеше неподвижно със затворени очи, а аз чаках и го наблюдавах. След известно време, за мое най-голямо учудване, той захърка.

После Куел влезе в стаята, носейки усмирителна риза. Лицето му беше бледо, но решително.

– Спокойно – казах му аз и се учудих от това, че гласът ми трепереше. – Той заспа. По-добре хвърли един поглед на беззъбите му. Помислих си, че ще се освободи.

– Не би могъл – отвърна Куел и пусна усмирителната риза на пода. – Веригата е специално изработена. – Той се приближи и погледна Хопър. – По-добре да му сложа една инжекция.

– Не ставай глупак – рекох остро. – Бланд нареди да не се доближаваш до него.

– О, все пак трябва да му се бие инжекция – от-върна Куел. – Ако получи нов пристъп може да бъде много лошо за него. Не умирам от желание да го направя, но това ми е задължение.

– По дяволите задължението ти – казах нетърпеливо. – Да се занимаваш с тоя човек е все едно да държиш бомба. Остави го на мира.

Куел се доближи предпазливо до леглото и погледна Хопър, който продължаваше да хърка тежко и, придобил смелост, Куел започна да оправя завивките. Наблюдавах го със затаен дъх, като се чудех дали Хопър се преструва или не. Питам се също дали Куел е само тъп или е много смел. Или беше пълен глупак, или имаше стоманени нерви, за да се приближи толкова близо до тоя лунатик.

Куел подпхна чаршафа и се отдръпна. Видях по челото му малки капчици пот. Не беше тъп, реших аз. Тогава значи беше смел. Ако имах медал, щях да му го дам.

– Изглежда добре – отбеляза той по-бодро. – Ще му бия инжекция. Ако се наспи хубаво, утре ще бъде във форма.

Това ме задоволяваше, но все пак се безпокоях. Нито купчина медали, нито купища пари биха ме накарали да се приближа толкова близо до спящия Хопър.

– Поемаш риск – рекох. – Убождането ще го събуди. Ако те пипне, с теб е свършено.

Той се обърна и ме погледна учудено.

– Изобщо не те разбирам – каза той. – Не се държиш като пациент.

– Аз не съм пациент – отвърнах важно. – Аз съм Шерлок Холмс, не си ли спомняш?

Той отново като че ли се натъжи и излезна. Минутите минаваха. Хопър не помръдваше, продължаваше да хърка, а лицето му беше отпуснато и уморено.

Куел се върна след известно време, което ми се стори часове, но едва ли е било повече от десет минути. Носеше покрит с кърпа поднос.

– Виж сега – казах аз и седнах в леглото. – Защо не ми махнеш

белезниците? Ако стане нещо, бих могъл да ти помогна. Изглеждаш разумен човек. Ако се събуди и те сграбчи, бих могъл да го цапна по главата.

Той ме погледна сериозно като кон, очакващ торба с овес, която можеше и да не получи.

– Не мога да го направя – отвърна. – Това е в разрез с разпоредбите.

Е, бях направил всичко, което можех. Топката беше вече в него и всичко зависеше от решението му.

– О'кей – вдигнах рамене аз. – Поне ще се моля за теб.

Той напълни спринцовката и се приближи към Хопър Гледах го и усещах как косата ми настръхва, а сърцето ми започва да барабани неистово.

Изглеждаше малко несигурен, но сериозното му, наподобяващо на кон лице, беше спокойно. Той дръпна леко нагоре ръкава на пижамата на Хопър и приготви спринцовката. Беше като да гледаш как някой върти в ръцете си бомба със закъснител. Не можех да направя нищо друго, освен да гледам и да се потя заради него и аз наистина се потях като ми напираше да му кажа да побърза и, за Бога, да не стои там като статуя, ами да приключва с цялата тази работа.

Въпреки очилата, той малко недовиджаше и не можеше да намери вената. Главата му се накланяше все по-ниско и по-ниско докато се взираше в бялата, жилава ръка. Изглежда беше забравил колко опасен беше Хопър. Единственото, за което явно мислеше, беше да си свърши добре работата. Лицето му беше само на фут от Хопър, когато кимна, като че ли беше намерил вената, която търсеше и наклони съвсем леко иглата към нея.

Бях спрял да дишам. Ръцете ми стискаха чаршафа. После, точно когато се готвеше да забие иглата, той се отдръпна с припряно възклицание и се запъти към подноса, който беше оставил на шкафа с чекмеджетата.

Дъхът изсвистя през сухата ми уста, когато попитах неспокойно:

– Сега пък какво стана, по дяволите?

– Забравих етера – отвърна той. – Ама че тъпо. Кожата винаги трябва да се почиства преди да се направи инжекцията.

Той се потеше почти толкова обилно, колкото и аз но, тъй като трябваше да използва етер преди да постави инжекция, точно така смяташе и да направи. О, небеса!

Хопър помръдна леко, когато Куел го мазна с етера. Едва не паднах от леглото от нервното очакване, а ръката на Куел трепереше, когато

отново започна търсенето на призрачната вена.

Главата му се наведе на фут от Хопър, очите му бяха съсредоточени върху кожата.

Изведнъж Хопър отвори очи. Куел беше твърде зает, за да забележи.

– Внимавай! – извиках дрезгаво.

В момента, в който Куел вдигна поглед със сподавена въздишка, Хопър го сграбчи за гърлото с бързината на змия.

VI

С бясно, диво движение измъкнах краката си изпод тежката завивка и се хвърлих навън от леглото. Проблесна ми откачената мисъл, че силата на тласъка ми ще освободи леглото и ще мога да го влача по пода и да се добера до Хопър. Но то устоя и единственото, което направих, беше, че останах без дъх.

Дивият вик на Куел се удари в тавана, разби се и се стовари върху мен като шрапнел. Той отново извика и следващият му вик премина в смразяващо кръвта гъргорене, когато ръцете на Хопър разкъсаха гърлото му.

Не гледах към тях. Беше ме страх. Достатъчно ужасна беше и шумотевицата от борбата им. Вместо това се изправих в леглото, стигнах до края му и прекрачвайки таблата, стъпих със свободния си крак на пода. Бях в такава паника, че едва дишах и се тресях като старец, страдащ от паралично треперене. Протегнах се към шкафа с чекмеджетата. Върхът на пръстите ми само докосна дръжката на най-горното чекмедже. Зад мене се чу свирепо ръмжене – звук, който не приличаше на нищо, което бях чувал и който не исках никога повече да чуя. Отчаяно се хвърлих към дръжката на чекмеджето. Ноктите ми я докоснаха, бясно дръпнах белезниците и кожата на глезена ми сякаш пламна.

Ноктите ми се впиха в дръжката и чекмеджето се отвори на около инч. Беше достатъчно, за да-го издърпам и то падна с трясък на пода. Пълно беше с кърпи и бинтове и висейки над таблата на леглото аз бясно зарових из тях, като търсех ключа.

Внезапно зад гърба ми се чу изскимтяване, което ми вдигна кръвното, но въпреки това за секунда не спрях неистовото си търсене. Накрая намерих ключа между две кърпи и плачещ за глътка въздух се изтеглих обратно на леглото и започнах да търся малката ключалка в

белезниците. Глезенът ми кървеше, но не ми пукаше. Мушнах ключето в ключалката, завъртях го и белезниците се отвориха.

С едно движение скочих от леглото и се озовах в другия край на стаята. После спрях за миг, направих две стъпки назад и преглътнах внезапно придошлата слюнка.

Хопър ми хвърли един поглед над тялото на Куел. Озъби ми се и видях, че устата му е омазана с кръв. Навсякъде имаше кръв: на стената зад него, по чаршафа, по него и по Куел.

Куел лежеше направо на леглото: безжизнен манекен с оплескани с кръв дрехи. Полуотворените му, изцъклени очи гледаха в мен с ужас. Хопър беше прегризал юголарната му вена. Беше по-мъртъв от мъртва скумрия.

– Дай ми ключа – прошепна Хопър едва-едва. – И други ще умрат тази нощ.

Отдръпнах се. Мислех си, че съм силен мъж, но не и в този момент: Малой гнусливецът със студена пот по лицето и парче олово в стомаха. В живота си бях виждал какви ли не ужасяващи гледки, но тази картинка спечели Оскара.

– Дай ми ключа или ще убия и теб – повтори Хопър и бутна тялото на Куел от леглото на пода, после започна да пълзи към мен, лицето му се кривеше, кръвта по устата му блестеше на светлината на лампата.

Беше някакъв абсолютен кошмар. Кошмар, за който човек можеше да разкаже на приятелите си; кошмар, на който те не биха повярвали.

Започнах бавно, заобиколно движение назад към вратата.

– Не излизай, Сийбрайт – каза Хопър, навеждайки се от леглото с вперен в мене поглед. – Дай ми ключа!

Стигнах до вратата и когато ръката ми обхвана дръжката, той нададе адски писък на разочарование и гняв и се хвърли от леглото към мен. Леглото се разклати, но устоя и свитите му пръсти задраскаха по килима на около шест фута от мен.

Треперех. Отворих вратата и едва не паднах навън в коридора. Когато сграбчих дръжката, за да затворя, от гърлото му отново се изтръгна ужасяващ животински вик.

Известно време само стоях в дългия, тих коридор. Сърцето ми подскочаше, коленете ми се подкосяваха, после бавно започнах да идвам на себе си. Като се подпирах с една ръка на стената, полака тръгнах към масивната врата в дъното на коридора. Минах покрай четири врати преди да стигна до нея. Прокарах ръце по повърхността, усещайки хладната гума под горещите си длани. Завъртях дръжката, но нищо не стана.

Вратата беше заключена толкова здраво, колкото гроба на фараон.

Е, очаквах го. Но ако можех, имах намерение да се измъкна оттук. Мисълта да се върна в оная костница ме накара да потръпна. Хванах дръжката на вратата и я напънах. Нищо не излезе. Беше като да се опитваш да се прехвърлиш през Великата китайска стена.

Не беше това начинът да излезна.

Върнах се до другия край на коридора и разгледах решетките на прозореца. Нищо, освен железен лост, не би могло да ги помръдне, а дори и с него би отнело половин ден, за да се измъкнеш.

Следващата ми стъпка беше да си намеря оръжие. Ако можех да открия нещо, което да използвам като палка, трябваше само да се скрия до главната врата и да чакам някой да се появи. Q. E. D.²¹ Дори и на Малой понякога му идваха идеи.

Тръгнах по коридора. Първата врата, която опитах, беше отключена. Надникнах предпазливо в тъмнината, послушах се, не чух нищо друго освен собственото си дишане, потърсих пипнешком електрическия ключ и светнах лампата. Вероятно това беше стаята на Куел. Чиста беше, подредена и спретната и наоколо не се виждаше никакво оръжие или нещо, което бих могъл да използвам за целта. При вида на една бяла униформа, окачена на закачалка, ми просветна идея. Вмъкнах се в стаята и пробвах сакото. Седеше ми не по-добре, отколкото би стояла кожата на къртица на полярна мечка, така че отхвърлих идеята.

Следващата стая също беше празна. Над мръсното легло имаше цветен плакат на момиче със силно изрязани бикини и наниз бисери. Тя ми се усмихна подканващо, но аз не ѝ се усмихнах в отговор. Явно това беше стаята на Бланд.

Плъзнах се вътре и затворих вратата. След бързото претърсване на шкафа с чекмеджетата се сдобих освен с някои и други неща и с кожена палка с каишка, в която да промушиш китката – идеално оръжие за убиване, точно от каквото имах нужда.

Минах през стаята и спрях до друг шкаф, намерих една резервна униформа и изпробвах сакото. Беше ми почти по мярка – малко по-голямо, но достатъчно добро. Преоблякох се, като оставих пижамата си на пода. Почувствах се много по-добре, след като отново бях с панталон и обувки. Пижамата и босите крака не са най-добрата екипировка за бой. Мушнах палката в страничния си джоб и ми се прииска да имах пистолет.

21. Quod erat demonstrandum (лат.). – Което и трябваше да се докаже.

В дъното на шкафа намерих еднопиптова бутилка ирландско уиски. Счуших печата, отвъртях капачката и отпих. Алкохолът премина като коприна надолу и експлодира като бомба в стомаха ми.

Хубав алкохол, помислих си, и за да бъде напълно сигурен, ударих още една глътка. Все още ми се струваше много добър. Прибрах бутилката в страничния си джоб и се насочих към вратата. Започвах да се съвземам.

Когато отворих вратата, чух стъпки. Стоях по-тих от мишка, която вижда котка, и чаках. Сестрата с продълговатото лице вървеше по коридора и си тананикаше под носа. Мина съвсем близо до мен и щеше да ме види, ако беше погледнала в моята посока, но не погледна. Тя продължи напред, отвори една врата в другия край на коридора и влезе в полутъмна стая. Вратата се затвори.

Чаках със спотаен дъх. Чувствах се много по-добре след уискито. Минутите летяха. Едно перце, което течението бе промушило под вратата, полетя през коридора сякаш се извиняваше. Изведнъж по прозореца с решетката заплиска дъжд. Вятърът въздишаше около къщата. Аз продължавах да чакам. Не исках да удрия сестрата с палката, ако можех да го избегна. Имам предразсъдъци относно удрянето на жени; вместо това те ме удряха.

Сестрата отново се появи, мина по коридора, извади ключ и преди да усетя какво прави, отключи вратата. Видях вратата да се отваря и стълбище, водещо към нещо осветено някъде долу. Скочих напред, но тя беше минала през прага и затвори вратата зад себе си.

Както и да е, казах си утешително, така или иначе още не бях готов да си тръгна. Вратата можеше да почака. Реших, че ще разгледам стаята, която сестрата току-що беше напуснала. Може би в нея беше Анона.

Извадих палката, устоях на изкушението да отпия още една глътка от уискито и тръгнах по коридора. Спрях пред вратата, долепих ухо до нея и се ослушах. Не чух нищо, освен вятъра и дъжда, който плющеше по прозореца. Хвърлих поглед през рамо. Никой не надничаше към мен от останалите врати. Коридорът изглеждаше самотен и пуст като църква в понеделник следобед. Натиснах дръжката и бавно я завъртях. Вратата се отвори и аз надникнах в стая, направена и мебелирана точно като онази, в която бях държан като затворник.

Имаше две легла, едното от които – празно. В другото, срещу мен, лежеше жена. Синята нощна лампа хвърляше призрачна светлина върху чаршафа и върху бялото ѝ лице. Ореол от руса коса почиваше върху възглавницата. Очите изучаваха тавана с обърканото изражение на

загубило се дете.

Отворих малко по-широко, влезнах тихо в стаята, затворих и се опрях на вратата. Запитах се дали щеше да изпищи. Тапицираната с гума врата сякаш ме увери, че и да го направи, никой нямаше да я чуе. Но тя не го стори. Очите ѝ продължиха да гледат тавана, но един нерв на бузата ѝ започна да трепка. Аз чаках. Нямаше нищо спешно, така че реших да не я плаша.

Погледът ѝ бавно се придвижи от тавана към стената и от стената към мен. Очите ни се срещнаха. Осъзнах, че дишам едва-едва и че палката в ръката ми е толкова ненужна, колкото пистолет по време на спявка. Пъхнах я обратно в джоба си.

Тя ме изучаваше, нервът трепкаше, очите ѝ се разширяваха.

– Здравей – казах бодро, но тихо. Дори успях да се усмихна.

Малой и доброто му отношение към болните: талант, който внуци-те му ще обсъждат със затаен дъх – ако изобщо някога имаше внуци, което беше съмнително.

– Кой си ти? – тя не извика, нито се опита да се покатери по стената, но нервът на бузата ѝ продължаваше да трепка.

– Нещо като детектив – отвърнах, като се стараех да я успокоя. – Дошъл съм да ти помогна да се върнеш къщи.

След като се бях приближил до нея, можех да видя, че зениците на сините ѝ очи са като върхове на топлийки.

– Нямам никакви дрехи – каза тя. – Взеха ми ги.

– Ще ти намеря други. Как се чувстваш?

– Добре – русата глава се завъртя надясно, после наляво. – Но не мога да си спомня коя съм. Мъжът с бялата коса ми каза, че съм си загубила паметта. Той е симпатичен, нали?

– И на мен така ми казаха – рекох предпазливо. – Но искаш да си отидеш къщи, нали?

– Аз нямам дом – тя извади дълга гола ръка изпод чаршафа и прокара нежни пръсти през русата си коса. Дланта ѝ се плъзна надолу, докато не напипа трепкащия нерв. Тя притисна пръста си към него, сякаш, за да го скрие. – Загубила се е, но сестрата каза, че я търсят. Ти да не си я намерил?

– Да, затова съм тук.

Тя се замисли за известно време над чутото, като се мръщеше.

– Тогава значи знаеш коя съм? – рече накрая.

– Казваш се Анона Фрийдландър – отвърнах. – И живееш в Сан Франциско.

– Така ли? Не си спомням. Сигурен ли си?

Гледах ръката ѝ. Беше осеяна с миниатюрни белези. Държали я бяха дрогирана доста време, И в момента беше повече или по-малко под въздействието на наркотик.

– Да, сигурен съм. Можеш ли да станеш от леглото?

– Не мисля, че искам – отвърна тя. – Мисля, че предпочитам да поспя.

– Всичко е наред – казах. – Заспивай. Още не сме готови да си тръгнем. След известно време – след като поспиш, ще си ходим.

– Нямам никакви дрехи или вече май ти го казах? В момента съм абсолютно гола. Хвърлих нощницата си във ваната. Сестрата много се ядоса.

– Не трябва да се безпокоиш за нищо. Аз ще се погрижа. Когато сме готови да тръгваме, ще ти намеря нещо да облечеш.

Тежките клепащи неочаквано се затвориха, после отново се отвориха с усилие. Пръстът се плъзна от нерва. Той вече не трепкаше.

– Харесваш ми – обади се сънливо. – Кой каза, че си?

– Малой. Вик Малой – нещо като детектив.

Тя кимна.

– Малой. Ще се опитам да запомня. Имам много слаба памет. Като че ли никога нищо не запомням. – Клепачите отново започнаха да се отпускат. Стоях над нея и я гледах. – Май не мога да стоя будна. – После, след доста дълга пауза, когато вече си мислех, че е заспала, рече с далечен глас: – Тя го застреля, знаеш ли? Аз бях там. Взе ловджийската пушка и го застреля. Беше ужасно.

Почесах носа си. В стаята настъпи тишина. Тя спеше. Каквото и да ѝ беше била сестрата, вече я беше отнесло в забравата. Може би нямаше да дойде в съзнание до сутринта. Бих могъл да я нося, ако можех да се измъкна навън, но имаше време да мисля за това.

Ако се наложеше да я нося, можех да я увия в чаршафа, но ако настояваше да ходи, трябваше да ѝ намеря какво да облече.

Отгледах стаята. Шкафът с чекмеджетата беше срещу леглото. Отворих подред чекмеджетата. Повечето бяха празни, в другите имаше кърпи и бельо за смяна. Дрехи нямаше.

Прекосих стаята и отидох до гардеробчето, отворих го и надникнах вътре. Имаше пеньоар, чехли и два големи куфара, поставени спретнато на горния рафт. Смъкнах единия. На капака имаше инициали А. Ф. Разкопчях, каишите и го отворих. Съдържанието разреши проблема с дрехите. Беше претърпан с какво ли не. Порових из дрехите и на дъното

открив униформа на сестра.

Бръкнах във вътрешните джобчета на куфара. В едното намерих малко синьо дневниче от 1948 година.

Запрелиствах го бързо. Записките бяха малко, с голямо разстояние помежду им. Няколко от тях се отнасяха до „Джек“ и аз предположих, че това беше Джек Брет, дезертърът от флотата, за който ми беше казал Мифлин.

24.01. *Кино с Джек – 7.45.*

28.01. *Вечеря в „Етоал“. Среца с Джек в 6.30.*

29.01. *Вкъщи за уикенда.*

05.02. *Джек се върна на кораба си.*

Нищо повече до 10 март.

10.03. *Още няма писмо от Джек.*

12.03. *Д-р Салзър ме попита дали не искам да работя извън санаториума. Казах „да“.*

16.03. *Започнах работа в Крестуейс.*

18.03. *Мистър Кросби почина.*

Останалата част от дневника беше празна, както беше празен и животът ѝ след тази дата. Вероятно беше отишла в Крестуейс, за да се грижи за някого. Беше видяла как е умрял Кросби. Така че беше затворена в тази стая от две години и ѝ се биеха наркотици с надеждата, че рано или късно мозъкът ѝ ще се замъгли и тя няма да може да си спомни какво се беше случило. Тава беше очевидно, но тя все още помнеше. Ужасът от видяното все още живееше в ума ѝ. Може би неочаквано беше влезнала в стаята, където двете момичета са се борили за оръжието. Може би се беше оттеглила, когато Кросби се е намесил в разправията, като не е искала да го разстройва, и е видяла пушката да се насочва към него и да стреля.

Погледнах неподвижното бяло лице. Някога, макар че вече не бе, това лице е било решително и волево. Тя не беше от хората, които биха потулили нещо, нито пък би могла да бъде убедена с пари. Най-вероятно би настоявала да се извика полицията. Така че я бяха заключили.

Почесах се по бузата и ударих с дневничето по дланта си. Следващата стъпка беше да се измъкваме оттук и то бързо.

И сякаш в отговор на тази ми мисъл, изведнъж се разнесе страхотен трясък, който разтърси сградата: като че ли половината от нея се беше

срутила.

Едва не излезнах от кожата си, озовах се с два скока до вратата и я отворих. Коридорът беше пълен с тухлен прах, от който се измъкнаха две фигури с пистолети в ръцете и се затичаха към стаята на Хопър. Това бяха Джек Кермън и Майк Финеган. Щом ги видях, нададох радостен вик. Те рязко се обърнаха и насочиха пистолетите си към мен.

Напрегнатото лице на Кермън се разтегли в широка, сърдечна усмивка.

– „Юнивърсъл Сървисиз“ на вашите услуги – каза той, сграбчвайки ме за ръката. – Каква е хавата, приятелю?

– Имам нужда от транспорт за една гола блондинка – отвърнах, като го прегръщах, а от Майк получих потупване по гърба, което едва не ме събори. – Какво направихте – сградата ли срутихте?

– Закачихме няколко вериги за прозореца и го измъкнахме с десетонов камион – обясни Кермън, усмихнат до ушите. – Малко грубо, но резултатно. Къде е блондинката?

Там, където по-рано беше прозорецът с решетката, сега зееше дупка в разкъртената тухлена стена.

Повлякох Кермън към стаята на Анона, а Финеган остана да пази коридора. Отне ни десет секунди да увием изпадналото в безсъзнание момиче в чаршафа и да го изнесем навън.

– Прикривай ни, Майк – рекох му, когато минавахме покрай него на път за дупката в стената. – Стреляй, ако се наложи.

– Метни я на рамото ми – каза ми Кермън, като трепереше от вълнение. – До стената има опряна стълба.

Помогнах му да се покачи на онова, което бе останало от стената. Голи ръка и крак висяха отпуснато близо до лицето ми.

– Сега разбирам защо хората се записват в противопожарната охрана – каза той, като внимателно започна да слиза по стълбата.

Долу видях голям камион, паркиран близо до сградата, а в подножието на стълбата забелязах Пола. Тя ми махна.

– О'кей, Майк – викнах му. – Да тръгваме.

В момента, в който Майк се присъедини към мен, вратата в края на коридора се отвори и се появи сестрата с продълговатото лице. Тя зяпна изумено към нас, към разрушената стена и започна да крещи.

Смъкнахме се по стълбата и се натъпкахме в камиона.

Пола беше вече на волана и когато се качихме отзад, тя включи амбрежа и подкара бясно през цветните лехи.

Кермън беше положил Анона на пода и я гледаше.

Положи я сред лилиите

– Хъм-м-м – рече той и засука мустак. – Ако знаех, че е толкова хубава, щях да дойда по-рано.

ГЛАВА ПЕТА

I

Звънецът иззвъня, платиненорусата блондинка измъкна добре очертаните си форми иззад бюрото и тръгна към мен. Каза ми, че мистър Уилет ще ме приеме веднага. Говореше като че ли беше в църква и гледаше, сякаш е трябвало да бъде в първата редица на красавиците на Изи Джейкъб в Оркидския салон на красотата.

Последвах полюшкващите се хълбоци през приемната към кабинета. Тя почука на вратата със смарагдовозелен нокът, отвори я и, докато оправяше сламенорусата си къдрица, съобщи: „Мистър Малой е тук“.

Отдръпна се настрани, подканвайки ме да вляза. Влезнах.

Уилет се беше загнездил зад суперголямото си бюро и се взираше подозрително в нещо, което приличаше на завещание и вероятно беше такова. Между двата му пръста димеше дебела цигара със златиста ивица. Махна ми към един стол, без да ме погледне.

Платиненорусата блондинка се оттегли. Наблюдавах я. На прага тя удари хълбока си така, че той се изви под черния гланц на копринената ѝ рокля. Съжалявах, когато вратата се затвори зад нея.

Седнах и насочих поглед към вътрешността на шапката си, като се опитвах да си спомня кога я бях купил. Изглежда беше преди много, много време. Фирменият знак на шапкаря не се четеше. Обещах си, че ще си купя нова шапка, ако успеех да убедя Уилет да участва с още пари. Ако не успеех, можех да мина и с тази.

Мислех си за всичко това, за да убия времето. Уилет изглеждаше потънал в юридически мъглявини: картина на виден адвокат, който прави пари. Човек почти, чуваше как доларите се изливат в банковата му сметка.

– Цигара? – попита неочаквано и разсеяно. Без да откъсва поглед от купчината документи, които стискаше в ръката си, той бутна сребърната табакера към мен.

Взех една от дебелите цигари с позлатена ивица, които намерих в табакерата, и я запалих. Надявах се, че ще ме накара и аз да се почувствам като човек, който прави пари, но това не стана. Цигарата изглеждаше много по-добре, отколкото беше на вкус: с тези цигари обикновено е така.

После неочаквано, точно когато вече се готвех да подремна, той захвърли документите в подноса, премести стола си напред и каза:

– Е, мистър Малой, хайде да започваме. След десет минути имам друга среща.

– Тогава по-добре да се видим някой друг път – отвърнах. – Няма да свършим за десет минути. Не знам на колко оценявате работите на Кросби, но сумата трябва да е порядъчно голяма. Не насочите ли цялото си внимание към тях, няма да се учудя, ако не след дълго те вече не са във ваши ръце.

Това го подразни. Погледна ме мрачно, загаси изкушената си до половината цигара и се наклони напред през бюрото.

– Какво точно имате предвид?

– В подробности ли да ви го кажа или желаете само един бегъл поглед? – попитах. – И в двата случая ще бъде неприятно, но с подробности това поне ще стане постепенно.

– Колко време ще отнеме?

– Половин час, може и повече, а после ще поискате да ми зададете въпроси. Да речем – час, може би малко повече. Но няма да ви доскучае.

Той захапа долната си устна, намръщи се, взе телефонната слушалка и отмени три поредни срещи. Виждах, че това му причинява болка, но все пак го направи. „Десетминутен разговор с човек като Уилет би струвал стотачка, вероятно и повече – за него, не за теб.“

– Давайте – подкани ме той и се облегна в стола. – Защо досега не се свързахте с мен?

– Това ще е част от разказа ми – отвърнах и пуснах шапката си под стола. Имах чувството, че не след дълго ще си купя нова. – Прекарах последните пет дни в лудница.

Нямах намерение отново да го ядосвам с дреболии. Той изсумтя, но изражението му не се промени.

– Преди да започна – рекох, – може би ще ми кажете нещо за банковата сметка на мис Кросби? Хвърлихте ли й един поглед?

Той поклати глава.

– Банкерът ми отказа и съвсем правилно. Ако ми я беше показал и се беше разчуло, щеше да загуби сметката, а това са много пари. Но все пак ми каза, че парите от застраховката са били обърнати в чекове на приносител и са изтеглени от банката.

– Каза ли кога?

– Малко след легализирането на завещанието.

– Написахте ли писмо на мис Кросби да дойде да се видите?

- Да. Ще наmine утре следобед.
- Кога й писахте?
- В четвъртък – преди пет дни.
- С обратна поща ли ви отговори?

Той кимна.

– Тогава не мисля, че ще дойде на срещата. Както и да е, ще видим. – Изтръсках пепелта в сребърния му пепелник. – О'кей, с това точките, които си бяхме набелязали заедно, са изчерпани. Сега най-добре е да започвам с разказа си.

Разправих му как Макгро и Харстъл са наминали да ме видят. Той ме слушаше, потънал в стола си, а очите му бяха непроницаеми като фарове. Нито се разсмя, нито заплака, когато му описах как са ме пребили. Не беше се случило на него, тогава защо трябваше да му пука? Но когато му казах как Морийн се е появила на сцената, веждите му се смръзиха и той си позволи лукса да почука с нокти по ръба на бюрото. Най-вероятно това беше начинът, по който обикновено показваше вълнението си.

– Заведе ме в една къща в скалите на изток от магистралата за Сан Диего. Каза, че е нейна – хубаво място, ако човек си пада по къщи, които струват купища пари и са достатъчно шик, за да приютят филмова звезда. Знаехте ли, че има такава къща?

Той поклати глава.

– Седнах и си поговорихме – продължих. – Тя искаше да знае защо се интересувам от нея и аз й по-казах писмото на сестра й. По една или друга при-чина тя изглеждаше изплашена. Не се преструваше, наистина се страхуваше. Попитах я дали са я изнудвали по онова време и тя ми отговори, че не са и че вероятно Джанет е искала да й създаде неприятности. Обясни, че Джанет я е мразела. Така ли беше?

Сега Уилет си играеше с ножа за писма. Лицето му беше напрегнато, погледът му – угрижен.

– Дочух, че не се разбират, нищо повече. Нали знаете как е с доведените сестри.

Отвърнах, че знам как е с доведените сестри.

Изминаха няколко минути. Единственият звук стаята беше деловото тиктакане на часовника върху бюрото на Уилет.

– Продължавайте – подкани ме той рязко. – Какво още каза тя?

– Както ви е известно, Джанет и един мъж на име Дъглас Шерил са били стодени. Онова, което вероятно не знаете е, че Шерил е тъмна птица – стопроцентов мошеник. По думите на Морийн, тя го е от-мъкнала

от Джанет.

Уилет не отговори. Чакаше.

– Момичетата имали разправия, която преминала в бой – продължих. – Джанет грабнала ловджийска-та пушка. Появил се старият Кросби, опитал се да ѝ я отнеме и бил застрелян.

За момент помислих, че Уилет ще скочи през бюрото, но той се овладя и рече с глас, който сякаш идваше изпод пода:

– Морийн ли ви каза това?

– Ами да. Искаше да снесе този товар от плещите си. Сега чуйте още нещо, което ще ви хареса. Случилото се трябвало да бъде потулено. Сбъркал съм в това, че д-р Салзър е подписал смъртния акт. Не е бил той. Мисис Салзър го е подписала. Според думите ѝ тя е дипломиран лекар и приятел на семейство Кросби. Едно от момичетата ѝ се обадило, тя отишла и уредила нещата. Лесуейс, който не е от хората, създаващи неприятности на богатите, приел версията, че Кросби е почиствал пушката и се е застрелял неволно. Повярвал е на думите им. Както и Брандън.

Уилет запали цигара. Приличаше на гладен човек, на когото са дали пай без никакъв пълнеж.

– Продължавайте – рече той и се облегна назад.

– По една или друга причина по това време в къщата се е намирала медицинската сестра Анона Фрийдландър, която е видяла всичко. Мисис Салзър не е от хората, които биха поели какъвто и да било риск, така че затворила сестрата, за да е сигурна, че няма да проговори. Оттогава е била държана в тапицирана килия в санаториума на Салзър.

– Искате да кажете – против волята ѝ?

– Не само против волята ѝ, но през тези две години те непрекъснато са я помпали с наркотици.

– Нали не намеквате, че на Морийн Кросби това ѝ е било известно?

– Не знам.

Уилет започна да диша тежко. Мисълта, че богат клиент като Морийн Кросби може да бъде съден за отвлечане изглежда го шокира, макар че затрудненото положение на Анона Фрийдландър не го накара дори да трепне.

– Между другото, в случай, че сте изпитали някакво съчувствие към нея, искам да ви кажа, че снощи измъкнахме Анона Фрийдландър от санаториума.

– О?! – изглеждаше объркан. – Има ли вероятност да създаде някакви неприятности.

Отправих му злъчна усмивка.

– Бих казал, че е повече от вероятно. Вие например не бихте ли предприели нещо, ако ви бяха държали затворен две години само защото някакви богаташи не искали името им да се появи във вестниците?

Той подпря с пръст бузата си и се замисли дълбоко.

– Може би бихме могли да ѝ дадем някакво обезщетение – рече накрая, но видът му не беше много доволен. – Май ще е най-добре да я видя.

– Никой няма да я види преди тя да е готова за това. Засега тя не знае жива ли е или мъртва. – Загасих цигарата и запалих една от моите. – Трябва да бъде съобщено за отвличането в полицията. Щом това стане, цялата тая гадна история ще излезе на първите страници във вестниците. Тогава ваше задължение ще бъде да предадете милионите на Кросби на Центъра за изследвания. Те може да пожелаят, а може и да не пожелаят да поемат грижата за парите: по-вероятно е да не пожелаят.

– Още една причина, за да искам да говоря с нея – настоя той. – Обикновено тези неща могат да се уредят.

– Не бъдете толкова сигурен. Освен това, остава и малкият инцидент с мен – рекох кротко. – Аз също бях отвличен и ме държах като затворник пет дни и също бях напопан с известна доза наркотици. Още едно нещо, за което трябва да се съобщи в полицията.

– Защо ще се отказвате от такава хубава работа? – отвърна той и за първи път, откакто бях в стаята, си позволи да се усмихне леко. – Тъкмо смятах да ви предложа допълнителен хонорар: да речем още петстотин долара.

Това направи новата ми шапка сигурна.

– Изкушавате ме. Можем да го наречем застраховка срещу риск – казах. – Но ще трябва да бъде извън заплащането за работата, която вършим.

– Дадено.

– Е, вероятно можем да оставим Анона Фрийдландър за момента и да продължим с историята. Има още доста и колкото по-нататък отиваме, толкова по-хубаво става.

Той бутна стола си назад и стана. Гледах го как се отправя към барчето до отсрещната стена и се връща с бутилка „Хай & Хай“ и две малки чаши.

– Пиете ли от това нещо? – попита, сядайки.

Отвърнах, че пия, когато ми се удаде случай.

Той наля две питиета, бутна едното към мен, изля другото в

гърлото си и веднага напълни отново чашата си. Сложи бутилката помежду ни.

– Сипвайте си.

Отпи от уискито. Беше много хубаво: най-добрият алкохол, който бях пил от месец. Помислих си колко забавно беше как един прочут адвокат може да се разпусне, когато види, че насреща му се задава неприятност с неговото име, изписано върху нея.

– По думите на Морийн, смъртта на Кросби гризала съвестта на Джанет – продължих. – Може и така да е било, но начинът, по който го е показвала, е бил доста странен. Трябваше да предположа, че не би следвало тя да има желание да играе тенис или да ходи насам-натам в подобен момент, но явно го е правела. Както и да е, пак по думите на Морийн, Джанет се е самоубила шест или седем седмици след случило то се. Взела арсеник.

Миниатюрна капчица уиски се изтърколи от чашата на Уилет върху попивателната.

– Господи! – рече той под носа си.

– Това също било потулено. Случило се така, че мисис Салзър отсъствала и Морийн и д-р Салзър повикали д-р Бюли – безобиден стар козел. Казали му, че Джанет е страдала от злокачествен ендокардит и той услужливо написал смъртния акт. Джанет имала лична камериерка – Юдора Дру, която вероятно е чула Морийн и Салзър, докато съчинявали тази история. Притиснала ги и те й платили. Научих за нея и отидох да я видя. Тя беше достатъчно хитра, за да ме преметне и да се обади на Салзър да му съобщи, че след като й предлагам петстотин долара за информацията, ще си затваря устата, ако той пожелае да вдигне цената. Мисис Салзър е имала отговор на това. Изпратила един бивш убиец, който в момента работел в санаториума, да я вразуми. Според мисис Салзър, той се разгорещил и я убил.

Уилет си пое дълбоко въздух и отпи като човек, който наистина има нужда да си пийне.

– Икономът на семейството, Джон Стивънс, също знаеше или подозираше нещо – продължих аз. – Тъкмо го убеждавах да проговори, когато шестима жабари, работещи за Шерил, го отвлякоха. Те се отнесли малко по-грубо с него и той от само себе си хвърлил топа, но това си остава убийство. Харесва ли ви?

– Продължавайте – каза той решително.

– Спомняте си сестра Гърни, нали? Мисис Салзър признава, че я е отвлякла, само че, според думите й, тя сама е паднала, когато слизала по

аварийната стълба и си счупила врата. Мисис Салзър я скрила някъде в пустинята. Това също е убийство.

– Невероятно – рече Уилет. – Не мога да повярвам.

– Звучи невероятно единствено заради мотива. Имаме двама души – мисис Салзър и Шерил, които извършват три убийства, да оставим настрана отвличането на Анона Фрийдландър и моето, само за да спасят едно момиче от вестникарската връва. Ето кое прави историята невероятна. Мисля, че в цялата работа има много повече, отколкото знаем. Мисля, че теза двамата се опитват да попречат на някоя много плодови котка да изскочи от торбата и искам да разбера що за котка е това.

– Не са вестниците, които ги тревожат – каза Уилет. – Забележете какви пари са замесени.

– Да, но продължавам да смятам, че има някаква неизвестна котка, която още не сме открили. Възнамерявам да я потърся. Както и да е, продължавам. Още не съм приключил. Най-силният удар е за края. Морийн ми каза, че когато получила парите, Шерил се променил. Превърнал се в изнудвач. Заплашил я с мълвата, която ще пусне, че понеже го е отмъкнала от Джанет, Джанет е убила баща си, а после се е самоубила. Но ако Морийн му купела „Дрийм Шип“, щял да си трае и тя му купила „Дрийм Шип“: затова е превърнала парите от застраховката в чекове на носител. Дала е чековете на Шерил. Представете си как ще пропишат вестниците, ако се разбере, че Морийн Кросби стои зад хазартния кораб. Няма ли това да пусне всичките пари на Кросби в пазвата на Изследователския център?

Уилет успя да придобие позеленял вид, без в действителност да позеленее.

– Тя е купила „Дрийм Шип“? – изрече сковано той.

– Така ми каза. Довери ми също, че се страхува от Шерил и точно в този драматичен момент Шерил се появи лично. Той обяви, че ще набухта Морийн на място, където никой няма да я намери и че ще се отърве от мен по същия начин. Тъкмо започвах да споря с него, когато някой отзад ме цапна по главата и се събудих в санаториума на Салзър. Няма да си губим времето с онова, което се случи там. Достатъчно е да се каже, че моят помощник успял да излъже Лесуейс, че е прочут писател и си бе издействал да бъде поканен на ежемесечното посещение на градските съветници в лудницата. Намери ме и ме измъкна, а взехме с нас и Анона Фрийдландър. Онова, което трябва да разберем е, дали Шерил е изпълнил закана си да скрие Морийн. Ако тя не се появи утре, хващам се на бас, че е скрита: вероятно на кораба на Шерил. Но ако се появи,

ще съм склонен да мисля, че е вътре в тази работа, заедно с останалите и че ме е завела в къщата си, за да може Шерил да ме пипне.

Уилет си наля още една чашка с не особено стабилна ръка.

– Не ми се вярва да е така – рече той.

– Ще видим. Ако Шерил я държи, имате ли някаква възможност да наложите запор на парите ѝ?

– Изобщо нямам никаква власт над парите ѝ. Всичко, което бих могъл да направя, е да се обяви пред другите попечители, че е нарушила условията в завещанието.

– Кои са другите попечители?

– Мистър Глин и мистър Копли, шефовете ми, които, разбира се, са в Ню Йорк.

– Трябва ли да се разговаря с тях?

– Не на този етап – отвърна той и се почеса по устата. – Ще бъда откровен с вас, мистър Малой. Те ще изпълнят клаузите в завещанието без всякакво колебание и без да вземат под внимание, че момичето може да е невинно. Според моите разбирания завещанието е прекалено сурово. Кросби е поставил условието, че появи ли се името на Морийн във вестниците, парите преминават към Изследователския център. Допускам, че донякъде му е било писнало от лудориите ѝ, но не е осъзнавал, че дава оръжие в ръцете на някой безскрупулен изнудвач. И най-вероятно това е, което се е случило.

– Хрумна ли ви, че прикривате три убийства? – попитах, като си сипах нова чашка. От всички тези приказки устата ми беше пресъхнала. – Засега Бран-дън не се е задълбал, защото се бои от парите на Кросби, но ако фактът, че Морийн има нещо общо с тези убийства, излезе наяве, той ще трябва да забрави за парите ѝ и да предприеме нещо. Тогава двамата с вас ще се окажем в доста тежко положение.

– Ще трябва да приложим към нея презумпцията за невинност – каза неспокойно Уилет. – Никога няма да си простя, ако загуби несправедливо парите си, защото сме действали прекалено прибръзано. Ами тази Фрийдландър? Колко време ще мине преди да може да говори?

– Не знам. Като я гледам, ще ѝ трябва известно време. Дори не може да си спомни коя е.

– В болница ли е?

Поклатих глава.

– Секретарката ми, мис Бенсинджър, се грижи за нея. Извиках лекар, но той не може нищо да направи. Каза, че било въпрос на време. Днес отивам в Сан Франциско да се срещна с баща ѝ. Появата му може

да помогне на паметта ѝ.

– Ще поемем разходите – рече Уилет. – Записвайте всичко на наша сметка. – Запали друга цигара. – Каква ще е следващата стъпка?

– Ще трябва да почакаме и да видим дали Морийн ще се появи. Ако не се появи, ще отида на „Дрийм Шип“ да видя дали е на борда. Има и някои други крайчета в тази картинка, които изследвам. В момента има доста хлабави нишки, които трябва да се натегнат.

На вратата се почука, платиненорусата блондинка влезе кръшно и се насочи към бюрото на Уилет.

– Мисис Полард започва да става нетърпелива – измърмори тя. – Току-що пристигна и това съобщение. Помислих си, че трябва веднага да го видите.

Тя му подаде някакво листче. Той прочете онова, което беше написано на него и вдигна вежди.

– Добре. Кажете на мисис Полард, че ще я приема след пет минути – рече той и ме погледна. – Мис Кросби няма да дойде утре. Както изглежда, заминава на екскурзия в Мексико.

– Кой се е обадил? – попитах, като се приведох напред.

– Не каза кой е – отвърна платиненорусата блондинка на Уилет. – Каза, че се обажда от името на мис Кросби и попита дали бих ви предала съобщението веднага.

Уилет повдигна вежди и ме погледна. Аз поклатих глава.

– Добре, мис Палмитър – рече той. – Това е всичко.

Измъкнах шапката си изпод стола и станах.

– Май ще трябва да посетя „Дрийм Шип“ – отбелязах.

Уилет прибра уискито и двете чаши.

– По-добре не ми говорете за това – отвърна той. – Ще бъдете внимателен, нали?

– Ще се учудите колко внимателен ще бъда.

– Може и да е заминала за Мексико – предположи той със съмнение.

Усмяхнах му се леко, но той не ми отвърна със същото.

– До скоро – казах и излезнах в приемната.

В един от фотьойлите седеше и дишаше тежко дебела, натруфена жена с перли, колкото мариновани лукчета, около врата. Когато минавах покрай нея на път за вратата, тя ми хвърли леден поглед.

Обърнах се към платиненорусата блондинка и опитах въздействие на усмивката си върху нея.

Тя ококори очи, погледна ме с празен поглед и после се извърна

настрани.

Измъкнах се навън, а усмивката ми увисна в пространството като нежелано бебе, оставено на прага.

II

Когато влезнах, Джек Кермън тъкмо показваше на Трикси, моята телефонистка, как Грегъри Пек целува изпълнителките на главните роли. Двамата се отлепиха един от друг, малко по-бавно от гръмотевица, но не по-бавно. Трикси рязко седна на мястото си и започна да включва и изключва щепселите, като се опитваше неуспешно да покаже усърдие.

Кермън ми отправи тъжна, но самодоволна усмивка, поклати печално глава и ме последва в кабинета.

– Защо трябваше да го правиш? – попитах, отидох до бюрото и отворих едно чекмедже. – Не е ли прекалено млада?

Кермън се усмихна подигравателно.

– Не, ако се съди по начина, по който действа – отвърна той.

Извадих моя 38-калибров полицейски пистолет и го пхнах в страничния си джоб заедно с няколко резервни пълнители.

– Имам новини – рече Кермън малко опулено. – Искаш ли да ги чуеш?

– Ще ми ги кажеш в колата. Двамата с теб отиваме във Фриско.

– Въръжени?

– Да. Отсега нататък няма да поемам никакви рискове. Носиш ли си патлака?

– Мога да го взема.

Обадих се на Пола, докато го нямаше.

– Как е тя? – попитах, когато вдигна.

– Горедолу, все така. Д-р Мансъл току-що беше тук. Сложи ѝ инжекция. Каза, че ще мине доста време, докато отвикне.

– Каня се да ида да се видя с баща ѝ. Ако реши да си я прибере, това ни задължение ще отпадне. Ти добре ли си?

Отвърна ми, че е добре.

– Ще се отбия на връщане – рекох и затворих.

С Кермън взехме асансьора до партера и прекосихме тротоара към буика.

– Тази нощ ще отидем на „Дрийм Шип“ – съобщих му, когато включих двигателя.

– Официално или неофициално?

– Неофициално – точно като във филмите. Може дори да ни се наложи да плуваме дотам.

– А акули и други подобни? – отвърна Кермън. – Може да се опитат да стрелят по нас, когато се качваме на борда.

– Сто на сто ще го направят, ако ни видят. – Минах покрай един камион и продължих до Сентър Авеню със скорост, която стресна двама таксиметрови шофьори и едно момиче, което караше понтиак.

– Това е нещо, което трябва да очакваме с трепет – каза мрачно Кермън и се отпусна по-дълбоко в седалката. – Нямам никакво търпение. Май ще е по-добре да направя завещание.

– Имаш ли какво да завещаеш? – попитах учудено и рязко натиснах спирачките, когато светна червено.

– Няколко омърляни картички и препарирани плъх – отвърна Кермън. – Ще ги оставя на теб.

Когато светна зелено, попитах:

– Какви са новините? Откри ли нещо за мисис Салзър?

Кермън запали цигара и запрати клечката на задната седалка на понтиака, когато той се опита да ни задмине.

– Открих. Внимавай как караш. Това, което ще чуеш, ще те зашемети. Цяла сутрин съм се ровил. Знаеш ли коя е тя?

Завих по булевард „Феървю“.

– Казвай.

– Втората жена на Макдоналд Кросби: майката на Морийн.

Колата залитна в насрещното движение и едва не се блъсна в един камион, който си караше спокойно и си вършеше работата, а шофьорът ме напусва. Свих обратно в платното си.

– Предупредих те да внимаваш – рече Кермън и се подсмихна. – Страхотно, нали?

– Давай нататък: какво още?

– Преди около двацет и три години е била специалист по уши, нос и гърло в Сан Франциско. Кросби я срещнал, когато лекувала Джанет от някакво незначително заболяване. Оженил се за нея. Тя продължила да практикува, претоварила се, получила нервна криза и трябвало да спре да работи. Двамата с Кросби не се погаждали. Хванал я да флиртува със Салзър и се развел с нея. Когато той се преместил в Оркид Сити, тя също се преместила, за да е по-близо до Морийн. Харесва ли ти?

– Е, не е зле – отвърнах. Вече бяхме на магистралата за Лос Анджелис и Сан Франциско и бях натиснал здраво газта. – Обяснява доста

неща, но не всичко. Става ясно защо се е намесила в играта. Естествено е да бъде загрижена дъщеря ѝ да запази всичките тези пари. Но за Бога! Представи си докъде е стигнала. Хващам се на бас, че е луда.

– Сигурно – рече самодоволно Кермън. – В „Асоциацията на медиците“ много не им се говореше за нея. Казаха, че имала нервна криза и че няма да се разпростират по въпроса. Получила пристъп по средата на една операция. От някаква сестра, с която разговарях, научих, че ако не бил анестезиологът, щяла да пререже гърлото на пациента – толкова зле било.

– Салзър имал ли е пари?

– Никакви.

– Питам се кой е финансирал санаториума: вероятно Кросби. Смъртта на сестра Гърни няма да ѝ се размине Когато полицията намери тялото, смятам да дам на Мифлин малко информация.

– Може никога да не я намерят – отбеляза Кермън. Мнението му за Оркидската градска полиция беше много ниско.

– Ще им помогна, след като се видя с Морийн.

През следващите десет минути пътувахме в мълчание и аз се бях отдал на размисли.

После Кермън каза:

– Не си ли губим времето, като отиваме да видим стария Фрийдландър? Не можехме ли да му се обадим по телефона?

– Малко късничко ти идват гениалните идеи, не е ли така? Може да не гори от желание да си я получи обратно. Един телефонен разговор би могъл да бъде прекратен много лесно. Имам чувството, че е нужно да се поговори с него.

Няколко минути след три прекосихме Оукланд Бей Бридж, свихме по Монтгомери Стрийт, а след това наляво по Калифорния Стрийт.

Къщата на Фрийдландър се намираше на половината път надолу по улицата, от дясната страна. Беше една от типичните невзрачни сгради: шестетажен лабиринт, огласян от гърмящо радио и писъци на деца.

Посрещна ни тъпа хлапета, които се спуснаха по каменните стъпала. Направиха с колата какво ли не, освен че не ѝ спукаха гумите и не хвърлиха запалени клечки в резервоара.

Кермън избра най-едрото и най-силното от тях и му даде половин долар.

– Дръж приятелчетата си настрана от тази кола и ще получиш другата половина – рече му той.

Хлапето се завъртя и цапна едно дете по ухото, за да ни увери във

верността си. Оставихме го, когато риташе друго.

– Хубаво кварталче – каза Кермън, като приглади мустаците си с нокътя на палеца.

Качихме се по стълбата и разгледахме двете редици пощенски кутии. Жилището на Фрийдландър беше на петия етаж, №25. Нямаше асансьор, така че тръгнахме пеша.

– Денят ми ще е страхотен, ако се окаже, че го няма – изпъшка Кермън, когато спря на площадката на четвъртия етаж, за да направи гримаса.

– Прекалено много пиеш – отбелязах и тръгнах да изкачвам последните стъпала.

Озовахме се в дълъг, мръсен коридор. Нечие радио свиреше джаз и гърмеше оглушително нашир и на-длъж из целия коридор.

От близката стая излезе мърлява жена. На главата ѝ имаше черна сламена шапка, която вече си беше изпяла песента, а в ръка държеше пазарска чанта. Хвърли ни изпълнен с любопитство поглед и продължи по коридора към стълбите. Обърна се отново да ни погледне, а Кермън сложи ръце на ушите си и раздвижи пръсти. Тя заслиза надолу, гордо вирнала нос.

Поехме по коридора към № 25. Нямаше нито звънец, нито чукче. Когато вдигнах ръка да потропам, иззад вратата се чу приглушен трясък, както когато човек надуе книжна торба и я удари с ръка.

Бях извадил пистолета си и хванах дръжката на вратата още преди ехото да заглъхне. Завъртях дръжката и натиснах. За мое учудване вратата се отвори. Надникнах в средноголяма стая – дневна, ако се съдеше по начина, по който беше мебелирана.

Чувах тежкото дишане на Кермън зад гърба си. Обгърнах стаята с бърз поглед. Никой не се виждаше. Имаше две врати, които водеха някъде, но и двете бяха затворени.

– Мислиш ли, че беше пистолет? – измърмори Кермън.

Кимнах, влезнах тихо в стаята и му махнах да остане на мястото си. Той остана. Прекосих помещението и се ослушах да доловя някакъв звук зад вратата от дясната ми страна, но радиото заглушаваше всичко.

Направих знак на Кермън да се скрие, завъртях дръжката и бутнах леко вратата да се отвори, като в същото време се дръпнах встрани и се прилепих към стената. Двамата чакахме и се ослушвахме, но не се случи нищо. Откъм отворената врата се носеше силната, кисела миризма на барут. Приведох се напред, за да хвърля един поглед в стаята.

В средата, на пода, се беше проснал някакъв мъж. Краката му бяха

подвити под него, а ръцете му обгръщаха гърдите. През пръстите му течеше кръв, стичаше се по дланите и капеше на пода. Беше на около шейсет и предположих, че беше Фрийдландър. Когато го погледнах, той въздъхна сподавено и ръцете му се отпуснаха на пода.

Не помръднах. Знаех, че убиецът трябва да беше там. Не би могъл да излезе.

Кермън се промъкна в дневната, мина зад мен и се снеси от друга страна на вратата. Тежкия му 45-калибров пистолет приличаше на оръдие в ръката му.

– Излизай! – изръмжах неочаквано. Гласът ми прозвуча като дисков трион, който се забива в дървен чеп. – И то с вдигнати ръце!

Изгърмя пистолет и куршумът проби стената точно до главата ми.

Кермън плъзна ръце покрай вратата и гръмна два пъти. Тръсъкът разклати прозорците.

– Не можеш да избягаш! – казах, опитвайки се гласът ми да прозвучи като на ченге. – Обкръжен си.

Този път обаче убиецът не се шегуваше. Настъпи тишина и не последва никакво движение. Чакахме, но напразно. Представях си, че ченгетата пристигат, а хич не ми се искаше да се забърквам с полицаите на Фриско: бяха прекалено усърдни.

Магнах на Кермън да остане на мястото си и се промъкнах до прозореца. Когато го вдигнах, Кермън отново стреля в стаята и под прикритието на шума от изстрела, аз отворих прозореца. Погледнах навън. На няколко фута се намираше прозорецът на вътрешната стая. Това означаваше да стъпя на перваза и да се прехвърля на другия перваз на сто фута от земята. Когато промуших крак през прозореца, погледнах назад. Кермън ме гледаше ококорено и поклати глава към мен. Посочих към другия прозорец и се прехвърлих на перваза.

Някой стреля отдолу и куршумът посипа цимент по лицето ми. Бях толкова изненадан, че едва не се пузнах, погледнах към улицата и към обърнатите на-горе лица на насъбралата се тълпа. Точно в центъра беше застанало набито ченге, което се прицелваше в мен.

Нададох глух вик, хвърлих се напред и встрани, залитнах към прозореца на следващата стая, влетях вътре, чупейки стъклото и паднах на пода на четири крака. Буквално в лицето ми изгърмя пистолет, после гръмна оръдието на Кермън, като откърти дебело парче от мазилката на тавана.

Приведох се и отчаяно се извих, за да се прикрия зад леглото, когато нови куршуми разтърсиха стаята.

Изведнъж видях едно тъмно, озъбено лице, което надничаше към мен над леглото. Кръвожадното синьо дуло на автоматичен пистолет бе насочено към главата ми. После ръката, която държеше пистолета, изчезна сред гърмежа на огнестрелно оръжие и отново се появи като пихтиеста червена маса.

Това беше моят приятел жабарят с мръсната риза. Той извика и залитна към прозореца, когато Кермън се хвърли към него. Той удари Кермън с гърба на ръката си, плъзна се покрай него и побягна през вратата, през другата стая – към коридора. Отново се чу стрелба, някаква жена изпищя и някакво тяло се строполи на пода.

– Внимавай! – изпъсках аз. – Там има едно ченге, което си пада по стрелянето. Ще те гръмне в момента, в който те види.

Стояхме неподвижни и чакахме.

Но ченгето не искаше да поема никакви рискове.

– Всички да излизат! – извика то иззад вратата. Дори от това разстояние можех да чуя, че се задъхва. – Ще ви пратя в пъкъла, ако посметете да стреляте.

– Идваме – обадох се. – Не се превъзбуждай и недей да стреляш.

Тръгнахме през стаята към коридора с вдигнати ръце.

Жабарят лежеше проснат в коридора. По средата на челото му имаше дупка от куршум.

Ченгето беше от онези грамадни мъже, които имат големи крака и едър череп. То изръмжа и ни заплаши с пистолета.

– Спокойно, братле – рекох. Видът му хич не ми харесваше. – Вече имаш в ръцете си два трупа. Едва ли искаш още два.

– Хич не ми пука – отвърна то и се озъби. – Два или четири, ми е все едно. Вдигнете ръце до онази стена, докато дойде колата.

Облегнахме се. Не мина кой знае колко време и чухме вой на сирена. Двама души с бели сака се появиха откъм стълбите, като лъхтяха. Следваше ги внушителна група от отдела за убийства. Бях щастлив да видя сред всички тези ченгета главния детектив на района – Дъниган. Бяхме си имали вземане-даване и преди.

– Здравсти – рече той и ни погледна втренчено. – Това погребението ви ли е?

– На косъм бяхме от него – отвърнах. – Вътре има още един труп. Би ли казал на този офицер, че не сме опасни. Продължавам да си мисля, че има намерение да ни застреля.

Дъниган махна на ченгето да се отдръпне.

– След миг ще дойда да си поговорим.

Влезна вътре да хвърли един поглед на Фрийдландър.

– Той ни е приятел – казах на ченгето, което ни зяпаше. – Трябва повече да внимаваш по кого стреляш.

Ченгето се изплю.

– Сглупих, че не ви затрих, боклуци такива – от върна то с отвращение. – Ако ме бяха заварили с четири трупа, може би щяха да ме направят сержант.

– Какво симпатично малко мозъче имаш – рече Кермън и му обърна гръб.

III

Тръгнахме обратно към Оркид Сити в пет часа, след два ужасни часа, прекарани в кабинета на Дъниган, главния детектив на района. Направи всичко по силите си, за да вникне в случая, но всеки път, когато вече мислеше, че е пооткрехнал капака, той се захлупваше под носа му, така че всичките му напъни завършиха без успех.

Историята, която му разказах, беше проста и повече или по-малковярна. Казах му, че дъщерята на Фрийдландър се е водела изчезнала през последните две години. Това той можеше да провери, като се обади на отдела за изчезнали лица при полицията в Оркид Сити. Казах му още, че случайно съм я открил да броди из улиците напълно безпаметна и съм я завел в апартамента на секретарката си, след което веднага съм се качил на колата, за да дойда във Фриско и да заведа Фрийдландър при нея.

Искаше да знае как съм разбрал, че точно тя е дъщерята на Фрийдландър и аз му казах, че съм чел бюлетина за изчезналите, който е бил разпространен от полицията и съм запомнил описанието.

Той ме гледа няколко минути безизразно, като се чудеше дали да ми повярва или не и в отговор аз също го гледах.

– Мислех си, че имаш по-важни неща за вършене – беше последният му коментар.

Продължих с разказа за това, как съм пристигнал в апартамента на Фрийдландър, чул съм изстрела, намерил съм стареца мъртъв, а жабарят се е опитал да избяга. Казах, че той е стрелял по нас и тогава ние сме му отвърнали със същото и показах на Дъниган разрешителните ни за огнестрелно оръжие. Изразих предположение, че жабарят може да е бил крадец. Не, не мислех, че съм го виждал преди, макар че беше

възможно. Всички жабари ми изглеждаха еднакви.

Дъниган имаше натрапливото усещане, че зад всичко това се крие много повече, отколкото му казвах. Можех да го прочета много ясно на голямото му, квадратно лице. Така ми и каза.

Отвърнах му, че явно чете прекалено много криминалета и попитах може ли вече да тръгвам, тъй като имам доста работа за вършене.

Но той отново започна от самото начало, изучаваше ме, задаваше въпроси, като ми губеше куп време и накрая завърши точно там, откъдето беше започнал. Когато ме погледна, приличаше на победен бик.

За щастие жабарят беше взел парите и златния часовник на Фрийдландър – единствените ценни неща в апартамента, така че всичко изглеждаше като идеално подготвено за обикновен „стреляй и бягай“ обир. Накрая Дъниган реши да ни пусне да си ходим.

– Може и да е било обир – каза тежко той. Ако вие двамата не бяхте там, нямаше да се замисля, но присъствието ви ме кара да се чудя.

Кермън отбеляза, че ако се тревожел за разни дребни случаи като този, щял да се състари и да се пенсионира преди да е стигнал до големите случаи.

– Няма значение – рече кисело Дъниган. – Не знам какво има във вас двамата. Винаги, щом си по-дадете муцуните в този град, става някоя беля и обикновено тя е на мой гръб. Бих искал да стоите надалеч. И без това си имам достатъчно работа, така че няма нужда да пристигате тук и да ми създавате допълнителна.

Ние двамата се засмяхме вежливо, ръкувахме се с него, обещахме, че ще присъстваме на предварително то следствие и си тръгнахме.

Дума не разменихме, докато не се качихме в буика и не потеглихме през Оукланд Бей Бридж за вкъщи. После Кермън каза спокойно:

– Ако той някога разбере, че това е жабарят, който е отвлякъл Стивънс, имам чувството, че животът ти може да стане доста напечен.

– Достатъчно напечен е и сега. В момента Анона ляга изцяло на наши ръце. – Изминах почти миля преди да продължа: – Знаеш ли, това е дяволски случай. През цялото време съм с чувството, че някой се опитва много настойчиво да попречи на една голяма, силна котка да изскочи от торбата. Пропускаме нещо Гледаме торбата, но не и котката, а тя е ключът към цялата история. Така трябва да е. Всеки, който я е зърнал, вече е мъртъв: Юдора Дру, Джон Стивънс, сестра Гърни, а сега и Фрийдландър. Мисля си, че Анона Фрийдландър също знае за котката. Трябва по някакъв начин да върнем паметта ѝ и то бързо.

– Ако знае нещо, защо не са я премахнали, вместо да я държат на

онова място? – отвърна Кермън.

– Точно това ме безпокои. Досега всички са били убити малко или повече случайно, но по отношение на Фрийдландър е извършено предумишлено убийство. Това означава, че някой е започнал да се паникьосва. Това означава също така, че Анона вече не е в безопасност.

Кермън се надигна в седалката.

– Смяташ, че ще се опитат да се докопат до нея?

– Да. Ще трябва да я скрием на някое сигурно място. Може би трябва да уредим д-р Мансъл да я настани в клиниката си в Лос Анджелис и да помоля Крюгер да ми заеме няколко от боксьорите си, за да ги поставя пред вратата ѝ.

– Май че и ти четеш прекалено много криминалета – отвърна Кермън, като ме стрелна с периферното си зрение.

Продължавах да карам с доста голяма скорост, докато размишлявах върху убийството на Фрийдландър и колкото повече мислех, толкова по-нервно ми ставаше.

Стигнахме до Сан Лукас и спрях пред едно магазинче.

– Сега пък какво има? – попита учудено Кермън.

– Смятам да се обадя на Пола – отвърнах. – Трябваше да ѝ се обадя още от Фриско. Започва да ме втриса.

– Я се успокой – рече Кермън. Изглеждаше изненадан. – Отпуснал си юздите на въображението си.

– Дано да е така – отвърнах и се насочих към една телефонна кабинка.

Кермън ме сграбчи за ръката и ме дръпна назад.

– Виж това!

Сочеше към купчина вечерни вестници на щанда за пресата.

На първа страница, с едри цял инч букви, пишеше:

СЪПРУГАТА НА ИЗВЕСТЕН ЛЕКАР, ЗАНИМАВАЩ СЕ С ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕ, СЕ САМОУБИВА

– Вземи един – казах, измъкнах ръката си и се затворих в кабинката. Поръчах разговор с апартамента на Пола и зачаках. Чувах как телефонът звънеше, но никой не отговори. Стоях така, сърцето ми бумкаше, слушалката беше залепнала за ухото ми. Вслушвах се и чаках.

Трябваше да е там. Разбрали се бяхме, че Анона не бива да остава сама.

Кермън се приближи и се взря в напрегнатото ми лице през стъклената врата. Кимнах му с глава, прекъснах връзката и помолих телефонистката да опита отново.

Докато я чаках да се свърже, отворих вратата.

– Никой не отговаря – казах. – Телефонистката опитва пак.

Лицето на Кермън помръкна.

– Давай да тръгваме. Имаме още доста път.

– Тръгването ще почака малко – отвърнах и точно, когато се канех да затворя, телефонистката се включи и ми съобщи, че линията е в ред, но никой не отговаря.

Затворих телефона и двамата излезнахме от магазинчето Подкарах буика по главната улица и веднага щом излезнахме от града, надух скоростта.

Кермън се опитваше да чете вестник, но при тази скорост му беше трудно да го държи стабилно.

– Намерена е днес следобед – извика в ухото ми. – Взела е отрова, след като Салзър е съобщил за смъртта на Куел в полицията. Нито дума за Анона, нито пък за сестра Гърни.

– Тя е първата, която я е хванало шубето – рекох. – Или някой я е отровил. Всъщност, майната й. Страхувам се за Пола.

След време Кермън каза, че никога преди в живота си не е пътувал в по-бясно карана кола и че не би искал да преживее това отново. По едно време стрелката на скоростомера беше заковала на деветдесет и две мили и си остана там, докато профучавахме по широкия крайбрежен път с натиснат клаксон.

Едно ченге от пътната полиция тръгна след нас, но не успя да ни настигне. Задържа се зад нас за около две-три мили, после се загуби от погледа ни. Предположих, че ще предаде описанието ни на следващия град, затова свих по един черен път не по-широк от двайсет фута. Кермън само седеше със затворени очи и се молеше.

Пристигнахме в Оркид Сити за четирийсет и пет минути и това наистина можеше да се нарече каране.

Апартаментът на Пола се намираще на булевард „Парк“, на около стотина ярда от Парк Хоспитал. Префучахме нагоре по широкия булевард и когато заковахме пред блока, гумите изсвистяха, сякаш беше дошъл лобният час в някоя клиника.

Докато стигнем до третия етаж ни се стори, че асансьорът едва крета. Най-накрая спря и ние двамата се втурнахме по коридора към апартамента на Пола. Забих пръст в звънеца и се облегнах с цялата си

тежест на него. Чувах как звънеше, но никои не отвори. По челото ми беше избила пот, сякаш току-що излизах изпод душа.

Отдръпнах се.

– Заедно – казах на Кермън.

Хвърлихме се срещу вратата с раменете напред. Вратата беше здрава, но и аие бяхме много здрави мъже. Третият тласък разби ключалката и ни запрати в уютното малко коридорче.

Пистолетите бяха в ръцете ни. Запътихме се през дневната към спалнята на Пола.

Леглото беше в безпорядък. Чаршафът и одеалото лежаха на пода.

Влезнахме в банята и в стаята за гости. Апартаментът беше празен: и двете – и Пола, и Анона – бяха изчезнали.

Хвърлих се към телефона и се свързах с офиса. Трикси ми каза, че Пола не се е обаждала. Съобщи ми, че някакъв мъж, който не се представил, се обаждал два пъти. Казах ѝ да му даде телефона на Пола, ако позвъни отново и затворих.

Кермън ми подаде цигара с леко трепереща ръка. Запалих я несъзнателно и седнах на леглото.

– Най-добре ще е да идем на „Дрийм Шип“ – рече Кермън със свито гърло. – И то бързо.

Поклатих глава.

– Спокойно – отвърнах му аз.

– По дяволите! – избухна той и тръгна към вратата. – Хванали са Пола. О'кей, отиваме там да поговорим с тях. Хайде!

– Спокойно – повторих, без да помръдна. – Сядай и не ставай глупав.

Кермън се приближи до мен.

– Ти да не си луд или какво?

– Да не си въобразяваш, че ще можеш да припариш до оня кораб посред бял ден? – казах аз и го погледнах. – Я помисли малко. Ще отидем, но когато се стъмни.

Кермън направи гневно движение.

– Аз отивам сега. Ако чакаме, може да стане твърде късно.

– О, я млъкни! – рекох. – Сипи си едно питие. Ще останеш тук.

Той се поколеба, после се запъти към кухнята. След малко се върна с бутилка уиски, две чаши и кана студена вода. Приготви питиетата, даде ми едното и седна.

– Абсолютно нищо не можем да направим, ако са решили да я цапнат по главата – казах. – Дори да не са го направили още, ще го

направят в момента, в който ни видят да пристигаме. Ще отидем там, когато се стъмни и нито миг по-рано.

Кермън не отговори. Той седеше, отпи голяма глътка и стисна ръцете си една в друга.

Седяхме така, втрещени в пода, без да мислим, без да помръдваме – чакахме и толкова. Оставаха четири часа, може би и малко повече до момента, в който щяхме да можем да предприемем нещо.

В шест и четвърт все още бяхме в апартамента. Бутилката уиски беше преполовена. Пепелникът беше пълен с угарки. Готови бяхме да пощръклеем.

Тогаво телефонът иззвъня пронизителен звук, който прозвуча зловещо в тишината на малкото жилище.

– Аз ще вдигна – рекох, тръгнах с изтръпнали крака през стаята и вдигнах слушалката.

– Малой? – беше мъжки глас.

– Да.

– Тук е Шерил.

Не казах нищо, а чаках, като гледах към Кермън.

– Твоето момиче е при мен на борда, Малой-рече Шерил. Гласът му беше мек – просто шептеше в ухото ми.

– Знам – отвърнах.

– По-добре е да дойдеш и да си я прибереш – продължи Шерил. – Да речем около девет. Не и преди това. Една лодка ще те чака на кея, за да те доведе. Ела сам и се придържай към уговорката. Ако доведеш полицията или някой друг със себе си, ще я ударим по главата и ще я хвърлим през борда. Разбра ли?

Отвърнах, че съм разбрал.

– Тогаво до девет – рече той и затвори.

IV

Лейтенант Брадли от отдела за изчезнали лица беше набит, обезверен офицер от полицията на средна възраст, който прекарваше дълги часове зад едно скапано бюро в малко кабинетче на четвъртия етаж в сградата на Главното управление и се опитваше да отговори на въпроси, които нямаха отговор. През целия ден и през част от нощта при него идваха хора или му се обаждаха по телефона, за да съобщят за изчезнали близки, като очакваха да ги намери. Нещо, което не беше лесно, след

като в повечето случаи мъжът или жената бяха изчезнали, защото им беше писнало от домовете им, от съпругите или съпрузите и полагаха възможно най-големи усилия да не бъдат открити. Работа, с която не бих се заел, дори да ми плащаха двайсет пъти повече, отколкото получаваше Брадли и с която така или иначе не бих се справил.

Зад вратата му от матирано стъкло все още се виждаше светлина, когато почуках. Заучено любезният му, вял глас ме покани да влезна.

Ето го, зад бюрото, с лула в устата и уморени, хлътнали, проницателни кафяви очи. Едър оплешивяващ мъж с торбички под очите. Човек, който вършеше добра работа, за което не получаваше нито признание, нито благодарност, а и не искаше да получи.

Когато ме видя, спокойното му лице се смръщи.

– Изчезвай – рече ми той обезнадеждащо. – Зает съм. Нямам време да слушам за неприятностите ти. Имам си собствени.

Затворих вратата и се облегнах на нея. Не бях в настроение да слушам любезностите на някакъв лейтенант от полицията, а освен това и бързах.

– Имам нужда от помощ, Брадли – казах. – При това бързо. От теб ли ще я получа или да отивам при Брандън?

Избледнелите кафяви очи придобиха учудено изражение.

– Не е нужно да ми говориш по този начин, Ма-лой – отвърна той. – Какво те мъчи?

– Много неща, но нямам време да навлизам в подробности – прекоших малкото разстояние от вратата до бюрото му, сложих юмруци на попивателната и го погледнах в очите. – Трябва ми всичко, което имаш за Анона Фрийдландър. Помниш ли я? Тя е била една от сестрите на д-р Салзър в санаториума на булевард „Футхил“. Изчезнала е на 15 май 1947.

– Знам – отвърна Брадли и рунтавите му вежди се вдигнаха на около инч. – Ти си вторият досадник за последните четири часа, който иска да погледне досието ѝ. Не е ли странно как тия неща все идват по две наведнъж. Забелязъл съм го и преди.

– Кой беше той?

Брадли натисна звънеца на бюрото си.

– Това не е твоя работа – отвърна. – Сядай и не ми досаждай.

Когато си издърпвах стол, за да седна, влезе някакъв полицейски чиновник и застана в очакване.

– Донеси пак досието на Анона Фрийдландър – нареди му Брадли. – По-живо. Този джентълмен бърза.

Чиновникът ми хвърли студен поглед и си замина като столетник, който изкачва стръмна стълба.

Брадли запали лулата си и се загледа в изпоцапаните си с мастило пръсти. Дишането му едва се чуваше.

– Още си пяхаш носа в работите на Кросби, а? – попита той без да ме погледне.

– Все още го правя – отвърнах кратко.

Той поклати глава.

– На вас, младите и амбициозните, никога не ви идва умът, вали? Чух, че Макгро и Харстъл са се отбили при теб по-миналата нощ?

– Така беше. Морийн Кросби се появи и ме спаси. Как ти се струва това?

Той леко се усмихна.

– Бих искал да бях там. Тя ли е била тази, която е ударила Макгро?

– Да.

– Страхотно момиче.

– Чувам, че в къщата на Салзър имало голяма веселба – рекох, като го гледах. – Струва ми се, че спортните ви фондове ще пострадат.

– Ей сега ще ревна. На моята възраст хич не ми пука за спорта.

Седяхме в натегнато мълчание няколко минути, после аз попитах:

– Някой да се е обаждал да съобщи, че е изчезнало момиче на име Гърни? Тя също беше сестра при Салзър.

Той подръпна широкия си нос и поклати глава.

– Не. Пак от сестрите на Салзър, казваш?

– Да. Красиво момиче: има хубаво тяло, но ти май си малко старичък, за да те интересуват хубавите тела.

Брадли отвърна, че наистина е малко старичък за тоя род неща, но вече ме гледаше замислено.

– Както и да е, тя няма да ти свърши никаква работа – мъртва е – рекох.

– Опитваш се нещо да ми кажеш или само се правиш на много умен? – попита той и в гласа му прозвуча язвителна нотка.

– Чух, че мисис Салзър се опитала да я отвлече от апартамента ѝ. Момичето паднало по аварийната стълба и си счупило врата. Мисис Салзър я скрила някъде в пустинята, вероятно около санаториума.

– Кой ти каза?

– Една старица, която гадае По кристална топка.

Той се почеса по бузата с края на лулата и ме погледна безизразно.

– По-добре кажи на Брандън. Това е работа ча отдел „Убийства“.

– Това е само сведение, братле, не е доказателство. Брандън обича фактите, а аз може да не съм готов да му ги дам. Казвам го на теб, защото ти може да предадеш, а може и да не предадеш сведението по съответния канал, но аз няма да съм замесен.

Брадли въздъхна, сети се, че лулата му е загаснала и потърси пипнешком кибрит.

– Вие, младите хора, сте много хитри – каза той. – О'кей, ще го предам. Колко от него е истина?

– Всичко. Защо мислиш, че мисис Салзър е нагълтала отровата?

Чиновникът влезе и остави на бюрото една папка. Няколко секунди двамата гледахме втречено половин дузина празни листове.

– Какво по дяволите... – започна Брадли и лицето му се наля с кръв.

– Спокойно – рекох, протегнах се и порових из листовете. Само празни страници и нищо повече.

Брадли мушна пръст в звънеца и го задържа там.

Може би чиновникът надуши опасността, защото побърза да се появи.

– Какво е това? – попита Брадли. – Какви си ги забъркал?

Чиновникът зяпна към празните страници.

– Не знам, сър – отвърна той, като промени цвета си. – Папката беше затворена, когато я взех от подноса ви.

Брадли дишаше тежко, понечи да каже нещо, но размисли и махна с ръка към вратата.

– Изчезвай! – заповяда той. Чиновникът излезе.

Настъпи пауза, след което Брадли рече:

– Това може да ми струва работата. Той трябва да е откраднал документите.

– Искаш да кажеш, че е взел съдържанието на папката и е оставил това за заблуда?

Брадли кимна.

– Така трябва да е, Имаше снимка и описание на рапортите по случая, когато му я дадох.

– Нямате ли копия?

Той поклати глава. Замислих се за момент.

– Онзи, който поиска папката – започнах, – не беше ли висок, мургав, силен – нещо от типа на филмова звезда?

Брадли гледаше без да вижда.

– Да. Познаваш ли го?

– Виждал съм го.

– Къде?

– Искаш ли да си получиш документите обратно?

– Разбира се, че искам. Какво имаш предвид?

Изправих се.

– Дай ми време до девет часа утре – казах. – Или ще ти донеса документите, или ще ти доведе мъжа, който ги е взел. Работя по един случай, Бродли, и не искам Брандън да се намесва в него. Не е необходимо да докладваш до утре сутринта, нали?

– За какво говориш? – попита Бродли.

– Ще имам документите или мъжа до утре сутринта, ако седиш кротко и си затваряш устата, – повторих и тръгнах към вратата.

– Ей! Върни се! – викна Бродли и стана.

Но аз не се върнах. Взех на бегом четирите етажа до изхода, където Кермън ме чакаше в буика.

V

Бяхме четирима: Майк Финеган, Кермън, аз и един дребничък мъж с угрижено лице, е черна зацапана шапка с широка периферия, с мръсна риза без сако отгоре и мърляви бели дочени панталони. Седяхме в задната стая на бара на Делмонико, На масата имаше бутилка уиски и четири чаши, въздухът беше изпълнен с цигарен дим.

Дребничкият мъж със зацапаната шапка беше Джо Декстър. Той въртеше товаро-разтоварния бизнес и превозваше стоките до корабите, хвърлили котва в пристанището. Финеган твърдеше, че му е приятел, но по начина, по който Декстър се държеше, човек не би го разбрал.

Бях му направил предложението си и той седеше и ме гледаше така, сякаш ме мислеше за луд.

– Съжалявам, мистър – рече накрая. – Не мога да го направя. Ще си съсия бизнеса.

Кермън се беше разплул в стола си, с цигара в уста и със затворени очи. Отвори едното си око и каза:

– На кой му пука за бизнеса? Трябва да се отпуснеш, братко. В живота, освен бизнес, има и други неща.

Декстър облиза устните си, Намръщи се на Кермън и застана като на тръни в стола си. После се обърна умолително към Майк.

– Не мога да го направя – повтори той. – Не и такова нещо. „Дрийм

Шип“ са едни от най-добрите ми клиенти.

– Това няма да продължи още дълго – рекох. – Вземай парите, докато още ти ги предлагат. Ще спечелиш стотачка от тая работа.

– Стотачка. – Лицето му се изкриви в презрителна усмивка. – Шерил ми плаща повече всеки месец; това са постоянни доходи. Няма да го направя.

Дадох знак на Майк да не го взема навътре. Беше се привел напред, а от гърлото му излизаше ръмжащ звук.

– Виж – обърнах се към Декстър, – всичко, което се иска от теб, е да доставиш този сандък на кораба тази нощ. Направи го и ще получиш стотак. Какво те плаши толкова?

– А в сандъка ще бъдеш ти – каза Декстър. – Вървете по дяволите. На никой не е позволено да пристъпи на този кораб без разрешение. Ако те хванат – а те ще го направят – ще разберат, че аз имам нещо общо с това. Най-малкото, което Шерил ще направи, е да закрие сметката ми. По-вероятно е обаче да изпрати някой да ми пробие черепа. Няма да го направя.

Докато пълнех отново чашите, погледнах часовника си. Беше седем и половина. Времето напредваше.

– Слушай, Джо – рече Майк, накланяйки се напред, – този човек ми е приятел, ясно ли е? Иска да се качи на борда на този кораб и ще се качи, ясно ли е? Шерил не е единственият, който може да пробива черепа. Ще свършиш ли работата или да ставам лош?

Кермън извади 45-калибровия си колт и го сложи на масата.

– А когато той свърши, ще започна аз – обади се той.

Декстър погледна колта и се отмести от втренчения поглед на Майк.

– Нямате право да ме заплашвате – възпротиви се унило.

– Можем да опитаме – отвърна спокойно Кермън. – Даваме ти десет секунди преди да започнем.

– Не притискайте човека – намесих се аз и извадих от портфейла си десет десетдоларови банкноти. Разстлах ги на масата и ги побутнах към Декстър. – Хайде, вземи си парите и да започваме да действаме. С Шерил е свършено. До утре ченгетата ще са там. Вземай парите, дока го ти ги предлагат.

Декстър се поколеба, после взе парите и ги потри между мръсните си пръсти.

– Не бих го направил за никой друг – каза той на Майк.

Допихме чашите си, бутнахме столовете назад и излезнахме навън

край брега. Беше гореща, тиха нощ с лек намек за дъжд в небето. Някъде там на хоризонта можех да видя светлините на „Дрийм Шип“.

Тръгнахме по една уличка към склада на Декстър. Той беше тъмен. Когато отключи вратата и я отвори, посрещна ни миризмата на катран, бензин, влажни дрехи и гума.

Складът беше голям и натъпкан догоре със сандъци, навити на рола въжета и опаковани в хартия пакети, които чакаха реда си да бъдат доставени на хвърлилите котва в пристанището кораби. По средата на пода имаше широк пет фута квадратен сандък.

– Това е – рече мрачно Декстър.

Заехме се да го разковаваме.

– Трябват ми чук и длето – казах на Декстър.

Докато той беше за инструменти, Кермън се обърна към мен:

– Сигурен ли си, че точно това трябва да се направи?

Кимнах.

– Ако имам късмет, ще разполагам с почти половин чае до времето, когато ще ме очакват да пристигна. За това време мога да направя много неща. Когато с Майк се приближите в девет, ще предприема нещо, така че да имате възможност да се качите на борда. След това всеки ще се грижи за себе си.

Декстър дойде с инструментите.

– Внимавайте как ще заковете сандъка – предупредих Кермън. – Искам да се измъкна бързо.

– Ще се погрижим за това, приятелю. Ти само си седни вътре и се дръж добре.

Майк направи – знак на Декстър да се отдалечи. Не искаше Декстър да види автомата, който Кермън извади от куфарчето си и под прикритието на набитото тяло на Майк сложи на дъното на сандъка.

– Имаш достатъчно място – каза ми той. – Сигурен ли си, че не искаш да отида аз?

Влезнах вътре.

– С Майк ще дойдете в девет. Ако на лодката на Шерил има повече от един човек и сметнете, че няма да можете да се справите с тях, ще дойдеш сам. Ще си помислят, че съм аз. Ако чуете, че на кораба се стреля, вземете Мифлин и още няколко ченгета и се включвайте в битката. О'кей?

Кермън кимна. Изглеждаше много загрижен.

– Майк, ти идваш заедно с Декстър – продължих аз. – Ако рече да оплете конците, цапни го по главата и го хвърли във водата.

Свирепо намръщен, Майк отвърна, че точно така Ще направи.

Когато Кермън намести капака, имах място точно колкото да се свия с колене, допиращи до брадичката ми. Въздухът влизаше в сандъка през процепите. Предположих, че няма да ми отнеме повече от минута да се измъкна.

Кермън закова капака и тримата качиха сандъка на една количка. Пътуването до брега беше доста неприятно и се снабдих с няколко ожулени места, докато ме качваха в лодката на Декстър.

Моторът бе включен и лодката ни поведе към открито море. Вятърът, който проникваше през процепите в сандъка, беше остър и движенията на лодката, докато си пробиваше път през големите вълни, никак не ми бяха приятни.

Минутите летяха, после Майк ми прошепна, че се приближаваме към „Дрийм Шип“.

Някакъв глас се провикна, последва кръстосан разговор между лодката и кораба. Някой изглежда не желаше да приеме сандъка по това време на нощта. Декстър добре си играеше ролята. Каза, че утре трябва да види болния си брат и ако не вземат сандъка сега, ще трябва да чакат до последващия ден.

Мъжът от кораба го напсува и му рече да почака дерик-крана.

Майк ме държеше в течение на онова, което ставаше, като шепнеше през една от пролуките.

След известно време сандъкът ужасно се залюля и увисна във въздуха. Пригответх се за неприятно приземяване. То си беше и неприятно. Сандъкът се тръшна някъде на кораба и ме разтърси целия.

Мъжът, който беше изругал Декстър, го изруга отново. Гласът му прозвуча съвсем отблизо, после се трясна врата и аз останах сам.

Чаках, като се заслушах, но не чух нищо. След известно време реших, че опасността е отминала и мога да изляза. Въмъкнах длетото между две дъски и напънах. Озовах се в мастилена тъмнина. Миризмата беше същата като в склада на Декстър, ето защо реших, че се намирам в трюма на кораба.

Извадих фенерчето си и огледах на светлинката му широкото мазе. Беше пълно с провизии, алкохол и бурета бира. Цареше пълна тишина. В другия край имаше врата. Отидох до нея, отворих я няколко инча и надникнах в тесен, добре осветен коридор.

Държах автомата до себе си. Не исках да се натоваарвам с него, но Кермън настоя. Каза, че с такова оръжие бих могъл да се преборя с половината екипаж. Съмнявах се в това и го взех повече за негово

успокоение, отколкото за мое.

Започнах да се промъквам по коридора по посока на разположената перпендикулярно желязна стълба, която се виждаше в другия му край и която според мен вероятно водеше нагоре към палубата. Точно бях стигнал до половината на коридора, когато изведнъж се стъписах. На стълбата се появиха първо две обувки, после два крака в бял ленен панталон. Секунда по-късно в мен се втренчи моряк.

Беше едър: почти толкова едър, колкото бях аз, а освен това изглеждаше доста як. Насочих автомата към него и му се озъбих. Вдигна ръцете си толкова бързо, че кожата на кокалчетата на ръцете му се ожули в ниския таван.

– Само да гъкнеш и ще станеш на пихтия – изръмжах му.

Той стоеше като закован, с очи, втречени в автомата и със зяпнала уста.

– Обърни се – заповядах.

Той се обърна и аз го ударих с приклада по главата.

Когато политна, хванах го за ризата и го пуснах леко на пода.

Бях запотен и неспокоен. Трябваше да го скрия преди да се е появил още някой.

Непосредствено до мен имаше врата. Поех риска, завъртях дръжката и надникнах в празна каюта. Вероятно беше неговата и той се беше запътил към нея.

Повдигнах го, като го хванах под мишниците, и го завлякох в каютата. Затворих вратата и я заключих.

Съблякох го бързо, свалих дрехите си и облякох неговите.

Моряшката му фуражка ми беше малко голяма, но поне скриваше лицето ми.

Запуших му устата, увих го в един чаршаф и го завързах с колана му и с парче въже, което открих в каютата. После го изтеглих върху койката, оставих автомата до него, пхнах 38-калибровия си в панталона и се запътих към вратата.

Ослушах се, не чух нищо, открегнах вратата и надникнах. Коридорът беше пуст като мозъка на мъртвец и също толкова тих. Загасих лампата, измъкнах се от каютата и заключих вратата след себе си.

Погледнах часовника си. Беше осем и двайсет и пет. Имах само трийсет и пет минути, докато Кермън се появи.

ГЛАВА ШЕСТА

I

Прикрих се в сянката на един вентилатор и огледах палубата. Над главата ми горещият бриз люлееше кремавочервен сенник. По цялата дължина на палубата беше застлан дебел червен килим, а покрай парапета блестяха зелени и червени светлини.

Точно под капитанския мостик двама безукорно облечени моряка стояха под арковидно разположени светлини в началото на мостика за посетителите. Едно момиче във вечерна рокля и двама мъже в смокинги току-що се бяха качили на борда. Моряците ги приветстваха, докато те преминаваха през палубата, за да изчезнат в прекрасно осветения ресторант, разположен между мостика и помещението за моряци в носовата част на кораба. През големите овални прозорци можех да видя танцуващи, под звуците на саксофони и барабани, двойки.

На капитанския мостик три облечени в бяло фигури наблюдаваха нестихващия поток на пристигащите. Там беше тъмно, но забелязах, че единият пушеше.

Никой не ми обръщаше внимание и след като се огледах наляво и надясно, излезнах изпод сянката на вентилатора и се запътих по дебелия килим към, спасителната лодка. Спрях, послушах се, отново погледнах надясно и наляво и започнах тихо да се спускам към сенките непосредствено под капитанския мостик.

– Продължават да пристигат – каза провлачено някакъв глас над мен. – Май ще имаме още една хубава вечер.

– Да – съгласи се друг глас. – Я погледни онази мадама с червената рокля. Виж ѝ формите. Хващам се на бас, че тя...

Но аз не дочаках да чуя за какво се хващаше на бас. Страхувах се, че може да погледнат надолу и да ме видят. Точно до мен имаше врата. Отворих я на няколко инча и забелязах стълба, която водеше към долната палуба. Някъде недалеч се изсмя момиче: висок, дрезгав смях, който ме накара да погледна през рамо.

– Стегната като струна – каза единият от мъже-те на капитанския мостик. – Точно такива жени харесвам.

Трима мъже и три момичета току-що се бяха качили на борда. Едното от момичетата беше толкова пияно, че едва ходеше. Когато се

насочиха към ресторанта, аз се спуснах по стълбата към долната палуба.

Там беше тъмно и тихо. Отдалечих се от стълбата. Лунната светлина, която се прокрадваше иззад малко облаче, ми беше достатъчна, колкото да видя, че палубата беше пуста. От кръглото прозорче на една каюта струеше самотна светлина – толкова очебийна, колкото петно от сапун върху булчинска рокля.

Запътих се натам, като се движех предпазливо и безшумно. Когато стигнах до средата на палубата, спрях. Пред мен се появи някаква бяла фигура, която идваше насреща ми. Нямаше къде да се скрия. Палубата беше гола като длан. Пръстите ми се ключиха около дръжката на пистолета и аз се запътих към парапета и се облегнах на него.

На светлината, идваща от каютата, се очерта фигурата на висок, широкоплещест мъж с потник и бели панталони, който вървеше към мен. Отмина ме, тананикайки си под носа, без дори да ме погледне, и се заизкачва по стълбата към горната палуба.

Издишах тежко през носа и отново се насочих към светлината. Спрях до нея и хвърлих бърз поглед вътре. Едва не извиках.

Срещу мен в едно кресло седеше Пола и четеше някакво списание с леко намръщено, угрижено лице. Изглеждаше много хубава и самотна. Бях се надявал да я намеря на тази палуба – не можех да се сетя къде другаде биха могли да я скрият – но не бях очаквал да я откроя толкова бързо.

Разгледах вратата на каютата. От външната страна имаше резе и то беше пуснато. Отместих го, натиснах дръжката и бутнах вратата. Тя се отвори и аз се вмъкнах вътре. Беше като да влезнеш в парник посред лято.

Когато се появих, Пола подскочи в стола си. В първия момент не ме позна с белите панталони и с фуражката, после се отпусна назад в креслото и се опита да се усмихне. Облекчението, което прочетох в очите ѝ, беше достатъчна награда за пътешествието, което бях направил в сандъка.

– Как вървят работите? – рекох и се усмихнах. Ако не беше толкова дяволски хладнокръвна, щях да я целуна.

– Добре. Трудно ли дойде? – опитваше се гласът ѝ да звучи както обикновено, но той леко трепереше.

– Оправих се. Поне засега не знаят, че вече съм тук. Джек и Майк ще пристигнат към девет. Може да ни се наложи да плуваме.

Тя пое дълбоко въздух и стана.

– Знаех, че ще дойдеш, Вик. – После, точно когато вече си мислех,

че ще се размекне, тя продължи: – Само че не трябваше да идваш сам. Защо не доведе полицията?

– Не смятам, че щяха да дойдат – отвърнах. – Къде е Анона?

– Не знам. Не мисля, че е тук.

Горещината в каютата ме накара да се изпотя.

– Какво стана? Казвай набързо.

– На вратата се позвъни и аз отидох да отворя-рече ми тя. – Мислех, че си ти. На площадката ме обградиха четирима жабари. Двама от тях се запътиха към спалнята и чух как Анона изпищя. Другите двама казаха, че ще ме отведат на кораба. Единият ме заплаши с нож. Бях сигурна, че ще го използва при най-малкия повод. – Тя направи гримаса. – Слязохме с асансьора и излезнахме на улицата. През цялото време единият държеше ножа опрян в ребрата ми. Чакаше ни кола. Напъхах ме вътре и потеглихме. Докато се отдалечавахме, видях пред блока да спира голям черен ролс. Единият от жабарите излезе, носейки Анона на ръце. И това посред бял ден. Хората само зяпаха, без да направят каквото и да било. Набутах я в ролса и повече не я видях. Доведоха ме тук и ме заключиха. Казаха ми, че ако гъкна, ще ми прережат гърлото. Те са ужасни пънове, Вик.

– Знам – отвърнах мрачно. – Срещали сме се. Онзи ролс принадлежи на Морийн Кросби. Може да са завели Анона в къщата ѝ на скалите. – Замислих се за миг и попитах: – Някой досажда ли ти?

Тя поклати глава.

– Искам да огледам кораба преди да си тръгнем. Морийн може да е на борда. Мислиш ли, че ще е безопасно да дойдеш с мен?

– Ако открият, че ме няма, ще обявят тревога. Май по-добре ще е да стоя тук, докато станеш готов да тръгнем. Ще внимаваш, нали, Вик?

Поколебах се, като се питах дали да не се опитаме да се махнем от кораба, след като вече бях намерил Пола или преди това да се уверя, че Анона и Морийн не са на борда.

– Ако не са на тази палуба, ще се откажа – рекох и изтрих лицето си с носната кърпа. – Аз ли имам температура или тази каюта е прекалено гореща?

– От каютата е. През последния час става все по-гореща и по-гореща.

– Сигурно са пуснали парното. Потрай десет минути, детето ми. Дотогава ще се върна.

– Внимавай!

Потупах я леко по ръката, усмихнах ѝ се и се измъкнах на палубата.

Пуснах резето: започнах да се движа към кърмата.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – викна някакъв глас от тишината.

Едва не излязох от кожата си.

Ниськ, набит мъж с моряшка фуражка се беше появил от пустотата. Никой от нас двамата не можеше да види лицето на другия. Взирахме се един в друг.

– Колко пъти трябва да ви се повтаря на вас да стоите настрани от тази палуба? – изръмжа той и се приближи.

Почти бях в ръцете му. Видях как ръката му замахва и се отдръпнах. Ударът се плъзна по рамото ми, Ударих го в шкембето с всичката сила, на която бях способен. Дъхът му агонизиращо замря в гърлото. Той се присви и се опита да си поеме въздух. Забих му такъв юмрук в ченето, че едва не си счупих ръката.

Той се свлече на четири крака и после плъсна по гръб. Наведох се над него, хванах го за ушите и ударих главата му в палубата.

Всичко това стана за секунди. Изтичах до каютата на Пола, дръпнах резето, отворих вратата, разчистих терена, след което замъкнах изпадналия в безсъзнание мъж вътре и го пуснах на пода.

– Налетях право на него – изпъшках, докато се навеждах, за да повдигна клепача му. Беше в безсъзнание и ако се съдеше по лепкавото петно отзад на главата му, щеше да остане в това състояние още известно време.

– Бутни го в онзи шкаф – рече Пола. – Ще го наблюдавам.

Беше бледа, но достатъчно спокойна. Трябваше й доста, за да излезе от равновесие.

Завлякох го до шкафа. Трябваше да го посмачкам и успях да затворя вратата едва след като се облегнах с цялата си тежест върху нея.

– Уф! – въздъхнах и си избърсах лицето. – Там ще му е добре, ако не се задуши. Тук е като пеш, нали?

– Започвам да се безпокоя. Дори подът е горещ. Мислиш ли, че може да има пожар?

Сложих ръка на килима. Наистина беше горещо твърде горещ. Отворих вратата и опипах дъските на палубата. Бяха толкова горещи, че едва не ми направиха мехурче.

– Господи! – възкликнах. – Права си. Този дяволски кораб гори някъде долу. – Хванах я за ръката и я издръпах на палубата. – Няма да оставаш вътре. Хайде, детето ми, последвай ме. Ще хвърлим един бърз поглед и после се качваме на горната палуба. – Погледнах часовника си.

Беше девет без пет. – Джек ще се появи след пет минути.

Когато тръгнахме по палубата, Пола каза:

– Не трябва ли да вдигнем тревога? Корабът е пълен с хора, Вик.

– Още не. По-късно – отвърнах.

В другия край на палубата имаше преграда и врата в нея. Спрях пред вратата и се ослушах, после натиснах дръжката и отворих.

Беше по-горещо, отколкото в пусната с пълна сила пещ и боята по стените беше започнала да тече. Стаята беше хубава: голяма, просторна и добре мебелирана – полукабинет, полувсекидневна. Големите прозорци от двете ѝ страни откриваха гледки към крайбрежието на Оркид Сити и към Тихия океан. Самотна настолна лампа хвърляше кръг светлина върху бюрото и върху част от килима. Останалата част от стаята беше тъмна. Над главите ни се чуваха звуците на танцова музика и тихото трополене на пристъпващи в такт крака.

Влезнах в стаята с пистолет напред. Пола влезе след мен и затвори вратата. Усещаше се мирис на изгоряло и на дим и когато се приближих до бюрото, видях, че килимът пушеше, а изпод ламперията на малки снопчета излизаше дим.

– Огънят е точно под нас – рекох. – Стой на вратата. Подът може да не е много сигурен. Това ми прилича на кабинета на Шерил.

Прегледах чекмеджетата на бюрото, без да знам какво търся, но все пак търсех. В едно от най-долните чекмеджета намерих квадратен плик. Един поглед ми беше достатъчен, за да разбере, че това беше изчезнало-то досие на Анона Фрийдландър. Сгънах го и го пхнах в джоба на панталона си.

– О'кей – казах. – Да се махаме оттук.

Пола се обади с прималял глас:

– Вик! Какво е онова – до бюрото?

Погледнах зад бюрото. Там имаше нещо: нещо бяло, нещо, което приличаше на човек. Преместих лампа-та, така че светлината да пада точно на това място.

Чух как Пола ахна.

Беше Шерил. Лежеше по гръб, на лицето му имаше тъжна усмивка. Дрехите му пушеха, а ръцете му върху горящия килим имаха опърлен, обгорял вид. Беше застрелян в главата от близко разстояние. От едната страна черепът му беше пръснат.

Когато се наведох да го погледна, изведнъж се чу съскащ звук и два дълги огнени езика изникнаха изпод пода и облизаха мъртвото му лице.

II

На прага стоеше дребен жабар и ни се усмихваше злорадо. Тъпата цев на автомата му сочеше право в гърдите ми. Мургавото, грозно дребно лице лъщеше от пот, а тъмните му малки очички горяха от омраза. Беше се появил съвсем тихо, незнаяно откъде.

– Дай ми го – каза той и протегна ръка. – Онова, което сложи в джоба си – бързо!

Държах пистолета ниско до тялото си. Знаех, че не мога да го вдигна и да успея да стрелям преди него. Извадих досието от джоба си с лявата ръка. Когато го направих, видях как изведнъж изражението в очите му се промени: омразата премина в ярост. Пръстът, който държеше спусъка, побеля, докато дърпаше предпазителя. Видях всичко това за част от секундата, като знаех, че ще стреля.

Пола хвърли напред един стол, който се разби с трясък на пода между жабаря и мен. Очите му се преместиха, ръката – също. Чу се изстрел и куршумът мина на около два фута от мен. Стрелях, преди той да има време да премести погледа си от стола обратно към мен. Три куршума се забиха като ковашки чукове в гърдите му и го запратиха назад към стената. Автоматът падна от ръката му. Лицето му се гърчеше отвратително.

– Измъквай се – рекох на Пола.

Тя се наведе, грабна автомата на жабаря и изскочи през вратата. Когато се затичах по пода, усетих, че той подава под мен. Чу се внезапен трясък на падащи греди. Докато тичах по нажежените до червено дъски, жегата стана непоносима. Подът се изкриви и поддаде. За един ужасен миг помислих, че ще се срутя заедно с него, но дебелият килим издържа достатъчно, за да стигна вратата и палубата.

Откъм кабинета на Шерил се разнесе страховтен трясък. Мернах набързо как мебелите биваха поглъщани от червената, ръмжаща пещ, после Пола ме сграбчи за ръката и двамата затичахме надолу по палубата.

Изпод дъските се просмукваше катран и се издигаше дим.

Някъде от тъмнината, по средата на палубата някой стреля по нас. Куршумът проби дървената преграда зад мен, пръсна огледалото в една от каюти-те и парчетата се разсипаха с трясък.

Дръпнах Пола зад гърба си, като си давах сметка, че в белите си дрехи изглеждах като призрак, излезнал на нощна разходка.

Отново изстрел. Усетих как куршумът изсвистя покрай лицето ми

Изстрелът дойде някъде откъм спасителната лодка. Стори ми се, че виждам неясна фигура, превита до перилата. Стрелях два пъти. Вторият куршум го улучи Той излезе, препъвайки се, иззад спасителната лодка и се просна върху горещата палуба.

– Продължаваме – казах.

Затичахме се напред Палубата беше вече толкова гореща, че пареше през обувките. Стигнахме някак си до стълбата, водеща към горната палуба. През свистенето на огнените езици дочувахме викове, писъци и трясък на счупено стъкло.

Изкатерихме се горе. Край парапета се бяха стълпили мъже и жени във вечерно облекло, които крещяха като обезумели. Димът беше обвил с черната си плащеница кораба. Горе беше почти толкова горещо, колкото и долу.

Видях как трима четирима от моряците се опитваха да овладеят паниката. Със същия успех биха могли да се опитат да затръшнат въртяща се врата.

– Джек вече би трябвало да е някъде наоколо – викнах на Пола. – Стой близо до мен и да опитаме да си пробием път до парапета.

Запробивахме си път през боричкащата се тълпа. Някакъв мъж сграбчи Пола и я запрати встрани от мен. Не знам какво си въобразяваше. Лицето му се свиваше конвулсивно, очите му гледаха диво. Вкопчи се като обезумял в мен и аз му забих такъв юмрук в ченето, че се завъртя, след което разбутах тълпата и си пробих път към Пола.

Някакво момиче, чиято горна част на роклята беше разкъсана, се хвърли на врата ми и изпищя в лицето ми. Дъхът ѝ толкова силно лъхаше на уиски, че едва не се изприщих. Опитах се да се освободя от нея, но ръцете ѝ само дето не ме задушиха. Пола я издърпа и я зашлеви доста силно. Момичето залитна към тълпата, пищейки като локомотивна сирена.

Накрая се добрахме до парапета. Цялото море наоколо беше осеяно с лодки, които прииждаха от всички страни. Водата сякаш беше оживяла.

– Ей, Вик!

Това беше гласът на Кермън, който се опитваше да надвие връвата и ние го видяхме да стърчи до парапета недалеч от нас. Беше се хванал за сенника и от-ритваше обезумялата тълпа всеки път, когато тя заплашваше да го откъсне от опората му.

– Хайде, Вик!

Бутнах Пола пред себе си. Добрахме се до него не без борба, в

която Пола едва не изгуби роклята си.

Кермън се усмихваше развълнувано.

– Нужно ли беше да подпалваш кораба? – викна той. – Ама че паника! Какво им е станало на тия, бе? Ще бъдат на безопасно разстояние седмици преди тази съборетина да е потънала.

– Къде е лодката? – попитах задъхано и отместих от пътя си един стар развратник, точно когато се опитваше да се прехвърли през парапета. – По-спокойно, татенце – рекох му – Прекалено мокро е за плуване, Всички лодки на света са се запътили насам.

– Ето я – отговори ми Кермън и посочи под себе си. Той покачи Пола на парапета, докато аз се опитвах да попреча на останалите мераклии да я последват. Помогна ѝ да стъпи на въжена стълба, закачена от страни на кораба, и тя слезе по нея като опитен моряк.

– Вие – не, мадам – викна Кермън, когато едно момиче започна да си пробива път към него. – Това е частна група. Опитайте малко по-натат.

Момичето изпищя истерично, хвърли се към него и обви ръце около краката му.

– За Бога! – извика той. – Ще ми свалите панталоните! Ей, Вик, помогни ми. Тая мадама е луда.

Преметнах се през парапета и стъпих на стълбата.

– Мислех, че такива ти харесват. Вземи я, щом пък чак толкова ти се натиска.

Не знам как се беше отървал от нея, но след като скочих в лодката, той се спусна по стълбата и едва не ме хвърли зад борда, когато се изтърси вътре.

– Успокой се – казах му и го хванах, за да възстановя равновесието му.

Майк беше включил мотора и лодката започна да се отдалечава от кораба. Трябваше да си пробиваме път. Броят на отправилите се към „Дрийм Шип“ лодки беше наистина нещо забележително. Същински Дюнкерк²².

– Добра работа свърши! – казах на Майк и го потупах по широкия гръб. – Момчета, дойдохте почти навреме – Погледнах назад към „Дрийм Шип“. Сега долната палуба вече гореше и димът беше обгърнал кораба отвсякъде – Чудя се за колко ли е застрахован?

22. Дюнкерк – френски пристанищен град на Северно море, станал през Втората световна война символ на отчаяно отстъпление.

– Ти ли го подпали? – попита Кермън.

– Не, глупако! Шерил е мъртъв. Някой го е застрелял и е подпалил кораба. Ако не бяхме го видели, никога нямаше да се разбере какво е станало с него.

– Доста скъпичко погребение – отбеляза равнодушно Кермън.

– Не и ако корабът е застрахован. Говори си с Пола. Аз искам да хвърля един поглед на това – и извадих от джоба на панталона си досието на Анопа Фрийдландър.

Кермън ми подаде фенерче.

– Какво е това? – попита той.

Погледнах първата страница на досието, като едва вярвах на очите си.

– Вик – обади се Пола, – не е ли по-добре да решим какво ще правим?

– Да правим ли? Джек и аз тръгваме незабавно по дирите на Анона. Искам ти да кажеш на Мифлин за Шерил. Накарай го да отиде колкото се може по-бързо в къщата на Морийн Кросби на скалите. Всичко ще приключи още тази нощ.

Тя погледна Джек.

– Не е ли по-добре ти да се срещнеш с Мифлин?

– Нямаме време. Ако Анона е в къщата на Морийн тя е в опасност.

Кермън се наведе към мен.

– Каква е цялата тази работа?

Размахвах досието под носа му.

– Всичко е тук, а онзи тъпанар Мифлин не го е сметнал за достатъчно важно, за да ми го каже. От 1944 Анона е страдала от ендокардит. Казах ти, че се опитват да задържат котката в торбата. Е, сега вече я изпуснаха.

– Анона има болно сърце? – облещи се насреща ми Кермън. – Намекваш за Джанет Кросби, нали?

– Чуй описанието, което дават на Анона – рекох. – Пет фута, тъмнокоса, кафяви очи, закръглена. Помисли над това.

– Но това не е вярно. Тя е висока и руса – каза Кермън. – За какво говориш?

Пола схвана.

– Тя не е Анона Фрийдландър. Това е, нали?

– Сто процента не е Анона – отвърнах развълнувано. – Не разбира те ли? Анона е тази, която е умряла от сърдечна недостатъчност в Крес-туейс! А момичето в санаториума на Салзър е било Джанет Кросби!

III

Стояхме в подножието на почти отвесната скала и се взирахме нагоре в тъмнината. Далеч в морето огромна червена светлина на хоризонта определяше местонахождението на горящия „Дрийм Шип“. Гъба от пушек се очертаваше на фона на нощното небе.

– Там горе ли? – попита Кермън. – За какво ме мислиш – за маймуна?

– Това е нещо, което е по-добре да обсъдиш с баща си – отвърнах и се подсмяхнах в мрака. – Няма друг път. Главният вход се охранява с две задвижваща се с електричество врати и с цялата бодлива тел на света. Ако искаме да влезем вътре, това е начинът.

Кермън се дръпна назад, за да разгледа повърхността на скалата.

– Има поне триста фута – рече той със страхопочитание. – Ще благославям всеки един от тях!

– Е, хайде. Поне да се опитаме.

Първите двама фута бяха лесни. Основата на скалата беше от големи камъни, по които не беше трудно да се изкачваш. Спряхме един до друг върху един от тях и аз насочих лъча на фенерчето си към мрака. Над нас се издигаше грапавата повърхност на скалата, която близо до върха се издаваше напред и оформяше, както изглеждаше, непреодолима преграда.

– Ей тая част ми е любима – рече Кермън, като посочи. – Там, където е издадено. Ще падне голяма веселба, докато я изкачваме: ще трябва да драпаме с нокти и зъби.

– Може да не е чак толкова лошо, колкото изглежда – отвърнах, но и на мен самият не ми харесваше. – Ако имахме въже...

– Ако имахме въже, щях да се отдалеча тихичко и щях да се обеса – рече мрачно Кермън. – Това щеше да ми спести време и доста усилия.

– Я по-тихо, дяволски песимист такъв! – скастрих го и започнах да пълзя нагоре по скалата. Имаше стъпалца и хватки и ако скалата не беше отвесна, щеше да бъде съвсем лесна за изкачване. Не при това положение на нещата си давах сметка, че едно подхлъзва-не щеше да сложи край на катеренето и на мен самия. Щях да падна право надолу и нищо нямаше да може да ме спаси.

Когато изкачих около петдесет фута, спрях да си поема дъх. Не смеех да погледна надолу. Дори най-малкият опит да се отлепя от скалата щеше да наруши равновесието ми и щях да падна.

– Как се справяш? – изпуктах и се притиснах към повърхността на скалата с поглед, вперен нагоре към звездното небе.

– Както се очакваше – изстена Кермън. – Учуден съм, че още съм жив. Мислиш ли, че е опасно или само си въобразявам?

Хванах се за една издатина и напреднах с още няколко фута.

– Опасно е само ако паднеш; тогава вероятно ще е и фатално – отвърнах.

Продължихме нагоре. Изведнъж чух, шум от търкалящ се надолу камък и Кермън затаи дъх. Косата ми настръхна.

– Внимавай с тези камъни – изпъшка Кермън. – Един току-що ми остана в ръката.

– Ще внимавам.

Когато изминах около една четвърт от пътя, неочаквано се озовах върху широка четири фута издатина, отпуснах се върху нея, легнах по гръб и се опитах да си откъсна. Усетих, че вратът ми и гърбът ми са покрити със студена пот. Ако знаех, че ще е толкова зле, щях да опитам вратите. Сега вече беше късно. Би могло и да е възможно да се изкачим, но щеше да е невъзможно да слезем.

Кермън се присъедини към мен. Лицето му лъщеше от пот, краката му трепереха.

– Това ме отказа от алпинизма – изпъшка той. – По едно време бях достатъчно глупав да си мисля, че е забавно. Смяташ ли, че ще можем да преодолеем онази издатина?

– Ще ни се наложи – отвърнах, като се вирах нагоре в тъмнината. – Вече нямаме друг избор, освен да продължим. Я си представи да решим да слизаме?

Отново насочих лъча на фенерчето нагоре. Вляво имаше широка четири фута пукнатина, която заобикаляше издатината.

– Видя ли? – рекох. – Ако се подпираме с крапа и с рамене към онази пукнатина, можем да се изкачим покрай издатината.

Кермън пое дълбоко въздух.

– Ама че идеи ти идват – отвърна. – Това не може да стане.

– Мисля, че може – казах, оглеждайки стените на пукнатината. – И смятам да опитам.

– Не ставай глупак! – в гласа му прозвуча паника – Ще се подхлъзнеш.

– Ако предпочиташ издатината, давай. Аз ще мана по този път.

Изправих се, намерих основа за крака си, прокарах ръка по повърхността на скалата, докато не намерих за какво да се хвана и отново

тръгнах да се изкачвам. Беше бавно и трудно. Слабата лунна светлина не ми помагаше особено и през повечето време трябваше да търся хватките пипнешком. Когато главата и раменете ми се изравниха с долния край на процепа, издатниката, върху която бях стъпил, поддаде. Усетих за част от секундата как помръдва, преди да се търкулне надолу и се хвърлих към процепа в отчаян опит да намеря опора. Пръстите ми напипаха някаква издатинка и аз увиснах на нея.

– Спокойно – викна Кермън, паникьосано като старица, чиято рокля е пламнала. – Задръж така. Идвам.

– Стой, където си – изпъшках. – Само ще те повлека със себе си.

Опитах се да намеря опора за краката си, но обувките ми само засъргаха по скалата и не намериха нищо. После понечих да се изтегля нагоре, като се опитвах да издърпам цялата си тежест с върховете на пръстите си, но това беше невъзможно. Успях да се изтегля на няколко инча и това беше всичко.

Нещо докосна крака ми.

– Спокойно – извика умолително Кермън и насочи крака ми към рамото си. – Сега се отпусни върху мен и се изтегли нагоре.

– Ще те блъсна надолу, глупако! – изпъшках.

– Хайде! – гласът му трепереше. – Хванал съм се добре. Бавно и сигурно. Не прави нищо прибързано.

Нямаше какво друго да се направи. Прехвърлих тежестта си много предпазливо върху рамото му, после преместих ръката си върху здрава опора.

– Започвам – изпъшках. – Става ли?

– Да – отвърна Кермън и аз усетих как се стегна.

Надигнах се на ръце и рамене и се плъзнах нагоре към пода на цепнатината. Легнах запъхтян, докато главата на Кермън не се появи над издатинката и после изпълзях напред и го издърпах до себе си. Легнахме един до друг и само мълчахме.

След малко се изправих несигурно.

– Страхотна нощ ни се очертава – казах и се облегнах на стената на цепнатината.

Кермън ме погледна косо.

– Да – рече. – Ще получа ли медал?

– Не, но ще те почерпя едно питие – отвърнах, поех си дълбоко въздух, захих рамене в стената и вдигнах крака срещу отсрещната стена. Като натисках силно с рамене и крака, успях да достигна седяща позиция между двете стени.

– По този начин ли смяташ да се придвижваш – попита ужасено Кермън.

– Да. Това е стар швейцарски обичай.

– Аз също ли трябва да го направя?

– Освен ако не искаш да останеш тук до края на дните си – отвърнах безчувствено. – Няма друг начин.

Започнах да се придвижвам нагоре. Острите ръбове на скалата се забиваха в лопатките ми. Ставаше бавно, но все пак напредвах. Ако мускулите на краката ми не откажеха, щях да се добера до върха. Ако откажеха обаче, падането щеше да е бързо и болезнено.

Продължавах да се движа. Предпочитах да се изкачвам отгук, пред перспективата да пробвам издатината. Когато изминах една трета от разстоянието, трябваше да спра да почина. Усещах краката си така, сякаш бях пробягал сто мили. Мускулите на бедрата ми трепереха.

– Как е, приятелю? – викна Кермън и насочи фенерчето си към мен.

– Добре. Все още съм цял – отвърнах неуверено. – Изчакай ме да стигна до върха и тогава започвай.

– Качвай се спокойно. Аз не бързам.

Тръгнах отново – бавна работа! Раменете започваха да ме болят. Продължавах да гледам нагоре към осеяното със звезди небе. То сякаш се приближаваше. Може би само се надявах да е така, но това ме вдъхнови да продължа. Дъхът ми излизаше със свистене през стиснатите зъби. Краката ми започнаха да изтръпват. Раменете ми бяха издрани. Нагоре и нагоре. Инч по инч. Знаех, че връщане назад няма. Трябваше или да стигна догоре, или да падна.

Пукнатината започна да се стеснява и това ми подсказа, че минавам покрай издатината. Придвижването стана по-трудно. Коленете ми бавно започнаха да се допират до брадичката. Полето ми за действие се смаляваше. После изведнъж спрях. Не можех да продължа по-нататък. Над мен пукнатината се беше стеснила до три фута. Стегнах се, извадих фенерчето и насочих лъча към стената над мен. Близко до мен от скалата беше израснал храст. Отдясно имаше тесен издатък – върхът на издатината.

Прибрах фенерчето в джоба си и се протегнах към храста. Хванах се близо до корените му и леко дръпнах. Издържа. Пренесох част от тежестта си върху него. Все още издържаше. После си поех дълбоко дъх, освободих краката си от натиска върху стената и увиснах в пространството. Беше забележителен момент. Храстът се изви, но корените му бяха дълбоки. Залюлях се напред и назад, усещайки как гърбът ми се облива

с ледена пот, после се люшнах към издатината и със свободната си ръка потърсих опора. Пръстите ми напипаха някаква цепнатина: недостатъчна, за да ме задържи, но стигаше, колкото да ме спре. Увиснах така, с тяло, опряно в стената на пукнатината и с крака във въздуха. С дясната си ръка държах храста, а лявата беше забита в цепнатината. Едно погрешно движение и щях да полетя надолу. Беше ме страх и още как. Преживявал съм какви ли не ужасни моменти в живота си, но никой от тях не можеше да се сравнява с този.

Започнах много предпазливо да се изтласквам с дясната и да се издърпвам с лявата ръка. Придвижвах се бавно нагоре. Главата и раменете ми се подадоха над издатината. Наклоних се напред и гърдите ми докоснаха ръба ѝ. Увиснах така, почти на края на силите си, Сърцето ми барабанеше. Ушите ми бучаха. След малко събрах достатъчно сили, за да се изкача с още няколко инча. Вдигнах едното си коляно и го опрях на издатината. После с ужасна мъка се тласнах напред и се озовах върху нея. Легнах по гръб, без да усещам нищо, освен лудото биене на сърцето си и дрезгавото си дишане.

– Вик!

Гласът на Кермън достигна до мен през тунела на процепа. Издадох дрезгав звук и изпълзах до ръба.

– Добре ли си, Вик?

Гласът му сякаш идваше много отдалече: слаб шепот някъде от мрака. Като погледнах надолу, видях една светлинка, която се движеше напред-назад. Нямах представа, че съм се изкачвал толкова много. Лъчът долу ме накара да потръпна.

– Да – извиках му. – Дай ми една минутка. След малко овладях дишането а нервите си.

– Няма да можеш да го направиш, Джек – викнах. – Ще трябва да ме почакаш, докато намеря въже. Прекалено опасно е. Не се опитвай.

– Откъде ще вземеш въже?

– Не знам. Ще измисля нещо. Чакай там.

Обърнах се и насочих лъча на фенерчето в мрака пред мен. Бях само на около трисет фута под върха на скалата. Останалата част от пътя беше лесна.

– Тръгвам – викнах му. – Стой там, докато намеря въже.

Следващите трисет фута ги изкачих направо ходейки и се озовах точно до претрупания с украса басейн. Над мен се извисяват къщата. В един от прозорците се виждаше самотна светлина.

Тръгнах към нея.

IV

Нямаше никой, когато стигнах до верандата и люлеещият се стол изглеждаше съблазнително удобен. Би ми се искало да се отпусна в него и да дремна дванайсет часа.

Един лампион с абажур от жълтосин пергамент хвърляше светлината си в просторната всекидневна. Стъклените врати, които водеха от всекидневната към верандата, бяха отворени.

Когато стигнах в подножието на стълбата към верандата, чух глас и спрях: глас на жена, който беше в дисхармония с тихата лятна нощ, уха нието на цветя и голямата жълта луна. Гласът беше висок и писклив. Може би беше и сърдит, а имаше и истерични нотки.

– О, млъкни! Млъкни! Млъкни! – казваше гласът. – Идвай бързо. Достатъчно приказва. Млъкни и ела.

Видях я, коленичила върху големия диван. Малкият ѝ, побелял от напрежение юмрук, стискаше слушалката. Беше с гръб към мен. Светлината на лампата падаше право върху добре оформената ѝ глава и подчертаваше отблясъците на гарвановочерната ѝ коса. Беше облечена със зелени панталони с висока талия и копринена риза от същия цвят. Напомняше за картините на Варга²³. Беше неговият тип: дълги крака, тесен ханш, високи гърди, бърза и подвижна като живак.

– Престани! – рече тя. – Защо трябва да продължаваме до безкрайност? Просто ела. Това е единственото нещо, което се иска от теб. – И тресна слушалката.

Не мислех, че положението изисква потайност или кой знае каква хитрост, а не бях и в настроение да се превземам. Краката ми бяха несъtabilни, изподран бях, и все още не ми достигаше въздух, а нервите ми бяха обтегнати като спусъка на пищова на крадец, така че влезнах в стаята, без да си правя труда да стъпвам тихо. Стъпките ми по паркета прозвучаха като миниексплозии.

Видях как гърбът ѝ се изопна. Главата ѝ бавно се завъртя. Погледна ме през рамо. Големите ѝ черни очи се разшириха. Настъпи пауза, през която човек можеше да преброи бавно до десет. Не ме позна. Пред нея стоеше някой, който приличаше на занемарен моряк о парцаливи бели панталони, с дупка на едното коляно, с риза, която всяка пералня би върнала с бележка, че се извинява и покрито с мръсотия лице.

– Здравей – казах тихо. – Помниш ли ме? Аз съм Малой,

23. Варга – амер. художник и писател (р. 1908).

приятелчето ти.

Спомни си. Пое си дълбоко въздух, стана от дивана и се изправи неуверено върху малките си, добре оформени стъпала.

– Как дойде? – попита тя. Лицето и гласът ѝ бяха безизразни като гънките на ризата ѝ.

– Изкачих се по скалата. Някой път, когато ти до-сучае, трябва да опиташ – отвърнах и влезнах по-на-вътре в стаята. – Полезно е и за фигурата. Не че на твоята ѝ е необходимо.

Тя сви палеца си и се взря в него. После го захапа неуверено.

– Още не си я видял – отвърна тя.

– „Още“ ли е ключовата дума в изречението? – попитах, гледайки в нея.

– Може би. Зависи от теб.

– Така ли? – седнах. – Ще пийнем ли? Не съм мъжът, който бях. Ще видиш, че след уискито рефлексите ми ще са по-добри.

Тя се запъти през всекидневната към барчето.

– Истина ли е това за скалата? – попита. – Никой досега не се е качвал по нея.

– Леандър²⁴ преплувал Хелеспонт, а Херо не била и на половина толкова хубава, колкото теб – отвърнах.

– Искаш да кажеш, че наистина си я изкачил? – Тя се върна с голяма чаша, пълна догоре с уиски и лед. Чашата изглеждаше много по-съблазнителна от нея, но не ѝ го казах.

– Изкачих я – отвърнах и взех питието. – За прекрасните ти черни очи и за фигурата, която не съм видял... още.

Тя застана до мен и ме наблюдаваше как изпих една трета от съдържанието. После запали цигара с твърда като скалата, за която говорехме, ръка, извади я от червените си чувствени устни и ми я подаде.

Пръстите ни се докоснаха. Кожата ѝ пареше.

– Сестра ти тук ли е? – попитах и оставих внимателно чашата на масичката за кафе до мен.

Тя отново разгледа замислено палеца си, после ме погледна с ъгълчетата на очите си.

– Джанет е мъртва. Умря преди две години – отвърна.

– Откакто ми го каза, направих доста открития – рекох. – Знам, че момичето, което майка ти е държала-затворено в санаториума около две

24. Леандър – Всяка нощ Леандър преплувал Халеспонт, за да посети своята любима – Херо. По време на една буря се удавил. След смъртта му Херо сложила край на живота си.

години, е сестра ти Джанет. Да ти кажа ли точно колко знам?

Тя направи лека гримаса и седна.

– Ако желаяш – отвърна.

– Някои неща са предположения. Може би ще ми помагаш, докато разказвам? – рекох, като се отпуснах по-удобно в стола. – Джанет е била любимката на баща ти. И ти, и майка ти сте знаели, че той смята да ѝ остави по-голямата част от парите си. Джанет се е влюбила в Шерил, който също е бил наясно, че тя ще наследи всичките тези пари. Шерил беше доста лъскав тип, а на теб такъв вид мъже ти харесват. Дватама сте имали тайна връзка, но Джанет е разбрала и е развалила годежа. Между вас двете е възникнал скандал. Едната от вас е грабнала ловджийската пушка. Точно тогава е влезнал баща ви. Ти ли го застреля или Джанет?

Тя запали цигара, пусна клечката в пепелника и едва тогава каза:

– Има ли значение? Аз бях, ако те интересува.

– По същото време в къщата е имало сестра – Анона Фрийдландър. Защо беше там?

– Майка ми не беше много наред – отвърна тя просто. – Смяташе, че и аз не съм, така че убеди татко, че имам нужда от грижи и изпрати сестра Фрийдландър да ме шпионира.

– Сестра Фрийдландър е искала да извика полицията, когато ти си застреляла баща си, нали?

Тя кимна и се усмихна. Усмивката не достигна до безизразните, черни като катран очи.

– Майка каза, че ще ме затворят, ако се разбере, че съм го застреляла. Сестра Фрийдландър се държеше като глупачка. Майка я взе обратно в санаториума и я затвори. Това беше единственият начин да я накараме да мълчи. После Джанет настоя да затворят и мен и майка трябваше да се съгласи. Изпрати ме тук. Това е нейната къща. Джанет си мислеше, че съм в санаториума. После разбра, че не съм, но не знаеше къде съм. Мисля, че това е била причината да ти пише. Смятала е да те помоли да ме намериш. После сестра Фрийдландър получи инфаркт и умря. Това беше прекалено удобен случай, за да го пропуснем. Майка и Дъглас занесоха тялото ѝ в Крестуейс. Майка каза на Джанет, че искам да я видя и тя отишла в санаториума. Затворили я в стаята на сестра Фрийдландър, а нея сложиха в леглото на Джанет. Идеята беше страхотна, не мислиш ли? Повиках д-р Бюли, който живееше наблизо. Не се сети, че мъртвата жена не е Джанет и подписа смъртния акт. След това беше лесно. Изпълнителите на завещанието не заподозряха нищо и аз полчих парите. – Тя се наклони, за да изтръска пепелта от цигарата и

продължи със същия равен, безразличен глас. – Онова, което ти казах за Дъглас, беше истина. Това влечуго тръгна срещу мен, опита се да ме изнудва и ме накара да купя „Дрийм Шип“. Камериерката на Джанет също ме изнудваше. Тя знаеше, че Джанет не е умряла. После се появи ти. Мислех, че ако ти разкажа част от историята, Дъглас ще се уплаши, но не стана така. Той искаше да те убие, но аз не му позволих. Идеята да отидеш в санаториума беше моя. Не мислех, че ще измъкнеш Джанет оттам. Щом разбрах къде се намира тя, накарах хората на Шерил да я доведат тук.

– Твоя ли беше идеята да застрелят бащата на сестра Фрийдландър?
На лицето ѝ се изписа отвращение.

– Какво друго можеш да направиш? Ако той ти беше казал, че тя е имала болно сърце, щеше да разбереш каква е работата. Бях изпаднала в паника. Помислих си, че ако го убием и успеем да измъкнем досието ѝ от полицията, ще можем да продължим. Но сега ми се струва безнадеждно.

– Значи Джанет е тук?

Тя вдигна рамене.

– Да, тук е.

– И ти се опитваш да решиш какво да правиш с нея?

– Да.

– Нещо да ти е хрумнало?

– Може би.

Допих питието си. Имах нужда.

– Ти си застреляла Шерил, нали? И си подпалила кораба?

– Доста неща си научил.

– Ти го направи, нали?

– Ами да. Знаех, че ще ме предаде, ако полицията го хване. Така или иначе, той вече беше неудобен. Много забавно беше да подпалия тоя кораб. Винаги съм го мразила. Добре ли гореше?

Казах, че е горял много добре.

Седяхме известно време като се гледахме.

– Чудя се нещо – рече неочаквано тя. – Не бихме ли могли да станем съдружници? Струва ми се толкова безсмислено да давам всичките тези пари на някакви мухлясали дърти учени. Трябва да са останали почти два милиона.

– И как ще станем съдружници?

Тя захвапа палеца си и се замисли как щяхме да станем съдружници.

– Разбираш ли, тя ми е сестра. Не мога да я държа дълго тук. Ако

научат, че е жива, ще загубя парите. По-добре би било да умре.

Не отговорих нищо.

– Три или четири пъти отивах там с пистолет – продължи тя след дълга пауза. – Но всеки път, когато се канех да натисна спусъка, нещо ме спираше. – Погледна ме и каза: – Ще ти дам половината от парите.

Загасих цигарата си.

– Да не би да предлагаш аз да го направя?

Този път празната ѝ усмивка стигна до очите.

– Помисли си какво би могъл да направиш с толкова пари.

– Мисля, но още не съм ги получил.

– О, ще ти ги дам. Още сега ще напиша чек.

– Винаги можеш да анулираш чека, след като вече съм ти свършил работата, нали? Можеш да ме застреляш, както застреля Шерил – рекох и ѝ хвърлих един от тъпите си погледи.

– Когато кажа нещо, го правя, а когато обещавам нещо, го изпълнявам – отвърна търпеливо тя. – А освен топа, можеш и да ме имаш.

– Мога ли? – опитах се гласът ми да не прозвучи толкова неентусиазирано, колкото се чувствах. – Чудесно – станах. – Къде е тя?

Тя ме погледна, лицето ѝ беше безизразно, но някъде горе на лявата ѝ буза един нерв започна да трепка.

– Ще го направиш ли?

– Не виждам защо не. Дай ми пистолета и ми кажи къде е тя.

– Не искаш ли първо да напиша чека?

Поклатих глава.

– Вярвам ти – отвърнах и се надявах, че не съм прекалил с тъпия поглед.

Тя посочи една врата в другия край на стаята, която беше точно срещу вратата към верандата.

– Там е.

Станах.

– Тогава ми дай пистолета. Трябва да изглежда като самоубийство.

Тя кимна.

– Да, мислех си за това. Нали... нали няма да ѝ причиниш болка?

Сега в очите ѝ се появи празнота. Умът ѝ сякаш беше някъде далеч.

– Пистолетът – повторих и я докоснах.

– О, да – тя потръпна, намръщи се и се огледа разсеяно. – Беше някъде тук. – Нервът подскочаше като жаба под кожата ѝ. – Мисля, че трябва да е в чантата ми.

Чантата беше в едно от креслата. Тя се насочи натам, но аз я

изпреварих.

– Не си прави труда – рекох. – Аз ще го взема. Седни и се успокой.

Взех чантата и отворих закопчалката.

– Не я отваряй, Малой! Обърнах се бързо.

На прага на верандата стоеше Менфред Уилет. В ръката му имаше автоматичен пистолет, който беше насочен към мен.

V

Морийн извика пронизително:

– Глупак такъв! Защо не изчака? Щеше да го направи! Тъпо, безмозъчно същество такова!

Студените очи на Уилет се преместиха от мен върху нея.

– Разбира се, че нямаше да го направи – отвърна той грубо. – Трябваше му пистолетът ти. Сега мълчи и ме остави да се оправям.

Тя се наежи и се хвърли към мен. Тъмните ѝ очи светеха трескаво.

– Нямаше ли да го направиш? – попита тя. – Нямаше ли?

Поклатих глава.

– Не – отвърнах и ѝ се усмихнах.

– Това продължи достатъчно дълго – каза Уилет и влезна в стаята. – Седни – приближи се той до мен. – Искам да си поговорим. Ти също седни. – Това се отнасяше за Морийн.

Аз седнах, но тя – не. Стоеше неподвижно и гледаше Уилет. Острие ѝ малки зъби гризяха палеца.

– Седни – повтори той и насочи пистолета си към нея. – И ти си луда като майка си. Време е да бъдеш сложена под контрол.

Тя се усмихна и се насочи към креслото, в което беше чантата ѝ. Седна, кръстоса крака и продължи да дъвче палеца си.

Уилет застана пред празната камина. Пистолетът беше на равнището на кръста му и сочеше някъде между Морийн и мен. Лицето му беше мрачно и угрижено, очите му се местеха от нея към мен и обратно.

– Къде е Джанет? – попита той.

Тъй като Морийн не отговори, аз посочих към вратата срещу верандата.

– Казва, че е там.

– Добре ли е?

– Доколкото знам.

Той се поотпусна, но не свали пистолета.

– Осъзнаваш ли, че от всичко това все още могат да се извлекат много пари, ако се съюзиш с мене? – рече той. – Все още можем да овладеем нещата. Грешката ми е, че ѝ оставих прекалено много свобода. Не мислех, че може да бъде толкова опасна. Знаех, че е неуравновесена. Майка ѝ беше такава. Но мислех, че са безобидни. Щях да започна да действам по-рано, но Шерил ми попречи. Сега, след като тай е мъртъв, ще е лесно. Ти си единствената пречка. Ще държиш ли устата си затворена, ако получиш петдесет хиляди?

Вдигнах вежди.

– Тя току-що ми предложи милион.

Той направи нетърпелив жест.

– Виж, това е делово предложение. Да не си губим времето. Тя няма милион. Нямаше да ти даде нищо, дори и да имаше какво. Не тя ще получи застраховката на „Дрийм Шип“, а аз.

– Какво ще стане с нея? – попитах и погледнах към Морийн, която ми хвърли безизразен празен поглед с безизразните си празни очи.

– Ще уредя да бъде настанена в лудница. За нея няма друг избор, освен ако не иска да бъде предадена на полицията и съдена за убийство – отвърна Уилет тихо и забързано. – Всичко може да се уреди без много шум. Джанет едва ли ще ни създава неприятности. Мога да я убедя да направи каквото ѝ кажа. Тя ще си получи парите, а ние двамата ще вземем застраховката на „Дрийм Шип“.

– Изясни ми едно нещо – казах. От самото начало ли кроеше този малък план?

– Няма защо да навлизаме в подробности – отвърна грубо той.

– Идеята беше негова – обади се Морийн. – Всичко, от началото до края, беше негова идея. Той спекулираше с парите от наследството. Джанет разбра. Той беше този, който убеди майка ми да затвори Джанет в санаториума. Ако не беше Дъглас, щеше да затвори и мен.

– Млъкни! – изръмжа Уилет и лицето му придоби сурово изражение.

– Предполагах, че има нещо такова – казах. – Някой от хората, които управляваха имуществото, не можеше да не е замесен. Започнах да се съмнявам в теб, когато видях, че нямаш желание да уведомиш останалите попечители. После, когато Джанет беше отвлечена от апартамента на секретарката ми, вече бях сигурен. Никой освен теб, мен и Пола не знаеше, че Джанет е там.

– Какво значение има? – прекъсна ме Уилет нетърпеливо. – Ако не бяха Шерил и тази луда жена, всичко щеше да е наред. Но убийствата

не одобрявам. Откакто те започнаха тази игра, реших, че трябва да я спра. И тя може да бъде спряна. Ще се спогодим ли? Ще разделя парите от застраховката с теб на половина.

– Ами ако не се съглася?

– Готов съм за бягство – отвърна. – Не искам да се махам, но где го направя, ако се наложи. Ще трябва да ви задържа тук, докато прибера застраховката. Няма да е лесно, но може да се направи. Все пак, ако си умен, ще ми станеш съдружник.

Погледнах към Морийн.

– Нямах ли какво да кажеш за всичко това?

– Тя няма какво да каже – намеси се нетърпеливо Уилет. – Или ще отиде в лудницата, или в затвора. Прекалено опасна е, за да остане на свобода.

Не му обърнах внимание и повторих:

– Няма ли нещо, което би искала да кажеш?

Тогавя тя се усмихна: стегната, твърда малка усмивчица.

– Не, но има нещо, което смятам да направя.

Трябва да беше държала пистолета скрит отстрани в креслото през цялото време. Изстрелът прозвуча като гръмотевица. Барутният огън от изстрела подпали тапицерията на стола.

Уилет изпусна пистолета си и направи няколко не-сигурни стъпки напред с притиснати към гърдите ръце. Видях го да се свлича на колене и в същия момент се хвърлих през малкото разстояние, което делеше моя стол от нейния. Извих китката ѝ точно, когато пистолетът се насочваше към мен. Той изгърмя и усетих барутният огън от изстрела да обгаря врата, ми. Стриволясахме се на пода – тя, аз и столът. Измъкнах оръжието от ръката ѝ, ударих я силно и се изправих на крака.

– О'кей, о'кей, по-спокойно – викна ми Мифлин откъм вратата на верандата. Двамата с Джек Кермън влезнаха в стаята.

– Добре ли си, Вик? – попита Кермън.

– Да, чухте ли всичко това?

– Чухме го – рече Мифлин. – Зле ли е ранен? – погледна към Уилет.

– Внимавайте! – извиках и скочих напред.

Морийн се беше хвърлила към вратата за верандата. Опитах се да я хвана, но тя беше прекалено бърза. Изтича на верандата и после надолу по стълбите.

– Мъртъв е – чух да казва Мифлин отвратно, когато с Кермън се затичахме след нея.

Когато стигнахме до първата тераса, тя вече беше на четвъртата.

Хванах Кермън и го задържах.

– Остави Мифлин да я преследва, ако иска – казах аз.

Мифлин изтрополи по стъпалата на терасата и спря при нас.

– Къде отиде тя? – попита.

Посочих му.

Биваше я в бягането – вече беше стигнала най-долната тераса. Мифлин се спусна след нея, после спря. Тя тичаше право към ръба на скалата. Продължи да тича и след това...

Известно време останахме неподвижни, ослушвахме се и чакахме, но не чухме нищо. Като че ли пространството между скалата и морето се беше разтворило и я беше погълнало.

– Това беше най-добрият път за нея – рекох и тръгнах обратно към къщата. Повдигаше ми се. Дори и да беше луда, все пак беше красива, а аз винаги изпитвах съжаление, когато нещо красиво си отидеше.

Когато стигнахме до верандата, попитах:

– По скалата ли се изкачи?

Кермън кимна.

– Изкачих се по издатината – уточни той и силно потрепери. – Вероятно ще го сънувам до края на дните си. Пола е някъде наоколо. Търси Джанет Кросби.

– Сега ще трябва да обясним всичко това на Бран-дън – казах когато Мифлин се върна задъхан. – Ще бъде доста забавно.

– Станала е на пихтия – съобщи той и ни погледна сърдито. – Е, хайде, умници такива, влизайте вътре и говорете!

Ние влезнахме и говорихме.

КРАЙ

© 1950 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Станислава Миланова, превод от английски

James Hadley Chase
Lay Her Among the Lilies, 1950

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Джеймс Хадли Чейс. Положи я сред лилиите
Първо издание. Английска

Преводач: Станислава Миланова

Редактор: Борис Милев

Художник: Жеко Алексиев

Издателска къща „Албор“, София, 1993

Агенция за авторски права за България „Ника“

ISBN-954-82-72-03-2

Печатница: ДФ „Полиграфически комбинат“, София

Цена 21 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6328>]